

A woman with blonde hair is holding a white cup of coffee. In the foreground, there is a bouquet of pink and white flowers and a newspaper with a white cup and saucer on top of it.

FERN
MICHAELS

Noi începuturi

Teresa „Toots” Loudenberry a adunat nenumărate aventuri – fără a-i pomeni pe cei opt soți mult iubiți – de-a lungul unei existențe pline de surprize și satisfacții. Rămasă iarăși văduvă, Toots este gata să guste din nou bucuriile vieții, iar destinul tocmai i-a oferit oportunitatea perfectă. Ziarul de scandal din Los Angeles unde lucrează fiica ei, Abby, este scos la vânzare din cauza datoriilor la jocurile de noroc ale proprietarului. Nerăbdătoare să găsească o metodă prin care Abby să-și poată face în continuare, în vâltoarea evenimentelor de la Hollywood, meseria de jurnalistă pe care o iubește, Toots apelează la prietenele ei de-o viață – Sophie, Mavis și Ida. Împreună, ele pun la cale un plan de preluare în secret a tabloidului, lucru care se dovedește a fi mai complicat decât părea la prima vedere – în condițiile în care proprietarul este un escroc, adevărul trebuie ascuns cu orice preț și o poveste de dragoste trebuie protejată. Însă Toots va dovedi că viața îți poate oferi în orice moment ceva nou și incitant, dacă ești dispus să o trăiești din plin.

Fern Michaels a scris peste 50 de cărți, în principal thrillere și romane de dragoste, care au urcat rapid în topurile de bestselleruri ale *USA Today* și *New York Times*. În prezent, romanele ei sunt vândute în peste 70 de milioane de exemplare în întreaga lume.

Află mai mult pe:

 www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-93314-5-3

9 786069 331453

capitolul 1

Charleston, Carolina de Sud

Fără nici o îndoială, a fost un adevărat eveniment. Nu că înmormântările ar fi, de regulă, un eveniment, dar când cineva de importanța lui Leland St. John dădea colțul, devenea un eveniment notabil. Iar șeptetul de coarde care cântase în ploaia torențială, conform uneia dintre ultimele dorințe ale lui Leland, întărise și mai mult această idee, umbrind orice alt fapt remarcabil ce ar fi avut loc în lume la acel moment.

Și-apoi a mai fost și ultima răbufnire a uraganului Blanche, care revărsase torente de ploaie peste participanții la ceremonie înghesuiți sub cortul bleumarin, sporind atmosfera de spectacol grotesc a adunării.

- Dar termină naibii odată! mormăi în barbă Toots Loudenberry, și în timp ce preotul își continuă nestingherit discursul monoton, ea murmură și bodogăni: Nimeni în lume nu este atât de bun cum îl descrii tu pe Leland. Tot ce știi despre el este ceea ce ți-am spus eu și să fii a naibii dacă ți-am suflat măcar o vorbă din ce îndrugi tu acolo. A fost un om egoist, bogat și bătrân. Punct.

Fiica lui Toots se aplecă mai aproape de mama ei și încercă să-i șoptească prin vâlul gros ce îi acoperea acesteia capul și urechile:

- Nu poți grăbi puțin lucrurile? Nu e ca și cum am face-o pentru prima oară. Să fie al șaptelea sau al optulea soț pe care-l îngropi? Bine că preotul i-a pomenit numele, că altfel nici n-aș fi știut pe cine mai băgăm în groapă. Și mai trebuie să-ți zic, mamă, te-ai întrecut pe tine însăși cu toate florile astea.

Toots înțelese aluzia și se ridică, întrerupându-l pe preot la mijlocul frazei.

- Îți mulțumesc, părinte.

Mai dori să adauge și că ceul aferent serviciilor lui fusese deja expediat, dar își mușcă limba și, făcând un pas înainte, puse trandafirul ofilit din mână pe capacul coșciugului de bronz. Ieși apoi, dând ocazia și celorlați participanți să o urmeze în afara cortului provizoriu, deschis pe toate cele patru laturi. Se trezi dintr-odată cu apa până la glezne, înjură cu sete, și străbătu drumul mustind de apă până la limuzina ce-o aștepta și care urma să o ducă acasă.

- E tipic pentru tine, Leland. Nu puteai să mai aștepti încă o săptămână, ca să se termine și sezonul ploios? Acum mi-am distrus pantofii. Și pălăria, și costumul. Păcat că nu știi cât de mult au costat toate astea. Dacă ai fi știut, ai mai fi așteptat încă o săptămână ca să mori. Întotdeauna ai fost un egoist. Și uite unde te-a adus egoismul ăsta. Ești oale și ulcele.

- Ce tot bombăni acolo, mamă?

Toots se strecură în limuzină și își aruncă cât colo pantofii uzi din picioare. Își scoase și pălăria neagră îndoliată. Se întoarse spre fiica ei, Abby, care arăta ca un șoarece înecat, și spuse:

- Dintre toți soții mei, Leland mi-a plăcut cel mai puțin. Nu pot să sufăr faptul că a mai trebuit să particip și la înmormântarea lui în aceste condiții. El a fost singura mea greșală. Dar, dacă mă gândesc bine, o greșală din opt nu e chiar așa de rău.

Abby se întinse după pachetul de șervețele de hârtie de lângă sticla de șampanie ce părea să însoțească orice limuzină.

- De ce nu l-ai incinerat pur și simplu?

Toots oftă.

- Am vrut. Dar Leland a precizat în testament că vrea să fie înmormântat cu fanfara asta nenorocită. Trebuie să onorăm ultimele dorințe ale unui om. Ce fel de persoană aș fi eu dacă nu i le-aș onora pe ale lui, chiar dacă a fost un nemernic?

- Nu vrei să spui mai bine că dacă nu-i onorai acele ultime dorințe, banii lui nea cutare ăsta ar fi ajuns la urșii polari din Arctica?

- Și asta, admise Toots oftând.

Femeia născută Teresa Amelia Loudenberry - Toots pentru prietenele ei - își îndreptă atenția spre fiica ei.

- Cât stai cu mine, draga mea?

- Am avion la ora patru. L-am lăsat pe Chester cu o dădacă, și lui Chester nu-i plac dădacele. Am timp doar să ciugulesc ceva la pomană, să mă schimb în niște haine uscate și să o șterg de aici. Nu auzi California cum mă strigă? Nu te uita așa la mine, mamă. Nici măcar nu l-am cunoscut pe tipul ăsta cu care te-ai măritat. L-am întâlnit o singură dată la nunta voastră și cu asta am rezumat întreaga mea relație cu el. Dacă îmi amintesc bine, ziceai că este un bărbat încântător. Mă așteptam să văd unul. Nu mi s-a părut a fi. Asta e tot ce pot să spun.

- Poate că ar fi trebuit să spun mai bine un șarpe încântător, reflectă Toots. Leland era ca un cadou minunat ambalat, dar care, odată deschis, devenea destul de ordinar. Am fost șocată, dar îl luasem deja de bărbat, așa că a trebuit să mă descurc cum am putut. Acum nu mai este, așa că poate ar fi mai bine să nu-l mai vorbim de rău. Voi ține doliu timp de zece zile ca să păstrez aparențele, și-apoi îmi voi vedea de viața mea. Am de gând să-mi găsesc un hobby care să mă țină ocupată. Sunt sătulă până peste cap de fapte bune. Oricine poate să facă asta. Oricine poate să planteze și să crească trandafiri unicit. Eu am nevoie de ceva diferit, ceva provocator. Ceva în care să-mi înfig dinții. Și încă ceva. Leland purta proteză dentară. Noaptea, o ținea într-un pahar în baie. N-am putut să mă obișnuiesc niciodată cu asta. Și în plus, nu era nici chiar atât de bun la pat.

- Cred că e mai mult decât aveam nevoie să știu vreodată, mamă.

- Spuneam doar așa, Abby. Nu vreau să crezi că bătrâna ta mamă este insensibilă. Trebuie să recunoști totuși că am avut șapte mariaje fericite. Ar fi trebuit să-mi arunc jartiera de mireasă atunci când a murit Dolph.

Dar am făcut asta? Nu, nici pomeneală. Lam lăsat pe Leland să mă cucerească, cu tot cu protezele lui. Uneori viața este atât de nedreaptă. Dar de-ajuns cu lamentările. Spune-mi cum mai merge treaba în înșorita Californie. Ce mai e pe la serviciu? Vreo bârfă fierbinte recentă? Cine ce mai face cui în Hollywood?

Abby Simpson, fiica lui Toots din prima căsătorie cu John Simpson, marea dragoste incontestabilă a vieții lui Toots, lucra ca reporter la un tabloid de mâna a treia, *The Informer*, cu sediul în Los Angeles. Era doar o jurnalistă începătoare, ceea ce însemna că trebuia să cutreiere orașul ca să-și găsească singură ponturile și informațiile și-apoi să le dezvolte spre satisfacerea apetitului fără margini al publicului pentru bârfele de la Hollywood.

- Rodwell Archibald Godfrey, numit și Rag¹ de noi, slugile, m-a chemat în biroul lui și mi-a spus că vrea mai multe rezultate. De unde să le scot dacă nu răsuflă nimic în afară? Toate ziarele importante par să fie la curent cu toate zvonurile înaintea tuturor. Cred că e doar o altă modalitate de a-mi spune că nu este mulțumit de munca mea. Mi-am trimis CV-ul și la celelalte tabloide, însă au personalul complet și nu mai angajează pe nimeni nou. Fac tot posibilul. Reușesc doar să-mi plătesc lunar ipoteca și îmi mai rămâne destul cât să cumpăr mâncare pentru câine. Nu, nu mă poți ajuta, mamă. Vreau să mă descurc singură, așa că nu vreau să începem această discuție. Voi reuși. Aproape că o simt. Apropo, am adus cu mine un teanc de numere viitoare să le citești. Am articole interesante în fiecare.

- Nu mă pot obișnui cu ideea că voi inventați toate lucrurile astea, și apoi se mai și adevăresc. Și că publicați cu săptămâni înainte ce se întâmplă, spuse Toots.

Abby râse.

- Nu este chiar așa, dar nu ești departe de adevăr. Ei bine, am ajuns acasă, și mai ai și oaspeți. Te pricepi grozav să organizezi o înmormântare, mamă.

¹ Rag - zdreanță, om de nimic

- Eveniment, draga mea. *Înmormântare* e un cuvânt prea plictisitor. Te duce cu gândul la tot felul de lucruri deprimante.

Abby râse, ieșind din limuzină, și urcă treptele spre veranda largă a casei mamei ei.

Ambele femei se grăbiră către camerele lor de la etaj, pentru a se schimba în haine uscate, înainte de a-i întâmpina pe oaspeții care veniseră să-și exprime condoleanțele.

Toots se privi în oglinda lungă din camera ei. Da, părea cam dărâmată, dar nu-i așa că o văduvă ar trebui să arate puțin dărâmată?

- Negrul nu este culoarea care mă avantajează, murmură ea pentru sine lăsându-și morman costumul îndoliat pe podeaua sălii de baie. Se îmbracă cu altă rochie neagră, adăugă un șirag de perle, se pieptănă, se dădu cu puțin parfum și se simți îndeajuns de înprospătată pentru a merge la parter și a socializa pentru mai bine de o oră și ceva.

Înmormântările erau o risipă atât de mare de timp. Chiar și momentele de după ceremonia propriu-zisă păruă să dureze o eternitate. Tot ce-și dorea era să se retragă în salon pentru a lectura teancul de tabloide pe care Abby i le adusese. Pentru nimic în lume nu ar fi recunoscut Toots vreodată că era avidă după bârfa din tabloide. Însă acum, avea o datorie de dus la îndeplinire și asta era exact ceea ce va face. Va avea toată seara la dispoziție pentru a citi prețioasele ei tabloide și pentru a degusta puțin vin în timpul acela. Va bea pentru Leland, și așa va încheia acest capitol din viața ei.

Era timpul să meargă mai departe și se putea lăuda că se pricepea de minune la asta.

capitolul 2

În secunda în care ultimul invitat ieși pe ușă cu ceva mâncare la pachet, Toots, ușurată, o luă la fugă pe scări și se îndreptă spre baia ei de aproximativ treizeci

de metri pătrați, unde începu să se pregătească pentru relaxare. Mai făcu încă două drumuri la imensul ei jacuzzi pentru a-și aduce grămada de tabloide, patru lumânări parfumate, o sticlă de vin și paharul ei de vin favorit din sticlă Baccarat. Mai zăbovi un minut pentru a se decide ce sare de baie să folosească și, în final, se opri la iasomia stelată pentru că aroma aducea mai mult sau mai puțin cu cea originală a florii. Devenise, până la urmă, o autentică frumoasă a Sudului.

Se dezbracă și își aruncă hainele peste mormanul plouat aruncat mai devreme. Nu le va mai purta niciodată. Și-apoi, reflectând puțin, pentru că ținea la protocol, poate că-i va spune menajerei, Bernice, să le mai țină până se terminau cele zece zile de doliu. Astfel nu ar fi trișat. Și când te gândești că va trebui să se îmbrace în negru pentru încă zece zile, o culoare ce o făcea să pară de-a dreptul ștearsă. Dacă punea la socoteală și ziua de azi, mai rămâneau doar nouă. Ei bine, ziua de azi era sigur pusă la socoteală.

Toots inspiră lacom aroma delicioasă ce emana din jacuzzi. Minunat! Se scufundă în apa mătăsoasă și oftă fericită. Se lăsă pe spate și savură primele momente de baie îmbătătoare înainte de a se ridica pentru a-și turna un pahar din vinul spumos pe care Leland îl cumpăraseră din abundență pentru pivnița lui.

- Pentru tine, Leland, zise Toots ținând paharul de vin ridicat.

Apropie paharul de gură și sorbi întreg conținutul dintr-o înghițitură lungă. Acum putea merge mai departe. Își făcuse datoria pe deplin.

Își reumplu paharul, se lăsă pe spate și își aprinse o țigară. Fumatul era un obicei într-adevăr îngrozitor, dar nu-i păsa. Era prea bătrână pentru a-și mai face griji pentru ce era bun sau rău pentru ea. Acum nu voia decât să-și trăiască viața și nu stătea o clipă să se gândească că țigările ar fi putut împiedica în vreun fel acest lucru. Și-apoi, se putea lăuda cu toate viciile posibile. Îi plăceau viciile pentru că reprezentau niște subiecte de conversație absolut încântătoare. Îi plăcea să bea, să fumeze,

adora dulciurile și avea un dulap plin cu tabloide. Se convinsese de multă vreme că a fi vegetariană compensa pentru toate celelalte obiceiuri proaste. Nenorocitul ăla, Leland, o bătuse mereu la cap pentru deprinderile ei dezgustătoare, cum le numea el.

- La naiba cu tine, Leland!

Toots era deja la al treilea pahar de vin și la pagina patru a revistei pe care o lectura, când își dădu seama că nu-și putea aminti ce anume tocmai citise. Ce se întâmpla cu ea? Nimic, niciodată, nu se interpusese între ea și lectura tabloidelor ei dragi. Până acum. Închise ochii și încercă să-și imagineze ce anume se interfera cu universul ei.

Ceva pândeă undeva în interiorul ei. Nu era Leland, pe el îl ștersese deja din minte. Abby era bine, cel puțin pentru moment. Se simțea oare fără perspectivă? Avea nevoie de un alt bărbat în casă? La naiba, nu, nici pome-neală. Atunci, ce o deranja? Cele nouă zile de doliu pe care și le permisesese? Pufni. Orice femeie de valoarea ei ar putea să treacă prin cele nouă zile de doliu luând în oraș micul dejun, prânzul și cina în fiecare zi. Dacă mai adăuga și niște cumpărături, totul era perfect.

Pe la al patrulea pahar de vin, Toots decise că avea nevoie de... nu, nu avea nevoie, își *dorea* să stârnească niște valuri. Avea nevoie de puțină distracție în viață. Gândurile o purtară la vremurile când era tânără și plină de vervă și cinism împreună cu prietenele ei. Acele prietene pe care nu le avusese îndeajuns prin preajmă în ultimii douăzeci de ani. Își trimiseseră e-mailuri, se sunaseră și își trimiseseră felicitări de Crăciun, însă viața le ținuse cumva departe una de cealaltă. Poate că era timpul să le sune și să le invite la ea pentru o vizită. Până la urmă, ele erau nașele lui Abby. Tuturor li se păruse ciudat ca fiica ei să aibă trei nașe. În special dobitocului ăluia de Leland. Ei nu i se păruse nimic ieșit din comun. Și nici prietenelor ei.

Toots aruncă o privire spre sticla de vin. Era goală! Ieși din cadă, se șterse cu un prosop enorm, se dădu cu pudră de corp, se îmbracă cu o cămașă de noapte

neagră – în ton cu doliul – și se îndreptă clătinându-se spre micul birou din dormitorul ei. Nu era un birou propriu-zis, doar o măsuță unde își scria biletele către persoane pe care nu dădea doi bani, plătea cele câteva facturi de care nu voia să știe administratorul ei și își folosea laptopul pentru a verifica de câteva ori pe zi site-urile mondene TMZ și Page Six.

Toots porni laptopul și începu să scrie un e-mail prietenei ei Mavis, care locuia în Maine, într-o căsuță de șindrilă, în apropierea oceanului.

„Vreau să vii pe la mine, Mavis. Ai avut dintotdeauna cele mai bune idei. Cât de repede poți ajunge aici? Apropo, tocmai lam înmormântat pe Leland astăzi și sunt cam deprimată.”

Cinci minute mai târziu, laptopul o anunță că a primit un răspuns.

„Cu părere de rău, Toots, dar nu-mi pot permite o excursie ca asta. Nu o pot părăsi pe Coco, cățelușa mea. În ultima vreme ea mi-a fost singura prietenă adevărată. Îmi pare rău că a murit câinele tău, Leland. Nici nu știam că ai avut un câine. Este îngrozitor când îți mor animalele de companie dragi. Îmi pare rău, Toots, mi-ar plăcea să te văd, dar pensia mea nu poate acoperi la acest moment astfel de cheltuieli.”

Toots clipi des. Ce straniu că Mavis se gândise că Leland fusese un câine. Se întrebă de ce oare făcuse asta și apoi, pricepu dintr-odată la ce se referise vechea ei prietenă.

Apăsă pe butonul de RĂSPUNS:

„Îți trimit un bilet clasa întâi pentru tine și Coco. Leland a fost soțul meu.”

Răspunsul din partea lui Mavis fu următorul: „Ha, ha, ha, am uitat că te-ai remăritat. Foarte rău, foarte trist. Vei trece peste asta, Toots, așa cum faci tu mereu. Accept cu bucurie biletele și de-abia aștept să te văd. A trecut prea mult timp. Vin și celelalte?”

Toots replică imediat: „Acum mă ocup de asta. Mai multe vești mâine.”

Următorul e-mail al lui Toots fu pentru Sophie, care se măritase cu un crai, acum cu un picior în groapă și cu celălalt alunecând pe-o coajă de banană, conform

spuselor lui Sophie din ultimul ei mesaj. Fără nici o îndoială, toate cele patru prietene erau la curent cu ura pe care i-o purta Sophie soțului său și că doar polița de asigurare de cinci milioane de dolari pe care o încheiase pe numele acestuia cu ceva ani în urmă o mai ținea să aibă grijă de el mai mult sau mai puțin. „Mai stau doar cât să-mi iau recompensa, și-apoi mi-am luat zborul”, afirmase ea.

„Sophie, îți scriu pentru a te invita pe la mine. Sunt dispusă să-ți trimit un bilet dacă îți poți elibera programul. A trecut prea mult timp de când ne-am văzut ultima oară. Am o idee pe care cred că tu și celelalte o veți găsi interesantă. Va fi ca pe vremuri.”

Răspunsul lui Sophie veni atât de repede încât Toots fu luată prin surprindere. „Nu-l pot lăsa aici singur. Păsăroiul ăsta bătrân nu vrea să moară odată. N-am plătit muntele ăla de prime de asigurare ca să rămân acum cu buza umflată. În plus, vreau să-l treacă toate apele în fiecare zi întrebându-se dacă am de gând să-i mai dau medicamentele și să-l hrănesc. Ceea ce, bineînțeles, o voi face. Ce fel de persoană aș fi dacă n-aș face asta?”

Ei bine, decise Toots, erau pe aceeași lungime de undă. „Nu te îngrijora, Sophie. Îți voi face rost de o infirmieră care să stea cu bărbatul tău în permanență. Vii atunci? Apropo, lam înmormântat pe Leland astăzi.”

Sophie răspunse într-un suflet: „În regulă, îmi voi elibera programul care nu este chiar un program. Anunță-mă doar data plecării. Cine este Leland?”

Toots îi trimise imediat un e-mail. „Voi reveni cu informația privind data. Leland a fost soțul meu. Acum trebuie să țin alea zece zile de doliu. Mai sunt doar nouă dacă pui și ziua de azi la socoteală și poți să fii sigură că număr și ziua de azi. Poți să iei exemplul meu și vei ști cum este, astfel încât să fii în temă cum să te comporți când ratatul ăla cu care te-ai măritat dă ortul popii. Doliul este dificil. Trebuie să faci lucrurile așa cum trebuie altfel lumea te va vorbi de rău.”

„Al câtelea este Leland?” întrebă Sophie. „Dacă stau să mă gândesc bine ai fost măritată de mai multe ori ca Elizabeth Taylor.”

Toots răspunse repede: „Leland a fost al optulea, și nu mai am de gând să mă mai mărit vreodată. Mai multe vești mâine. Acum trebuie să-i scriu Idei. Ea se lasă mai greu convinsă. Îți mai aduci aminte cât ne uram una pe cealaltă și pretindeam că nu e așa? Cred că încă îmi poartă pică pentru că m-am măritat cu tipul pe care-l voia ea. Ar fi văduvă acum dacă nu făceam eu asta. Am încercat să-i explic că el n-a fost mare lucru, doar că avea toată grămada aia de bani.”

Toots nu mai așteptă vreun răspuns și îi trimise imediat un e-mail Idei. Fu cât se poate de succintă. „Ida, sunt Toots. Îți scriu ca să te invit la mine. Mavis și Sophie au fost de acord să vină, și va fi ca pe vremuri. Am un plan, Ida, și vreau să ne implicăm toate. Sper că nu mai ești încă supărată pe mine. E timpul să îngropăm securea războiului și să uităm de toate nimicurile. Crezi sau nu, și-am făcut o favoare când ți l-am suflat pe acela cum l-o fi chemând. Nici măcar banii lui nu au compensat mariajul nostru plictisitor. Dar trebuie să recunosc că era de treabă și atent. Așa că, ce părere ai? Apropo, l-am înmormântat pe Leland astăzi. Sunt în doliu și mai am nouă zile de suportat.”

Răspunsul Idei fu scurt și concis: „Vin și eu. Spune-mi când vrei să sosesc. O, vai, ce mai plâng pentru Leland!”

Toots își frecă palmele și închise laptopul. Era pe val, aproape că o simțea. Cu toate că n-avea nici un indiciu despre marele ei plan, oricare ar fi acela. Îi va veni ei o idee. Întotdeauna se întâmpla așa.

capitolul 3

Toots se trezea dintotdeauna la ora cinci dimineța în fiecare zi a săptămânii, fără excepție, însă astăzi, în a zecea și ultima ei zi de doliu, se trezi la ora trei, mai exaltată decât fusese de ani de zile. Sophie, Mavis și Ida urmau să ajungă la primele ore ale dimineții. Astăzi era ziua ei „de acțiune”.

Din obișnuință, își făcu repede patul. Bernice, prietena și menajera ei, putea să se ocupe mai târziu de șters praful și de aspirat. Această zi va fi un nou început

pentru ea. Voia să își trăiască viața ca o femeie cu jumătate din vârsta ei, și nu ca o cârcotașă bătrână care își îngropa soții ca pe niște comori antice, ca să-și petreacă apoi restul zilelor ridicându-le statui. Nu, nu, nu, nu era genul ei.

Încântată că putea în sfârșit să arunce hainele de doliu, Toots alese din garderobă o bluză de un roz aprins, strălucitor, asortată cu o fustă de culoarea cireșei. Era puțin mai înaltă de un metru și șaizeci și șapte de centimetri și, din fericire, nu se cocoșase ca multe alte femei de vârsta ei. Părul ei șaten-roșcat încă mai strălucea. Bineînțeles că își vopsea părul, dar acesta era unul din secretele ei. Și-l prinse într-un coc lejer în creștetul capului. „Nu-i rău pentru o femeie de șaizeci și cinci de ani“, gândi ea admirându-se în oglinda înaltă. Trei dintre soții ei îi spusese că semăna cu Katharine Hepburn, cu toate că nici în ruptul capului nu-și mai amintea care dintre ei. Oricum nu mai conta. Își trimise un zâmbet în oglindă. Culorile erau aprinse, dar după zece zile de negru, plănuia să împrumute toate culorile curcubeului de acum înainte. Fără soți, așa că nu va mai avea nevoie de negru. Cu gândul acesta, Toots scoase tot ce era de culoare neagră din șifonier și le aruncă în coșul de rufe murdare. Va dona toate aceste haine societăților caritabile. Odată îndeplinite toate acestea, Toots coborî la parter, în bucătărie, încăperea ei favorită din toată casa.

Podeaua din lemn vechi de pin lucea ca aurul topit. Și în lumina răsăritului, Toots știu că ferestrele proaspăt spălate vor străluci ca diamantele. Împreună cu Bernice petrecuse toată ziua anterioară frecându-le și lustruindu-le cu oțet alb și hârtie de ziar. Covoare roșii și verzi ca smaraldul fuseseră întinse pe podea ca niște ornamente de Crăciun. Dulapurile roșii făcute la comandă, pe care Leland le numise ostentative și ieftine, erau aliniate pe trei dintre pereți. Pe cel de-al patrulea trona un șemineu făcut din pietre mari pe care le culesese chiar ea din munții din Carolina de Nord. Leland considerase asta de prost gust. Ea îi amintise că aceasta era casa

ei și că era liber să locuiască în casa de oaspeți în orice moment. El alesese să rămână, dobitocul. Însă nu mai comentase nimic după aceea. Ei bine, Leland era oale și ulcele acum, și ea putea să-și vopsească pereții și în culoarea violet dacă dorea.

Gonind toate gândurile legate de răposatul ei soț, Toots făcu un ibric de cafea, își găsi țigările în sertarul din bucătărie unde își ascundea și provizia ei secretă de batoane de ciocolată PayDay. Când termină de preparat cafeaua, își umplu ceașca ei favorită marca Maxine. Cu țigările și cafeaua în mână, se duse afară pe veranda din spatele casei.

Adora momentul acesta al zilei. Păsările începeau să se trezească și sunetele melodioase ale ciripitului lor îi încântau auzul. Florile și arbuștii mai păstrau încă roua proaspătă a dimineții. Pământul abia săpat din grădina vecinului ei umplea aerul, amintindu-i că mai era puțin și venea vara. Buchetul de iasomie ce înflorea noaptea, pe care-l culesese seara trecută, stătea cuminte într-o vază, pe o masă de colț din răchită, răspândind în jur parfumul lor îmbătător. Dumnezeu, cât de mult iubea acest loc! Nu-și putea imagina un altul pe lume în care ar fi putut trăi.

Înghițind o gură mare de cafea, Toots își revizui în minte lista „de acțiune”. Împreună cu Bernice truseseră din greu cu o zi înainte pentru a face curățenie în mare parte înăuntru și în afara casei. Pete, grădinarul și vecinul ei prieten, curătasese rondurile de flori de buruieni, tunsese arbuștii, tunsese gazonul, apoi curătasese cei doi stejari de crengile uscate. Cutiile cu boabe pentru privighetori fuseseră reumplute, și împrăștiaseră prin grădină porumb uscat pentru veverițe, în speranța că acestea vor sta departe de mâncarea păsărilor, dar știa că era o cauză pierdută. Însă făcea acest lucru în fiecare an și nu vedea nici un motiv pentru care să se oprească. Se obișnuise cu o anumită rutină, pe care îi plăcea să o respecte de cele mai multe ori, însă acum simțea în interior o dorință, ceva ce nu fusese capabilă să înăbușe de la moartea lui Leland. Cea mai credibilă concluzie la care ajunsese

până acum era că un fel de neliniște îi cuprinsese toată ființa. Oare așa te simți când îmbătrânești? Pierdută, fără nici o perspectivă? Nu! Nu! Nu! Nu-și va plânge de milă sub nici o formă crezând așa ceva.

Cele mai bune prietene ale ei din întreaga lume veneau să o viziteze. Proasta dispoziție nu-și avea locul. Îi plăcea să-și amintească de toate lucrurile bune din viața ei pentru care trebuia să fie recunoscătoare. La șai-zeci și cinci de ani era sănătoasă tun, conform ultimul control medical de acum trei luni. Avea o fiică frumoasă, care părea să se descurce foarte bine la Los Angeles. Prietenii ei cei mai dragi erau încă în viață. Avea mai mulți bani decât JPMorgan Chase, cel puțin astăzi, și nici nu vedea această situație să se schimbe în viitorul apropiat. Viața ei era minunată.

Mai luă o gură din cafeau acum rece, își mai aprinse o țigară și inhală adânc înainte de a elibera fumul înțepător în aerul curat. Ida îi va face zile negre când va auzi că nu s-a lăsat de fumat. Nu era de mirare – pentru Ida, tot ce te făcea să te simți bine în viață îți făcea, de fapt, rău. Până și să respiri era rău, după părerea ei. Mavis spunea că Ida suferea de ceea ce doctorii numeau tulburare obsesiv-compulsivă, sau OCD¹, orice ar fi însemnat asta. Nu mai avea nimeni fixuri în lumea asta? Și de ce orice boală trebuia să fie redusă la inițiale?

„Noi începuturi“, gândi Toots mergând înăuntru pentru a-și reumple ceașca de cafea. Începuturi nou-no-ute. Nici un soț care să o sâcâie – nu că vreunul ar fi făcut asta vreodată –, însă pentru prima oară într-o lungă perioadă de timp, Toots era pe picioarele ei. Nu era sigură dacă-i plăcea sau nu. Avusese întotdeauna alături pe cineva din familie, chiar și dintre rudele mai îndepărtate, sau, cu ajutorul lui Dumnezeu, un soț cu care să se râcâie. Cu Abby pe Coasta de Vest și prietenele ei împrăștiate în lungul și-n latul țării, Toots își dădu seama că trăise, de fapt, sentimente de pierdere, se simțise nedorită. La naiba! Oricine are nevoie întotdeauna

¹ OCD – obsessive compulsive disorder (n.tr.)

de ceva. Ea va găsi pur și simplu o nouă nevoie, o va umple și va trăi din plin.

Nefiind genul de persoană care să-și plângă prea mult de milă, Toots mai bău încă două cești de cafea și mai fumă încă trei țigări înainte de a-și pregăti un castron de cereale Froot Loops combinate din plin cu mult zahăr și lapte integral. La gândul obiceiurilor ei rele izbucni într-un râs zgomotos.

- Ce naiba faci la ora asta râzând ca nebuna în bucătăria mea? o întrebă Bernice din ușa de la intrare, de unde își privise stăpâna nebună, pe care o iubea mai mult decât îl iubise vreodată pe răposatul ei soț.

Toots aproape că sări în sus de suprinzare.

- La naiba, Bernice, m-ai speriat de moarte! Nici n-am auzit ușa de la intrare deschizându-se. Aș putea să te întreb același lucru. De ce ai venit așa de devreme?

- Avem o grămadă de lucruri de făcut azi. Ai spus-o și tu aseară. Toate acele prietene sclifosite ale tale vor sosi în curând. N-aș vrea să creadă altceva decât că ai trăit aici ca o regină. Sunt la comanda ta. Îți amintești cum m-ai învățat să spun asta după ce ți-a murit al treilea soț?

Toots făcu o grimasă. Nu-și putu aminti un astfel de lucru, dar încuviință din cap oricum. Bernice era mai mult o prietenă decât o angajată. Când Toots îi spusese de vizită prietenelor ei care aveau să vină în curând, Bernice nu fusese deloc încântată. Nedorindu-și să se simtă lăsată pe dinafară, Toots o rugase să o ajute cu câteva treburi suplimentare, sperând că aceasta se va simți inclusă, parte din gașcă, însă în schimb Bernice reacționase ca și cum ar fi fost înțepată de un roi furios de albine și murmurase apoi ceva legat de faptul că era doar o angajată și nimic mai mult.

- O, încetează odată! Te porți ca un copil. Nu este nevoie să rămâi cât timp fetele sunt aici. Sunt sigură că ai o grămadă de activități cu care să-ți ocupi timpul.

Toots și Bernice știau amândouă că asta era o prostie. Familia lui Bernice era formată doar dintr-un fiu pe care nu-l mai văzuse și de care nu mai auzise nimic

de vreo patru ani și care se presupunea că umbla prin lume căutându-și rădăcinile.

- Dacă n-ai fi șefa mea, ți-aș spune să mă pupi pur și simplu în fundul meu zbârcit, spuse Bernice mucalit.

- Da? Și tu dacă n-ai fi angajata mea favorită, ți-aș spune că ești concediată. Uite așa, îi replică Toots prompt.

- Ai băut toată cafeaua? întrebă Bernice.

- Da, ce-ți pasă? ținându-i isonul. Ești cumva poliția cafelei în dimineța asta?

- Știi că-mi place să beau cel puțin trei cești de cafea înainte de a mă apuca de treabă. Mai fă un ibric în timp ce îmi fac niște pâine prăjită.

- Da, să trăiți, doamnă! zise Toots, zâmbind.

Aceasta era rutina lor normală de dimineță. Bernice era puțin posesivă, în sensul bun al cuvântului, când venea vorba de prietenia ei cu Toots. Adevărul însă era că, dacă Bernice ar fi părăsit-o, Toots s-ar fi întins la pământ și ar fi murit. Se consolă cu ideea că, odată ce Bernice le va cunoaște pe fete cu ocazia acestei vizite, mai ales că vor fi toate la un loc, se va da pe brazdă. Vor avea destul timp să trângănească și să se cunoască mai bine din nou, asta incluzând-o și pe Bernice.

Sună telefonul, alarmând-o pe Toots. În opt mariaje învățase că telefoanele dimineța devreme și noaptea târziu nu aduceau niciodată vești bune. Ezită înainte să răspundă, apoi își aminti că nu mai avea nici un soț de îngropat.

- Da? răspunse ea cu o voce vioaie.

- Mamă, chiar ești trează la ora asta îngrozitor de matinală sau doar pretinzi asta? întrebă Abby.

- Aș putea să te întreb același lucru. Fiindcă ești pe Coasta de Vest probabil înseamnă că acum îți termini munca de noapte. Ce se întâmplă? Tu de ce mă suni la ora asta imposibilă? Ești bine, nu-i așa? întrebă Toots neliniștită.

- Depinde ce înțelegi prin bine. Sunt sănătoasă? Da. Ipoteca mea e plătită? Da. Chester este bine? Răspunsul este da și la această întrebare.

Abby oftă. Chester era ciobănescul german pe care ea îl adoptase cu trei ani în urmă în ziua de Crăciun. Abby îl numea pe scurt Iubițelul meu dulce, însă Chester nu răspunsese niciodată la acest nume de alint.

Toots își cunoștea fiica și știa că nu ar fi sunat-o la această oră a zilei, sau atât de dimineață, după cum era cazul, decât dacă o frământa ceva cu adevărat.

- Deci, care este problema? Este vorba de un bărbat? Dacă ai întâlnit un alt dobitoc care are nevoie să-i porți tu de grijă să știi că mă urc în primul avion spre tine.

Abby ignoră remarca zeflemitoare.

- Mamă, tocmai am primit niște vești îngrozitoare. Se pare că dragul nostru de Rag are probleme. Tot personalul știa că are o problemă cu jocurile de noroc, doar că nu am știut în ce măsură. Ieri după-amiază am avut o întâlnire de lucru și ne-a anunțat că va scoate *The Informer* la vânzare. A spus că s-a săturat de muncă, dar știm cu toții că face asta pentru a-și plăti datoriile. Își petrece mare parte din weekenduri în Vegas. Nici nu știu cum o să fac să-mi găsesc un nou loc de muncă. Fiind și într-una din dispozițiile lui răutăcioase, ca de obicei, ne-a mai spus și că una din condițiile vânzării ziarului va fi probabil renunțarea la toți angajații vechi. Mi s-a tăiat respirația, mamă.

- O, draga mea, este groaznic! Din tot ceea ce mi-ai spus despre el, s-ar putea să se descurce până la urmă și să renunțe la idee. Mi-ai mai spus tu că din când în când vă amenință că va vinde și nu o face niciodată. Ține-te tare până când vei ști ceva concret. Acum, doar de curiozitate, dar știi cumva cam cât cere pentru ziar? Întrebă Toots, deja în minte răsărindu-i o idee.

- Nu știu, mamă. Sunt sigură că *The Globe* sau *The Enquirer* îl vor lua pe doi bani dacă este scos într-adevăr la vânzare. Și dacă fac asta, au o grămadă de oameni pe care să-i folosească sau cu care să-și facă treaba. Mă indignează pur și simplu ideea că obiceiurile proaste ale unei persoane ne pun pe mine și pe alți oameni în situația să nu avem locuri de muncă. Urăsc doar gândul că va trebui să trăiesc din ajutorul de șomaj.

- Abby, te-ai putea întoarce acasă. *The Post and Courier* te-ar angaja imediat. Știi asta.

Amanda Lawford, proprietara și editoarea de la *The Post and Courier*, lucrase împreună cu Toots în cel puțin o duzină de comitete și îi spusese de mai multe ori că dacă Abby s-ar fi hotărât vreodată să se mute înapoi în Charleston, ea ar fi angajat-o imediat în departamentul de investigații. Abby nu fusese interesată. Poate de această dată lucrurile stăteau cu totul și cu totul altfel.

- Mulțumesc, mamă, dar mai bine nu. Am douăzeci și opt de ani. Ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac ar fi să mă întorc acasă cu coada între picioare. În plus, Amanda Lawford mă vrea prin preajmă doar pentru a mă întâlni cu fiul ăla tolocmac al ei.

Toots râse.

- Aici ai dreptate. Întreabă mereu de tine când mă întâlnesc cu el.

- Spune-i că i-am transmis salutări data viitoare când îl vezi. Nu este un băiat rău, doar că nu e genul meu. Și-apoi, nu m-aș putea întâlni în veci cu un tip pe nume Herman. Îmi aduce aminte de emisiunea aia pe care o urmăream când eram copil.

- *The Munsters*¹! Toots râse amintindu-și cum Abby stătea lipită de televizor pentru a viziona reluările vechiului serial și, după câte știa ea, nu pierduse nici un episod.

- Da, ăsta era. Deci, când sosesc toate nașele mele? Nu-mi vine să cred că ai pus la cale toată această vizită pentru toate la un loc. Cred că a trecut o veșnicie de când le-am văzut ultima oară.

- Vino acasă și le poți vedea și tu, Abby. S-ar bucura nespun să te vadă, o încurajă Toots. Îți cumpăr eu un bilet de avion.

- E un moment nepotrivit. Cu toate problemele ce urmează să lovească ziarul, nu cred că ar fi în interesul meu să-mi iau o vacanță. În plus, abia m-am întors.

¹ Serial american ce avea ca temă viața de familie a unor monștri, în stilul familiei Adams (n.tr.)

- Camera ta te așteaptă dacă te răzgândești. Bernice este mai mult decât bucuroasă să o întrețină în fiecare zi în caz că te gândești vreodată să faci o vizită pe neașteptate.

- Mulțumesc, mamă. Ești cea mai bună din lume, dar în acest moment simțeam doar nevoia să-ți plâng pe umăr. Voi găsi eu o soluție. Pot lucra oricând pentru *Los Angeles Times*. Primesc e-mailuri de la fostul meu editor cel puțin o dată pe lună rugându-mă să mă întorc.

- Nu ți-ar plăcea să scrii despre politicieni bătoși și despre guvern, spuse Toots.

O putu auzi pe Abby oftând adânc la celălalt capăt al firului.

- Dacă se ajunge la asta, o voi lua în considerare. Am facturi de plătit și nu, nu-ți voi permite să mă salvezi, așa că mai bine să încheiem aici, OK?

Toots zâmbi, în ciuda reacției fiicei ei. Abby era exact ca și tatăl ei. Independentă și înverșunată.

- Cum vrei tu, draga mea. Doar ține minte că te pot ajuta dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă.

- Cum de m-am născut așa de norocoasă cu o mamă ca tine? întrebă Abby.

- Asta a fost norocul tău, iubita mea, replică Toots.

Spera ca Abby să-și amintească de aceste cuvinte și peste șase luni.

capitolul 4

Toots dădu năvală în bucătărie și începu să scotocească prin sertare.

- Unde este carnețelul meu cu adrese? Știu că este pe aici, pe undeva.

- Este pe birou în camera ta. Amintește-ți, întotdeauna îl ții acolo, îi zise Bernice mușcând din pâinea prăjită.

- Bineînțeles! Ai dreptate. Oare ce-o fi fost în mintea mea? replică Toots.

- Nimic, o înțepă Bernice.

- Încetezi odată? îi aruncă Toots peste umăr, urcând scările în grabă.

O auzi pe Bernice bombănind ceva în timp ce-și regăsi agenda pe birou. Râse și scutură din cap. Bernice fusese alături de ea încă de când Abby era doar un bebeluș. La vremea respectivă, Bernice abia rămăsese văduvă, cu un fiu mic, când răspunsese la un anunț pentru un post de menajeră pe care Toots îl publicase în ziarul local din New Jersey. Când John Simpson, unica ei dragoste adevărată și tatăl lui Abby, murise într-un accident de mașină, părăsiseră împreună orașul New Jersey fără nici un fel de regrete. Bernice nu ezitase nici măcar o secundă când Toots o întrebase dacă vrea să vină cu ea în Charleston. Abby avea vreo cinci anișori pe-atunci. Oare unde zburaseră toți anii ăștia?

Bernice o cunoștea mai bine decât toți cei opt soți adunați la un loc. Fusese alături de ea și la bine, și la rău. Însă, oricât de dragă îi era ca prietenă, Bernice nu uitase niciodată poziția ei de angajat. Toots avea încredere totală în ea.

Răsfoi paginile agendei până când găsi numărul de telefon al fiului ei vitreg, Christopher Clay. Se uită la ceas și realizează că era probabil prea devreme să sune. Ei drăcie! Dacă și Christopher semăna cu tatăl lui, înseamnă că se trezea odată cu găinile. Toots formă numărul, în ciuda diferenței de fus orar de trei ore. Treaba asta era importantă. La naiba cu bunele maniere! În timp ce aștepta să îi răspundă, încercă să-și amintească pe ce loc se afla Garland, tatăl lui Christopher, în rândul celor opt foști soți ai ei. Poate că al patrulea. Christopher era la internat când se căsătoriseră ei.

Toots își aminti că-i fusese teamă că băiatul o va vedea ca pe o mamă vitregă malefică, însă nici nu se pusese problema. Prima soție a lui Garland, mama lui Chris, murise când acesta era doar un bebeluș. Așa că fusese încântat de ideea de a avea o „mamă adevărată” și se înțeleseseră de minune încă de la început. Chiar și acum, Toots se gândea la el ca la fiul ei. Când Garland murise și îi lăsase ei totul, ea cedase imediat toate milioanele lui

Chris, care abia începuse facultatea de drept. Păstrase doar căminul pe care-l împărțise cu soțul ei, din simplul motiv că la momentul respectiv tânărul nu era încă pregătit pentru responsabilitatea administrării unei case. Însă când venise vremea, ea îi dăduse lui Chris și casa. Toots avea amintiri dragi din viața lor împreună. Spera că și amintirile lui Chris erau la fel de plăcute.

- Sper că ai un motiv bun să suni la ora asta, oricine ai fi, îi răspunse o voce guturală de la celălalt capăt al firului.

- Christopher, bună dimineața! Sunt eu, Toots, cum îți merge, dragă? zise ea veselă.

La Hollywood toată lumea își spunea dragă. Vocea de la telefon chicoti.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești tu. Typhoon¹ Toots, ești singura persoană îndeajuns de nebună care să îndrăznească să mă sune la ora asta în plină noapte... dimineață.

Typhoon Toots era numele pe care Chris i-l dăduse în săptămâna în care el absolvise facultatea și ea îi organizase în doar câteva ore cea mai grozavă petrecere din lume la care participaseră două sute dintre prietenii lui.

Toots zâmbi. Îl admirase și îl respectase întotdeauna pe fiul ei vitreg și era fericită că rămăseseră atât de apropiați de-a lungul anilor. Știa că putea conta pe el pentru orice. Când Abby decisese să se mute la Los Angeles, gândul că Chris era acolo ca să o protejeze fusese pentru ea o mare ușurare. Era responsabil așa cum fusese și tatăl lui.

- Uite ce e, scuză-mă că te sun atât de devreme, dar este important, altfel n-aș fi îndrăznit. Chris, am nevoie de ceva consiliere juridică și tu ai fost prima persoană la care m-am gândit. Mai mult, ești în Los Angeles, un motiv în plus pentru care să apelez la tine.

- Îți mulțumesc pentru votul de încredere, Toots. Ce se întâmplă în LA?

- Este vorba de Abby, zise ea. Are probleme.

¹ Typhoon - uragan, taifun

- Drace! De ce n-ai spus nimic?

- Îți spun acum. Și, Christopher, nu e de viață și de moarte. Cel puțin, nu la acest moment. Lui Toots îi trecuse prin minte să-l sugrume pe Rodwell Archibald Godfrey, dar păstră acest gând pentru ea. Bineînțeles, Abby este bine, sănătoasă, altfel n-aș fi apelat la tine acum. Are probleme la muncă.

- Încă mai lucrează pentru acel Rag?

Toots îi răspunse ferm, dar blând.

- Da, Christopher, încă mai lucrează pentru acel idiot. Îi place ce face, orice s-ar zice de bine sau de rău despre asta.

- Nu e nevoie să o aperi, Toots. Sunt avocat în lumea divertismentului. Nici noi nu valorăm atât de mult în lumea juridică. Ei bine, în ce fel de necazuri s-a băgat Abby?

Așa mai mergea; îi amintea de ce se măritase cu Garland. Fusese un bărbat isteț și avea toți dinții în gură. Așa tată, așa fiu.

- Proprietarul ziarului are nevoie de bani pentru a-și plăti datoriile de la jocurile de noroc. Și-a anunțat tot personalul că va vinde ziarul.

Christopher râse.

- Și ce legătură are asta cu Abby? Nu vrea să lucreze pentru altcineva? Să știi că e bună, Toots. Orice ziar mare ar alege-o într-o clipită.

- Sunt mama ei! Crezi că nu știu asta deja? Însă Abby adoră să lucreze pentru un tabloid, replică Toots cu voce tăioasă și se opri brusc. Îmi pare rău, Chris, sunt doar atât de nervoasă acum. N-am vrut să mă răstesc la tine. Se pare că una din condițiile pentru vânzarea ziarului este ca toți angajații actuali, incluzând-o și pe Abby, să plece. Abby spune că asta e doar o ocazie pentru proprietar să fie meschin și răzbunător, cum e felul lui de altfel, și tind să-i dau dreptate. Însă dacă mă gândesc mai bine, nu știu nimic despre lumea asta jurnalistică.

- Toots, știu la ce te referi și, ca avocat, te sfătuiesc să nu te bagi. Din punct de vedere financiar, *The Informer* este în cădere liberă. Nici nu are o poziție prea bună

pe piața ziarelor de scandal. Este chiar nesemnificativ, așa cum sunt sigur că ți-a explicat și Abby. N-am nici o idee cam care mai sunt prețurile, dar...

- Află cât mai repede posibil. Oferă-le dublul sumei pe care-l cer. Fără întrebări, Chris. Asta este.

- Nu este o investiție bună, Toots. Te sfătuiesc foarte ferm să nu te implici în asta. Tocmai tu ai recunoscut că nu știi nimic despre ziare. Dacă ești hotărâtă, eu nu te voi opri, dar vreau să ții minte că te-am avertizat că nu este o mișcare bună. Și nici nu sunt atât de încântat să acționez ca agent al tău. Te-ai gândit bine la ce vrei să faci, Toots? Ce părere are Abby despre asta?

Drace, era sigură că va aduce vorba de Abby.

- M-am gândit bine, Chris. Toots inspiră adânc și spuse dintr-o suflare: De fapt, Abby nu este la curent cu intențiile mele.

- Și presupun că nici nu ai vreun gând de a i le împărtăși, nu? răspunse Chris acru. Nu-i plăcea deloc această conversație.

Oare era atât de evidentă? La naiba, da! Era mamă. Trebuia să facă tot ce era mai bine pentru fiica ei. Oricum femeie/mamă în deplinătatea facultăților mintale ar face tot ce e posibil pentru a-și ajuta fiica în carieră. Și ce dacă asta era exact genul de aventură lipsită de scrupule pe care și-o dorise? De-abia aștepta să le povestească lui Sophie, lui Mavis și Idei.

- Presupunerea ta este corectă, dragul meu băiat.

- În regulă, Toots. Lasă-mă o zi sau două să pun lucrurile în mișcare.

- Ești un om bun, Chris, exact ca tatăl tău. Știam că pot conta pe tine.

Zece minute mai târziu, Toots era la parter turnându-și a nu știu câtă ceașcă de cafea. Avea o sclipire în ochi care nu mai fusese acolo de... niciodată.

- Bernice, am o sticlă de whisky bun ascunsă pe aici, pe undeva. Eu zic să o găsim și să ciocnim un pahar.

Toots dădu roată bucătăriei, cotrobăind prin dulapuri, căutând sticla. O găsi chiar lângă detergentul

de curăţat Comet de sub chiuveţă. Bernice îi întinse cana goală să-i toarne.

- Pot să ştiu şi eu pentru ce ciocnim?

Dintr-odată, lui Toots i se făcu teamă că va cobîi dacă va vorbi despre afacere înainte de a deveni un fapt împlinit. Întotdeauna fusese foarte superstiţioasă.

- Da. Nu. Nu sunt sigură. Nu mă lua în seamă. Toots îşi ridică ceaşca marca Maxine. Pentru noi începuturi şi finaluri fericite.

Cele două femei ciocniră ceştile una de alta, vărsând cafea şi alcool pe podeaua proaspăt lustruită. Bernice lăsa să cadă un prosop de bucătărie şi îl împinse cu piciorul pentru a şterge urmele.

- Îmi place cum faci tu curăţenie, dragă Bernice, dar să ştii că Societatea Doamnelor ar strâmba din nas la vederea unei astfel de metode. Personal, nu-mi pasă, doar zic şi eu aşa. Cred că ne-ar considera pe amândouă puţin vulgare, continuă Toots, înainte de mai umple încă o dată ambele ceşti cu whisky din belşug.

- Nu gândeai acelaşi lucru ieri când mă munceai ca pe hoţii de cai.

- O, pentru numele lui Dumnezeu, Bernice, încetează cu lamentările. Nu te-am muncit ca pe hoţii de cai ieri. Ai cea mai tihnită slujbă din Charleston, răspunse Toots, dând pe gât şi restul de băutură din ceaşcă.

- Nu te umfla atâta în pene, Toots.

Râseră amândouă la absurditatea situaţiei lor actuale. Amândouă ajunseseră undeva şi amândouă ştiau că viaţa era cât se poate de frumoasă. Doar că le plăcea să se înţepe una pe cealaltă pentru că, aşa cum spunea Bernice, capra vecinului e întotdeauna mai bună.

- Şi-acum, dacă tot ne-am cherchelit, vrei să-mi spui şi mie de ce bem whisky la ora cinci dimineaţa? întrebă Bernice.

- Nu, dar o să spun doar un lucru. S-ar putea să fac o excursie pe Coasta de Vest. Cât de curând. Poate chiar poimăine.

-Și cu prietenele tale ce faci? Nu poți să mă lași singură cu ele aici! Nici măcar nu le cunosc. Bernice începu să se învârtă prin bucătărie ca o curcă beată.

-Ele vor veni cu mine, bineînțeles. Și poți veni și tu cu noi, de asemenea, dacă vrei, știi asta Bernice. Nu te las eu pe dinafară.

-Eu, nu! Nu, madam, eu nu mă urc în avion. Nu face parte din fișa postului meu. Voi sta aici și mă voi asigura că Pete are grijă de păsărele, mulțumesc frumos!

-O, Bernice, trebuie să mai trăiești și tu puțin. Viața este mult prea scurtă ca să lași o simplă teamă să te tragă înapoi.

-Toots, am șaptezeci de ani. Dacă Dumnezeu voia ca eu să zbor, mi-ar fi dat aripi. Am trăit până acum toți anii ăștia fără să zbor și plănuiesc să fac același lucru și în continuare. Nu am urcat într-un avion în viața mea. Nu cred că va conta într-un fel sau altul la anii mei dacă mi-e teamă să zbor sau nu. Pur și simplu, nu văd cum ar putea asta să-mi îmbunătățească viața, zise Bernice, încercând să justifice frica ei dintotdeauna pentru zbor.

Toots reflectă asupra celor spuse de menajera ei. Bănuia că, din punctul de vedere al lui Bernice, era cumva logic.

-Ai probabil dreptate, însă totuși, ai putea să te mai gândești.

-Nu cred. Este împotriva firii. Dacă oamenii ar fi fost meniți să zboare, ne-am fi născut cu aripi, îi răspunse Bernice folosind argumentul ei obișnuit de fiecare dată când venea vorba de călătoria cu avionul, nepăsându-i dacă se repeta sau nu.

-Ai și de această dată dreptate, de asemenea, dar nu știi ce pierzi. Mai sunt atâtea locuri pe care doresc să le văd. De fapt, intenționez să devin un locuitor al ambelor coaste ale Americii. Este noua modă pentru cei de vârsta mea, cel puțin pentru cei sănătoși, înstăriți.

Dacă reușea să achiziționeze *The Informer*, ar fi fost nevoită să trăiască așa.

- Ești cu siguranță perfect calificată pentru acel stil de viață, îi replică Bernice cu țăfnă.

- Da, sunt, nu te contrazic. Acum, hai să luăm lista mea „de acțiune” și să o parcurgem repede pentru a vedea ce ne-a mai rămas de pregătit. Mai am încă de făcut niște cumpărături. Cred că îl voi ruga pe Pete să mă ducă cu mașina ținând cont că am... tras puțin la măsea.

- Ei bine, eu cred că simt nevoia să mă odihnesc câteva minute. Băutura aia nu mi-a picat prea bine la stomac așa de devreme. Am fi putut mânca mai întâi niște cereale. Du-te la magazin. Până vii tu, eu o să pun așternuturi curate pe paturile oaspeților noștri.

- Bună idee. Mulțumesc Domnului că Walmart nu închide niciodată. Dacă îți trece prin minte vreun lucru pe care nu l-am pus pe listă, sună-mă te rog pe mobil, îi zise Toots peste umăr. Luându-și poșeta și cheile mașinii, ea ieși pe ușa din spate fără a mai spune un cuvânt și plecă în căutarea grădinarului.

Două ore mai târziu, soarele dimineții pătrundea prin ferestrele bucătăriei, în timp ce Toots lăsa pe blatul din bucătărie paisprezece sacoșe. Mai verifică încă o dată lista, însemnând fiecare articol pe care-l scotea din sacoșă.

- Drace, ceva se întâmplă cu Ida, spuse ea cu voce tare.

Bernice apăru în ușa bucătăriei ca o adiere de vară.

- Te-ai și întors?

- Da. Ora șase dimineața este momentul perfect pentru a face cumpărături. Nu e nimeni la casă. Uite tot ce am cumpărat, și Toots îi arată trei sacoșe de dezinfecțanți și produse de curățenie.

Bernice aruncă o privire prin sacoșe.

- Pentru ce sunt toate astea? Avem destule produse de curățat.

Puțin descumpănită, Toots scutură din cap.

- Ida a spus că va avea nevoie de câteva lucruri în această vizită. Trebuie să fie vorba de ceea ce zicea

Mavis. Ceva legat de teama Idei de microbi. A numit-o OCD, tulburare obsesiv-compulsivă.

Bernice scoase o cutie pe al cărei ambalaj era o imagine care semăna cu un telefon mobil.

- Ce panaramă de jucărie mai e și asta?

- Se numește lumină pentru distrugerea microbilor. Se pare că atunci când o plimbi deasupra unei zone pline de microbi se presupune că omoară în zece secunde orice tip de bacterii - E. coli, stafilococi, salmonela, virușii guturaiului, gripei și alții. Mavis a spus că Ida nu va veni dacă nu-i cumpăr una din astea.

- Crezi că o va plimba și deasupra toaletei? Dumnezeu, va trebui să o dezinfectez cu Clorox la fiecare două minute.

Toots râse.

- Tot ce-i posibil, dar nu cred că trebuie să-ți bați capul cu tulburarea Idei legată de microbi. Am cumpărat toate produsele existente și mai mult decât atât. În plus, casa asta este curată ca lacrima. Și-apoi ce dacă mai există vreun microb pe ici, pe colo? Ida va trebui pur și simplu să treacă peste asta.

- Probabil, zise Bernice începând să transfere pe rafturile cămării conservele și borcanele închise etanș. Nu văd de unde nevoia de toată mâncarea asta. Ai spus chiar tu că voi, fetele, veți pleca pe Coasta de Vest. Cine va mânca toate astea? Întrebă ea, fluturând mâna și arătându-i rafturile deja gemând de produse.

- De fapt, Bernice, fac provizii în caz că voi rămâne în California mai mult timp decât am plănuit, știi, mai mult de, să zicem, zece zile. În acest moment, nu am nici cea mai mică idee cât timp voi sta acolo, așa că vreau să plec cu sufletul împăcat știind că tu și Pete aveți tot ce vă trebuie până mă întorc. În lada frigorifică nu mai încap nici măcar un ac.

Toots se întrebă dacă nu cumva puneă căruța înaintea boilor. Da, probabil că asta făcea, dar avea o presimțire că acest „proiect” s-ar putea transforma în ceva mai mult decât o scurtă aventură de afaceri pe ambele coaste ale continentului.

Poate că ar fi fost mai bine să se pregătească pentru orice și să-l roage pe Christopher să se intereseze de achiziționarea unui avion și angajarea unui pilot permanent astfel încât să nu fie nevoită să renunțe la cuibușorul ei din Charleston. Se lumină la această idee. Da, gândi ea, era posibil.

– Mi-ai cumpărat și mie câteva din cornurile acelea cu jeleu de zmeură care-mi plac?

– Nu fac asta mereu? Nu înțeleg cum poți mânca prostiile alea fără să pui pe tine nici măcar un gram.

– La fel ca și tine, Typhoon Toots. Fumez, beau și mă hrănesc cu adrenalină când văd acțiunile crescând la bursă. Îmi mențin metabolismul activ. Nu spune nimănui asta pentru că n-o să te creadă niciodată, dar mă jur că este adevărul gol-goluț, chicoti Bernice.

– Sunt sigură că e așa. „Când o zbura porcul.”

capitolul 5

Din fericire, agentul de voiaj al lui Toots reușise să rezerve zborurile pentru Sophia, Ida și Mavis la distanță de o oră fiecare. Cu o seară înainte, ea discutase cu Sophie și cu Mavis la telefon, explicându-le totul în detaliu. Toate trei fuseseră de acord să-și petreacă timpul în sala de așteptare a aeroportului până la sosirea avionului Idei.

Înainte de a pleca spre aeroport, Bernice o puse pe Toots să promită că nu se va atinge nici măcar de o picătură de alcool până nu le va aduce pe fete în siguranță acasă. De parcă avea nevoie să-i spună cineva asta, dar era felul lui Bernice de a fi grijulie cu stăpâna ei, și Toots avu grijă să nu zică nimic ca să o supere având în vedere că de dimineată se agitase de colo, colo prin casă pentru a pregăti venirea oaspeților.

Patruzeci de minute mai târziu, Toots manevră cu ușurință Range Roverul la intrarea aeroportului Charleston International. În curând, va deține propriul avion și nu va mai fi nevoită să folosească liniile aeriene

comerciale. Cel puțin, acesta era planul ei. Căutând cu privirea un angajat al serviciului de parcare, opri mașina lângă bordură și dădu cheile valetului – un băiețandru subțire, brunet, care părea să aibă cel puțin un metru optzeci, încă în creștere, și nu mai mult de optsprezece ani. Îl puse să se jure că nu va fuma nici o țigară din pachetele de pe scaunul pasagerului, spunându-i că acestea îl vor opri din creștere. El se jură că nu o va face, dar Toots mai numără încă o dată cele trei pachete de Marlboro Lights ca să fie sigură.

În aeroport, găsi repede porțile pentru sosiri și se grăbi într-acolo. Zborul lui Mavis era primul și voia să se plaseze într-un loc vizibil pentru ca aceasta să o zărească imediat ce trecea de linia de securitate. Se întrebă dacă Mavis era la fel de fericită ca și ea de această mică reuniune.

Știind că prietena ei călătorea împreună cu Coco, cățelușa ei chihuahua, Toots telefonase dinainte pentru a se încredința că puteau ține câinele cu ele în așteptarea lui Sophie și a Idei. Toots fusese asigurată că totul va fi bine atâta timp cât cățelușa era ținută în cutia ei de transport.

Dacă nu ar fi fost cutia, Toots n-ar fi recunoscut-o așa de ușor pe Mavis. Cu toate că vorbeau la telefon o dată pe săptămână, își trimiteau e-mailuri în fiecare zi și felicitări la aniversare și de Crăciun, trecuseră aproape șase ani de când nu se mai văzuseră. Mavis se îngrășase cu vreo cincizeci de kilograme, dacă nu mai mult, de la ultima lor întâlnire.

Mavis o zări pe Toots așteptând după cordoșul de catifea. Îi făcu semn cu mâna, brațele ei pline fluturând în aer ca niște cearșafuri.

– Toots! Aici! îi strigă ea, oprindu-se între cuvinte pentru a-și trage suflarea.

Toots afișă un zâmbet larg, apoi îi făcu înapoi cu mâna în semn că o văzuse.

– Grăbește-te, femeie! De-abia aștept să te îmbrățișez. Când, în sfârșit, ajunsese dincolo de cordon, acolo unde prietenilor și familiei li se permitea să aștepte,

Mavis deja pufăia și gâfăia din greu. Picături de transpirație i se așezaseră pe buza superioară și pe frunte. Se căută în buzunar după o batistă pentru a se șterge pe față.

- Dumnezeule, ce cald este aici! Nu văd cum poți suporta.

Toots își îmbrățișă prietena și o sărută pe obraz. Deja în mintea supraîncărcată i se contura încă un plan. Zâmbi. Mavis avea nevoie de ea, și asta o făcea să fie extrem de fericită. Lui Toots îi plăcea când oamenii aveau nevoie de ea.

- Te obișnuiești după o vreme. Sunt atât de bucuroasă că ai putut veni, Mavis. Am o mare surpriză pentru tine, dar nu-ți pot spune despre ce este vorba până nu sosesc și Sophie, și Ida.

- Hip, hip, ura!

- Și aceasta trebuie să fie Coco, zise Toots, aruncând o privire în cutia de transport.

Mavis se strădui să vorbească normal, însă încă nu-și recăpătase suflul.

- Așa este, și nu mai poate de sete. O surpriză? Pot doar să-mi imaginez. Hai să găsim o toaletă pentru femei și apoi să văd dacă te pot trage puțin de limbă în timp ce le așteptăm pe Sophie și pe Ida.

- Este una imediat după colț, îi indică Toots toaleta. Și bagajul tău?

Aruncă o privire spre gentuța maro din pânză ce atârna de umărul lui Mavis. Sigur își luase mai multe bagaje de atât.

- Acesta e tot. Îmi place să călătoresc cu puține bagaje. Și așa am doar trei costume. Pensia mea nu-mi permite mai mult. Taxele pe proprietate mă omoară de-a dreptul. Sper că ai o mașină de spălat și un uscător, zise Mavis gâfâind.

- Bineînțeles că am. Toots îi luă din mână cușca, apoi își ancoră geanta de voiaj a lui Mavis pe umăr. Haide! Le voi ține eu în timp ce tu te aranjezi.

Mavis încuviință din cap și se îndreptă clătinându-se spre toaleta doamnelor.

Terminalul era plin de tot felul de călători, de toate tipurile, îmbrăcați cu toate culorile și cu geamantane de toate dimensiunile. În timp ce aștepta lângă toaletă, Toots auzi fragmente de conversații încoace și-ncolo și câte un scâncet ocazional al unui bebeluș. Coco lătră la un tânăr care se deplasa prin aeroport într-un vehicul asemănător cu o mașinuță de golf, cu o lumină galbenă intermitentă pe acoperiș. Sunetul *bip bip bip* probabil că o speriasse pe cățelușă. Aroma de ceapă gătită și de grăsimi de la un restaurant fast-food din apropiere umplea aerul apăsător, încât aproape că i se întoarse stomacul pe dos. Era peste puterea ei de înțelegere cum puteau oamenii să mănânce produsele fast-food. Un castron de Froot Loops cu o ceșcuță de zahăr și ceva smântână slabă era tot ce-i trebuia pentru a se declara mulțumită.

În timp ce o aștepta pe Mavis, mintea lui Toots continuă să lucreze. Mai întâi își va contacta o prietenă, proprietara de la Liz's Stout Shop, și va cumpăra niște haine. Mavis va avea nevoie de ele după ce ajungeau în California, asta dacă era de acord să meargă și ea. Apoi, va angaja cel mai bun specialist în pierderea greutatei pentru a o ajuta pe prietena ei să slăbească. Desigur, trebuia să se asigure că Mavis era capabilă fizic să suporte orice activitate sportivă mai viguroasă înainte de a fi supusă vreunui exercițiu de orice fel. Tot ceea ce trebuia să facă era să-l sune pe Joe Pauley, doctorul ei personal, și să-l roage să facă o consultație la domiciliu în seara aceasta. Prieteni de o veșnicie, era sigură că Joe nu o va refuza.

Mavis părăsi toaleta arătând proaspătă ca o margareta. Sau poate o floarea-soarelui. Toots admise că era o femeie *corpulentă*. Și floarea-soarelui era cea mai mare floare care-i venise în minte.

Se auziră și mai multe scâncete din cutie.

- Haide să aruncăm o privire și în zona pentru animale și apoi ne putem întoarce să o așteptăm și pe Sophie, sugeră Toots.

Toots scoase micul chihuahua din cutie, îl lăsă să-i dea câteva sărutări umede, și-apoi i-l dădu lui Mavis.

- Pe aici, zise ea, îndreptându-se spre o zonă exterioară unde mai mulți câini și câteva pisici se plimbau în apropiere de stăpânii lor.

Zece minute mai târziu, se întoarseră în sala de așteptare.

- Hai să luăm ceva de băut, sugeră Toots.

- Bună idee! Mi-ar face bine acum un shake gros de ciocolată. În avion, nu aveau altceva decât sifon și covrigei. Eram sigură că vor oferi cel puțin un sendviș sau ceva de genul ăsta, bodogăni Mavis.

Toots realizează că dacă voia s-o ajute pe Mavis era bine să înceapă imediat.

- Mavis dragă, nu știu cum să-ți spun, dar, mă cunoști, n-am fost niciodată o mare diplomată. Ultimul lucru de care ai nevoie acum este un shake de ciocolată. Ai luat în greutate mai multe kilograme decât ai avut vreodată și sunt îngrijorată.

Uite! O spusese.

Mavis inspiră adânc și încuviință din cap.

- Știu. Aproape că era să nu mai vin pentru că m-am gândit că nu voi încăpea pe scaunul avionului. Au trebuit să-mi dea o extensie la centura de siguranță. M-am simțit atât de rușinată. Pur și simplu nu reușesc să-mi țin în frâu obiceiurile alimentare. Mai întâi e o înghețată, apoi câteva alune, și de aici încolo ajung la două sau trei pungi de chipsuri pe zi. Mavis își lăsă capul în jos. Și uite unde am ajuns.

Ochii lui Toots se umplură de lacrimi, impresionată de dilema prietenei ei, dacă ai putea numi dilemă o greutate în plus de vreo cincizeci de kilograme. Părea mai degrabă un atac de cord în devenire.

- Dacă vrei să slăbești, știi că eu te voi ajuta în orice mod este posibil.

Toots nu avea de gând să-i spună că avea deja un plan în minte. Va avea nevoie de ajutorul lui Sophie și al Idei pentru a o ține pe Mavis departe de frigider și pe banda de alergare.

- Atunci voi accepta orice ajutor îmi oferi. Suntem doar eu și Coco. După cum vezi, ea este micuță, nu are

nevoie de prea multă mișcare sau mâncare. Îmi petrec cele mai multe zile în fotoliu, cu ea lângă mine. Mă uit la telenovele și Coco adună firmiturile pe care le las în urmă. N-am mai avut bani să-i cumpăr o mâncare ca lumea de o grămadă de timp. M-am gândit că ceea ce e bun pentru mine este îndeajuns de bun și pentru ea, dar apoi văd cum arăt și-mi vine să mă fac covrig și să mor. Însă mă gândesc la Coco, și la Abby, și la voi, fetelor, și mănânc salate timp de vreo săptămână, și mai devreme sau mai târziu revin la vechile mele obiceiuri.

- Mavis, ar trebui să-ți dau o bătaie sănătoasă! De ce nu mi-ai spus că lucrurile stau atât de rău? Știi că am milioane. Nu, dacă mă gândesc mai bine sunt *miliarde*. N-am să trăiesc niciodată atât de mult ca să pot cheltui toți banii ăștia.

- Faci destule pentru mine, Toots. Mulțumită ție, în fiecare an, mi se livrează un pom de Crăciun și cadouri frumos ambalate pentru a le pune sub el. Nu mai spun de celelalte lucruri pe care le faci, cum ar fi laptopul pe care mi l-ai trimis. Știu că tot tu mi-ai plătit și ipoteca la casă, așa că nu încerca să mă minți pentru că mă voi simți jignită.

„E adevărat“, gândi Toots, dar nu văzuse nici un motiv să o spună la toată lumea. Mavis știa, și asta era tot ce conta. Mai știa și că era o problemă delicată legată de mândrie. Lui Mavis nu-i plăcea să accepte actele de caritate, așa că făcuse pur și simplu ceea ce crezuse că Mavis va permite fără să sară în sus de iritare. Dacă ar fi știut că lucrurile stăteau atât de rău, ar fi făcut mai multe, *mult* mai multe. Însă nu era prea târziu. Îl va suna pe Henry Whitmore, vechiul ei prieten și președinte al Bank of Charleston, și va deschide un cont pe numele lui Mavis. Și dacă lui Mavis nu-i va plăcea, foarte rău. Mai devreme sau mai târziu îi va trece supărarea.

„Lucrurile sunt pe cale să se schimbe, Mavis Hanover, și dacă nu-ți convine, ei bine, ca să o citez pe Bernice, «poți să mă pupi în fundul meu zbârcit».“

Toots ochi un local dedicat iubitorilor de sport în apropiere de porțile pentru sosiri. Televizoarele cu ecran

plat suspendate de tavan erau setate pe diverse canale sportive. Răsetele zgomotoase ale unui grup de bărbați umplură mica sală, în timp ce cele două femei găsiră un separeu de trei locuri în apropierea ieșirii.

Se așezară pe banchetele moi din piele, punând-o și pe Coco lângă Toots, Mavis ocupând o mare parte din bancheta sa. O ospătăriță purtând o cămașă de un roz aprins, pantaloni negri și un ecuson pe care se putea citi TAMMY se apropie să le ia comanda.

- Vom lua fiecare câte o sticlă de apă minerală cu un strop de lămâie.

- Nimic de mâncare? întrebă chelnerița cu un accent târăgănat distinct, specific Charlestonului.

Toots se întrebă dacă avea cumva vârsta legală pentru a bea, nemaivorbind de a servi alcool. Mai multe brățări lejere zăngăniră lovindu-se una de alta, în timp ce ea scrisese comanda pe un carnețel. Fata avea cel puțin cinci cercei la fiecare ureche, pe lângă alte piercinguri.

Toots îi aruncă o privire lui Mavis, care practic saliva.

- Da, vom lua două salate, fără sos, cu mai multă lămâie pe o farfurie separat.

- Asta înseamnă că am intrat deja la dietă?

- Da, dar nu va fi chiar atât de greu. Eu sunt vegetariană și rareori mi-e foame. Toots nu avea de gând să-i spună ceva despre dependența ei de zahăr.

- Dacă spui tu, acceptă Mavis.

Își petrecură următoarea jumătate de oră vorbind despre ce se mai întâmplase în ultima vreme și aducându-și aminte de trecut.

- Mai ți minte când Idei i-au ieșit „țâțele“ din rochia de bal? întrebă Mavis. Am crezut că nu va mai ieși niciodată în lume după acel episod.

Toots zâmbi amintindu-și.

- Cred că și eu aș fi făcut același lucru. Mai ales că atunci mai era și regina balului. Să-ți pice la podea din sutien o pereche de șosete făcute ghem, chiar în momentul încoronării, nu este cea mai plăcută amintire. Totuși a fost amuzant. Sophie a făcut pe ea de atâta răs.

N-am vorbit niciodată despre asta cu Ida. Eram niște nebune, nu-i așa?

- Da, eram, fu de acord Mavis.

- N-aș da amintirile acelea pentru nimic în lume.

Eh, poate doar câteva, dar pe acelea mai bine le țin pentru ea.

- Este uimitor cum după toți acești ani suntem încă prietene. Nu-mi pot imagina viața fără voi, fetelor. Și Abby, de asemenea. Dumnezeu, dacă n-ar fi fost ea, nu cred că am fi rămas atât de apropiate. Mai ales că noi, celelalte, nu am avut nici un copil.

- Fiecare a mers pe drumul propriu, asta e adevărat. Nu e ceva grozav e-mailul? Nu-mi pot imagina cât ne-ar costa telefonul fără el. Este al naibii de rapid, exclamă Toots încântată.

- Primesc e-mailuri și de la câțiva dintre foștii mei studenți. De fapt, una chiar candidează pentru Senat. De-abia aștept să văd dacă va fi aleasă.

- De dragul tău, sper că va fi. Și mai sper că va recunoaște ce profesoară de engleză fantastică a avut.

Mavis râse.

- Nu știu ce să spun despre asta, dar cu siguranță îi va face bine inimii mele bătrâne să văd o persoană la educația căreia am contribuit și eu devenind senator. Doar Dumnezeu știe că ce se întâmplă acum la conducere nu-mi face nici un bine. În fiecare zi mă tem că asigurarea mea medicală va fi redusă sau anulată definitiv și apoi, unde voi mai ajunge?

Toots se întinse peste masă, punându-și mâna peste cea a lui Mavis.

- Nu va mai trebui să-ți faci niciodată griji dacă se va ajunge la asta, așa că nu-ți mai bate capul.

Cu brățările zornăind în zgomotul din fundal făcut de televizoare și de grupul de băutori gălăgioși de la bar, Tammy se întoarse cu nota de plată.

Toots scoase o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel și o puse în interiorul suportului de piele în care se aducea de obicei nota și îi zâmbi tinerei chelnerițe

înainte de a arunca o privire spre ceasul cu diamant de la mână.

- Zborul lui Sophie trebuie să sosească în orice moment. Cred că mă voi duce să verific panourile doar ca să mă asigur. N-aș vrea să rățacească prin aeroport, gândindu-se că am uitat de ea. Nu mai bine comanzi niște cafea sau ceai și ne aștepti aici? Nu e nevoie să mai cutreieri și tu aeroportul ținând și cușca lui Coco în brațe.

Toots se gândi că asta era o modalitate mai delicată decât de a-i spune prietenei sale că era prea grasă ca să se strecoare prin aeroport fără ceva efort.

- Sună perfect, chiar dacă aș prefera mai bine să beau shake-ul ăla.

- Să nu îndrăznești! Acum stai aici și admiră priveliștea. Mă voi întoarce imediat.

- Dacă insiști, îi replică Mavis cu un zâmbet. Nu te îngrijora, promit să nu trișez.

- Bine. Toots mai scoase încă o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel. Pentru cafea.

De fapt, Toots voia să o pregătească pe Sophie înainte să vadă cât de mult se îngrășase Mavis ca să nu fie la fel de șocată ca ea când o văzuse chinuindu-se să parcurgă distanța scurtă de la poarta de sosire până în zona de așteptare.

În timp ce se grăbi să o întâmpine pe Sophie, Toots se întrebă când se simțise ultima oară atât de fericită. Prietenele ei erau aici și aveau nevoie de ea, sau cel puțin Mavis avea cu siguranță.

În acel moment, lumea nu putea fi mai minunată de atât.

Cu excepția momentului când o văzu pe Sophie între călătorii care coborau din avion.

Dumnezeule! Era perfect pregătită pentru ce avea să urmeze. Și când te gândești că urma să mai conducă și un ziar pe lângă toate celelalte. Poate.

- Tootsie! strigă din răspuțeri Sophie, folosind numele de alint pe care doar ei i se permitea să-l spună.

Încă o dată, chipul lui Toots se luminează într-un zâmbet.

- Sophie Manchester, e o încântare să te vadă omul!

Toots îmbrățișă strâns trupul osos al lui Sophie. Probabil că nu cântărea mai mult de 45 de kilograme. Mavis era obeză, iar biata Sophie arăta și se simțea ca un schelet cu ceva piele înfășurată pe deasupra.

- Arăți minunat, zise Sophie. Bineînțeles, întotdeauna ai fost așa. Și unde e Mavis? Ai spus că ea va ajunge înaintea tuturor.

Fără a face vreo aluzie la greutatea lui Sophie, sau la lipsa ei mai bine zis, Toots amuți pentru moment. Cum să-i spui uneia dintre prietene că cealaltă arată ca „Tessie Două-Tone”¹ când ei ar fi vrut să-i spună că arăta ca Sue Slăbănoaga Înfometată?

- Așteaptă în holul aeroportului, fu tot ce putu să articuleze.

- De-abia aștept să o văd. Au trecut o grămadă de ani. Mulțumesc Domnului pentru internet, altfel, n-aș mai ști nimic despre nimeni. Cu Walter cu un picior în groapă, este singura legătură pe care o am cu lumea exterioară. Ai fi crezut că fosila antică o să dea ortul popii până acum. Dar nu, e prea căpos să o facă. În fiecare dimineață mă trezesc... cu speranța ca el să n-o facă.

Toots vru să-i spună că era îngrozitor să gândești așa ceva, dar știa prea bine prin ce trecuse Sophie din cauza lui Walter. În ceea ce o privea pe Toots, fosila asta sfida-se moartea chiar prea mult, dar la acel moment nu avea nici un gând să-și exprime părerea cu voce tare.

- Poate că va pieri cât timp ești tu plecată, zise Toots.

- Pieri? râse Sophie. Vreau ca bătrânul nemernic să moară. S-Ă M-O-A-R-Ă, o spuse ea pe litere. Să piară sună prea blând pentru el.

- Cum a reacționat Walter când i-ai spus că pleci?

¹ Tessie O'Shea, actriță engleză în teatrul de varieteu, celebră printre altele și pentru greutatea ei (n.tr.)

Toots se ținuse de promisiune și angajase o infirmieră care să stea permanent cu soțul lui Sophie. Urma ca Sophie să-i spună care fusese reacția lui.

- Chiar vrei să știi? Nici măcar nu i-am spus că plec. M-am gândit că dacă ar fi nervos sau speriat - dacă Walter putea simți cumva aceste emoții -, odată ce ar fi descoperit că am spălat putina, s-ar grăbi puțin lucrurile. Ceva de genul unui atac de cord fatal sau altceva.

Toots nu se putu abține să nu râdă. Walter era un bătrân cu adevărat mârșav.

- Apropo de atacul de cord. Mavis este mai grasă decât a fost ea vreodată, așa că încearcă să nu fii șocată când o vezi. Poartă-te normal. I-am spus că o s-o țin la dietă cât va sta aici. Și ea a fost de acord, dar ceva îmi spune că nu va fi ușor pentru ea. Mai am ceva planuri în privința ei, cum ar fi un examen medical complet, așa că nu-i spune nimic de greutate decât dacă aduce ea vorba mai întâi. Are o cățelușă adorabilă și veselă. Concentrează-ți atenția pe câine.

În treacăt, Toots se întrebă dacă ar putea-o hrăni pe Sophie cu ceea ce rămânea de la Mavis. Ar omori două păsări dintr-un foc, cum se spune. Va găsi ea o soluție și să o ajute pe Sophie să pună pe ea câteva kilograme. Sophie fusese dintotdeauna cea mai drăguță dintre cele patru femei. Avea părul negru strălucitor, cu firul gros și sănătos, și ochii de culoarea migdalelor. În plus, se putea mândri și cu o siluetă de invidiat. Acum tot ce avea de făcut era să găsească o modalitate optimă de a o convinge pe Mavis să înceteze a se mai îndopa și pe Sophie de a începe să se îndoape și zâmbi la acest gând.

Recuperară cele patru valize ale lui Sophie de pe banda rulantă, și Toots se bucură că alesese să ia Range Roverul în locul mașinii de oraș.

Toots începu să tragă după ea două valize mai voluminoase în timp ce Sophie se lupta cu celelalte două mai mici.

- Aici. Toots îi făcu semn cu capul spre sala de așteptare. Acum, nu uita, nici un cuvânt despre greutate!

Își făcu loc cu îndemânare prin îmbulzeala de turiști, auzind fragmente de conversații variate într-o mulțime de limbi, pe drumul lor spre sala de așteptare. Grupul gălăgios de bărbați de la bar fusese înlocuit de un grup de femei la fel de zgomotoase, dacă nu chiar mai mult. Printre sporovăieli, Toots o conduse pe Sophie spre separeul unde așteptau Mavis și Coco.

Aceasta își ascunse surprinderea la vederea lui Mavis, însă Mavis nu se obosi să se abțină de la comentarii.

- Fato, dar ești slabă băț! Oare mănânci vreodată?

Se îmbrățișară și se sărutară pe obraz înainte ca Sophie să-i răspundă.

- Da, dar nu îndeajuns. Sunt atât de ocupată să am grijă de țăpul ăla bătrân că nu mai am timp să mănânc. Sophie aruncă o privire apreciativă asupra lui Mavis. După cum se vede la tine, se pare că mâncarea sau lipsa ei nu reprezintă o problemă.

- Sophie! o admonestă Toots.

- E în regulă, Toots, știu că sunt grasă și că trebuie să dau jos tot surplusul ăsta. Poate că Sophie mă poate învăța una, alta.

- N-am crezut niciodată că rolurile noastre vor fi inversate. Îți amintești când am trecut prin perioada mea de obezitate în primul an de liceu? Nu credeam că voi mai scăpa vreodată de acele cincisprezece kilograme în plus. Nu este ușor să slăbești, mai ales la vârsta noastră, zise Sophie și își trase un scaun spre capătul separeului.

- Nu mă descuraja, Sophie. Tocmai i-am promis lui Toots că mă voi pune la dietă. Nu știu dacă sunt în stare sau nu, dar poți să fii sigură că o voi începe cu mult entuziasm. Mavis aruncă o privire spre masa din față unde chelnerița tocmai adusese un platou cu vârf cu cartofi prăjiți, șunculiță crocantă și brânză topită deasupra. Dacă nu merge, măcar voi muri grasă și fericită!

- La naiba dacă vei face asta! Spune-mi că nu ai uitat de toate alergările pe care le făceam noaptea prin parc! Dacă îmi amintesc eu bine, dragă Mavis, tu erai slabă ca un țâr și alergai pe lângă mine încurajându-mă,

reamintindu-mi că Billy Bledsoe nu merita să mă îndop atâta în fiecare noapte, îi atrase Sophie atenția.

- N-am uitat. Și eram și slabă. Ei bine, nu cred că voi mai fi așa de slabă ca în liceu, dar nu m-ar deranja să mai dau ceva jos din greutatea asta. Mă simt atât de inconfortabil uneori, de-mi vine să iau un cuțit și să încep să tai pe ici, pe colo!

- Slăbește, și eu mă voi interesa de niște operații estetice pentru tine, dacă ești îndeajuns de sănătoasă. Asta dacă dorești și tu, se oferă Toots.

Mavis scutură din cap.

- Nu cred că voi merge atât de departe, dar este totuși ceva de luat în seamă. Promite-mi doar un singur lucru. De fapt, amândouă - și Mavis se uită întâi la Toots și apoi la Sophie.

- Orice, zise Toots.

- Orice îți dorești, adăugă Sophie.

- Orice veți face, vă rog eu să țineți departe de casă înghețata, chipsurile, prăjiturile și plăcintele. Nu cred că aș putea rezista dacă aș vedea o cutie de Cherry Garcia¹. Toate aceste patru lucruri m-au băgat în nebunia asta.

- Mă voi asigura că nu este nimic în frigider care să te tenteze. Acum, și Toots aruncă încă o privire spre ceas, aș face mai bine să merg să văd dacă a sosit zborul Idei. Se va înfuria la culme dacă nu mă va găsi acolo să o întâmpin și să-i aștern covorul roșu. Scotoci prin poșetă, mai scoase încă o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă și apoi îi dădu lui Sophie cheile mașinii. Dă-le valetului din parcare și așteptați-ne acolo. Eu și Ida vom avea nevoie de câteva minute singure.

- Nu pot să cred că după atâția ani mai este încă supărată pe tine pentru că i l-ai furat pe ăla nu-știu-cum-îl-cheamă. Voi două aveți această discuție de fiecare dată când vă întâlniți, comentă Sophie.

- Ida se așteaptă la asta. Nu pot începe să o dezamăgesc chiar acum, replică Toots.

- Adevărat, zise Mavis.

- Ham, ham, se auzi și din cușca câinelui.

¹ Marcă renumită de înghețată (n.tr.)

- Se pare că și Coco este de acord. Acum, urmați indicatoarele spre ieșire. Ne vom întâlni toate la mașină. Apropo, este un Range Rover, în caz că te întreabă valetul.

Toots le lăsă pe cele două femei în hol, convinsă că Mavis îi va spune lui Sophie că avea o surpriză pentru ele. Astfel, vor petrece timpul așteptând-o, încercând să își dea seama despre ce ar putea fi vorba. Gândul acesta îi aduse un zâmbet pe față.

Zece minute mai târziu, când o văzu pe Ida coborând din avion, Toots aproape că leșină. Mavis și Sophie aveau cu siguranță probleme cu greutatea. Ida, pe de altă parte... ce naiba se întâmpla cu ea?

Toots își observă prietena cu atenție în răstimpul în care Ida își făcu drum cu grijă prin mulțimea de pasageri care coborau din avion, încercând să stea cât mai departe posibil de orice formă de contact uman. Ida nu era nici grasă, nici slabă. Avea greutatea potrivită și părul de un cenușiu decent, chiar dacă era coafat prea simplu. Toots se gândi că vechea ei prietenă arăta minunat, cu trăsăturile ei perfect echilibrate, nimic prea mare sau prea mic. Fiecare trăsătură era exact acolo unde trebuia să se afle. Toots se considerase întotdeauna prea înaltă și cu buzele prea cărnoase, dar acum nu era cazul să înceapă să-și amintească de defecte mai ales în comparație cu vechea ei rivală. Avea alte probleme mult mai urgente la care mă gândeam. Cum ar fi de ce Ida purta mănuși de latex și una din acele măști chirurgicale?

- Teresa, tu ești? întrebă Ida, cu vocea înăbușită de mască.

- Bineînțeles că sunt eu. Cine credeai că este? King Kong? Nu m-am schimbat atât de tare, nu-i așa? „Și ia-tă-mă“, gândi Toots, „toate nenorocitele alea de îndoieli au ieșit repede la iveală ca un iubit prins cu pantalonii în vine.“

- Nu sunt sigură. Lasă-mă să mă uit la tine.

Toots se aplecă pentru a o îmbrățișa pe Ida și pentru a-i permite o privire mai atentă. Ida aproape că pică pe spate.

- Nu mă atinge!

- Poftim? exclamă Toots, întrebându-se dacă a auzit-o bine pe Ida.

- Hai să mergem de aici. Sigur ai luat toate proviziile acelea despre care ți-a spus Mavis că voi avea nevoie? Nu-mi spune că nu te-a pus la curent cu boala mea, deoarece m-a sunat imediat ce a vorbit cu tine la telefon ieri-noapte.

Da, pe lângă problema cu microbii, Ida rămăsese tot aceeași cățea autoritară. Toots plănuia să o vindece, și asta repede.

O apucă de mână.

- Vino după mine și să nu îndrăznești să-mi spui să nu te ating!

capitolul 6

- Bernice, exclamă Toots, te-ai depășit pe tine însăți încă o dată. Nu mai țin minte ultima oară când m-am mai bucurat așa de o masă.

În condițiile în care Toots era vegetariană, Mavis era la dietă, Sophie avea nevoie să se mai îngrășe puțin și Idei îi era teamă că orice băga în gură era plin de microbi, Toots o sunase dinainte pe Bernice pentru a o avertiza asupra cerințelor culinare ciudate ale prietenelor ei. Ea reușise să alcătuiască un meniu care satisfăcuse nevoile fiecăreia. Pentru Mavis somon fiert și salată verde, pentru Sophie o friptură groasă à la New York și piure de cartofi și un platou de legume fierte pentru Ida.

În rol de fată în casă, bucătar și spălător de vase, Bernice de-abia încuviință din cap, apoi începu să strângă masa. Cu un rânjet discret pe chip, întrebă:

- Doamnele ar dori acum să servească desertul și cafeaua?

- Desigur. O vom face pe terasă, afară. Toots o văzu pe Bernice dându-și ochii peste cap. Dacă voia să joace rolul servitoarei angajate, Toots nu avea nimic împotrivă.

De asemenea, asigură-te că este fierbinte cafeaua. Pentru mine să fie jumătate cafea, jumătate lapte integral, și sunt sigură că Mavis o va bea pe a ei neagră și nu va servi desert. Ida? Sophie?

Mavis fu prima care răspunse.

- Nu vreau cafea, dar aș vrea totuși o gură din ceea ce ne oferi ca desert. Chiar nu pot să mă opresc așa, dintr-odată.

- Bineînțeles că nu poți, confirmă Toots. Bernice, pregătește te rog o farfurie cu fructe proaspete pentru Mavis. Tăiate mărunt, în bucățele de mărimea unei îmbucături.

Toots nu se putu abține să nu zâmbească pentru că știa că, în împrejurări mai obișnuite, Bernice i-ar fi spus să-i „pupe fundul ei zbârcit” sau i-ar fi arătat degetul mijlociu. Însă pentru moment, comportamentul ei era ireproșabil.

Supusă, cu ochii plecați, Bernice replică:

- Da, conită Toots.

- Sophie? Ida? Desert și cafea? le întrebă Toots pe cele două prietene așezate în fața ei, de cealaltă parte a mesei.

- Drace, da, vreau desert! De când am venit mi-ai spus doar cât de slabă sunt, răspunse Sophie cu un zâmbet pofticios.

„Mulțumesc Domnului că problema ei alimentară nu venea din interior”, gândi Toots. Sophie fusese doar prea ocupată să aibă grijă de Walter în ultimul an ca să mai aibă grijă și de ea însăși așa cum trebuie. Însă asta urma să se schimbe.

- Ida? întrebă Toots.

- Nimic, mulțumesc.

În secunda în care pășise în casă, Ida dorise să meargă în camera ei, unde luă lampa de distrugere a bacteriilor cumpărată de Toots și începu să scaneze fiecare centimetru al camerei. Pare că scanarea decursese cu bine, pentru că nu-i adresase acesteia nici o plângere. Baia micuță pe care însăși Toots o frecase cu Clorox și apoi cu amoniac - chiar și Toots știa că nu este bine

să combine cele două substanțe dacă voia să mai fie încă în viață la venirea prietenelor ei – îndeplini, de asemenea, standardele ei. Cu siguranță, Ida avea nevoie de ajutor psihiatric. Mult ajutor și cât de curând. Toots își notă în gând să-l roage pe doctorul Pauley să-i recomande pe cineva.

În timp ce prietenele se familiarizau cu camerele lor, ea îl sunase pe doctor și aranjase să vină mai pe seară pe acolo. Vorbise, de asemenea, și cu Henry Whitmore. Acesta urma să-i transmită prin fax actele necesare pentru a deschide un cont pe numele lui Mavis. Cu toate aceste treburi rezolvate, tot ce mai avea nevoie era să primească vești de la Christopher pentru a vedea dacă vânzarea fusese perfectată. Se rugă pentru acest lucru. Abby nu va ști niciodată că ea achiziționase *The Informer*, pentru că îi spusese lui Christopher că dorește să rămână un „proprietar anonim”. Marile companii făceau asta tot timpul, se justifică ea. Abby nu-și va cunoaște niciodată noul șef. Toots avea planuri mari pentru viitorul fiicei ei ca reporter de scandal.

Zece minute mai târziu, se împrăștiară de-a lungul zonei largi pe care Toots o numise dintotdeauna terasă chiar dacă era, de fapt, o verandă ce înconjura întreg perimetrul casei. Locuințele vechi din Charleston erau astfel construite. Aveau verande pentru soare, solarii, terase. Toots se referea pur și simplu la acea zonă ca terasă și așa îi rămăsese numele.

Când ea cumpăraseră vechea casă colonială cu ani în urmă, nu angajaseră un decorator specializat ca majoritatea prietenelor ei. Cumpăraseră pur și simplu piese de mobilier care îi plăcuseră și, astfel, crease înăuntru și în exterior o atmosferă primitoare și călduroasă. Scaunele și mesele vechi din răchită erau așezate astfel încât una sau chiar un grup de douăzeci de persoane să poată conversa confortabil fără prea mult efort. Glastrele făcute manual și pline de culoare, cumpărate de la numeroși artiști locali din Charleston, găzduiau o varietate de plante verzi, ferigi și flori în culori vesele. Iluminatul exterior discret crea o strălucire blândă și caldă de-a lungul

vernadei. Toots adora aromele variate ce umpleau aerul în acest moment al zilei, când lumea se pregătea pentru o seară liniștită, sau cel puțin așa ar fi trebuit să facă. Considerase întotdeauna serile ca fiind un moment de reflecție asupra evenimentelor zilei, bune sau rele. Cu toate că astăzi trebuia să se concentreze asupra oaspeților ei și la ce va aduce ziua de mâine.

Bernice servi desertul și cafeaua cu tot la fel de mult aplomb ca și mai devreme. Un mousse de ciocolată cu frișcă și bucățele de ciocolată pe deasupra și o gamă variată de fructe pentru Mavis și pentru oricine dorea să mai renunțe puțin la consumul de zahăr.

- Cât timp a trecut de când ne-am văzut ultima oară împreună? întrebă Mavis, între două guri de ananas.

- Șase ani, când Abby a absolvit colegiul. Atunci, când ea s-a hotărât să se mute în California, voi, fetelor, ați venit în ajutorul meu, vă amintiți? zise Toots. A fost cea mai urâtă zi din viața mea, adăugă ea, aducându-și aminte cât de tristă și de pustie se simțise după ce Abby părăsise cuibul părintesc. Tot atunci și nenorocitul ăla de Leland intrase în viața ei, încercând să o vrăjească. Cât de proastă fusese, să-l lase să facă asta, și-apoi să se simtă vinovată și să-l mai ia și de bărbat. Drace! Oare ce fusese în mintea ei?

- Toots! strigă Sophie la ea destul de tare. Pământul către Toots!

- Pun pariu că-și plănuiește următoarea nuntă, comentă Ida, semănând mai mult cu vechea lor Ida pe care o iubeau și o cunoșteau, și nu cu cea cu fobia pentru microbi care nu voia să le îmbrățișeze sau să le sărute.

- O, taci din gură! Mă gândeam la Abby, zise Toots, explicând gândurile care-i fugiseră aiurea.

- Trebuia să o rogi să vină în vizită. Nu știu ce gândiți voi, dar nu mi-am mai văzut finuța de destul de mult timp, afirmă Mavis.

- Am invitat-o, dar este prea ocupată la serviciu. De fapt, este chiar subiectul pe care voiam să-l discut cu voi toate. Șeful lui Abby de la *The Informer* are o dependență pentru jocurile de noroc. Nu știu toate detaliile,

dar se pare că vinde ziarul pentru a-și achita datoriile. Abby a spus că o condiție a vânzării poate fi ca toți angajații actuali să părăsească firma.

- Dar nu e corect, zise Sophie, sorbind din cafea. Nu poate să-l dea în judecată? Pentru discriminare, sau ceva de genul ăsta?

Toots scutură din cap.

- N-am întrebat. Trase adânc aer în piept. Despre asta doream să vorbesc cu voi. Știu că în viața fiecăreia dintre noi se întâmplă multe în acest moment, dar nu cred că sunt atât de importante să nu poată fi amânate pentru câteva săptămâni sau chiar... luni de zile.

Toots lăsă ultima afirmație să atârne în aer, pentru ca fetele să poată absorbi sensul ei, sperând că își vor da seama că urma să le implice în ceva mult mai important și mai bun decât ceea ce aveau acum. Nu neapărat privind aspecte financiare - cu excepția lui Mavis, desigur -, ci să le dea o șansă pentru o aventură reală. Toots își dorea să aducă în viața ei și a prietenelor ei un entuziasm atât de necesar. Dacă ajungea să dețină și să conducă un ziar de scandal, oportunitatea de a experimenta niște emoții înviorătoare le era la îndemână. Dacă vedeau și ele lucrurile astfel. Dacă vor primi cu brațele deschise o nouă provocare în viețile lor. Dacă vor fi dispuse să se mute temporar în California. Erau cam mulți de *dacă*.

- Teresa, te cunosc prea bine. Tu ai un as în mânecă. Ai fost dintotdeauna capabilă de o astfel de înșelăciune, zise Ida. Ar fi trebuit să mă aștept, adăugă ea, referindu-se la trecut.

- O, mai termină, Ida! L-ai vrut pe Jerry doar pentru că știai că și Toots îl voia. Înfruntă realitatea, ea a câștigat, și tu nu. Din ce văd, tu ai fost cea norocoasă. Și ce dacă el i-a lăsat toate milioanele lui Toots? Le merita până la urmă după toți acei ani în care i-a suportat avariția și libidoul scăzut. Dacă vrei opinia mea, îi aruncă Sophie o mână de ajutor, și știu că nu o vrei, dar ți-o voi împărtăși oricum, Toots ți-a făcut o favoare făcându-ți-l. Așa că treci peste asta. Și mai trebuie să treci

și peste obsesia asta a ta legată de microbi. Știai că există tratamente pentru oameni ca tine?

Toots de-abia putu să se abțină să nu râdă. Sophie era persoana potrivită pentru a pune punctul pe i și virgulița la ș.

- Asta gândești tu? întrebă Ida indignată.

- Nu, asta e ceea ce știu. Voi două o țineți așa de ani de zile, și eu, cel puțin, m-am săturat al naibii de tare de asta. Nu este ca și cum nu te-ai mai măritat niciodată. De câte ori ai făcut-o și tu? Sophie se uită la Mavis pentru un răspuns.

- Nu-mi pot aminti. Între ea și Toots, am pierdut șirul. Cred că e o competiție între cele două, răspunse Mavis.

- De trei ori, dacă vrei să știi, replică Ida repede.

- Rahat! Mai degrabă de vreo cinci ori. Nu am îmbătrânit atât mult încât să nu-mi aduc aminte de cei doi idioți din Georgia cu care te-ai măritat. Cei despre care pretindeai că ar fi înrudiți cu Jimmy Carter. Cei despre care nu ai vrut să vorbești niciodată. Nu erau veri sau ceva de genul ăsta? îi întoarse și Toots replica vechii ei rivale cu un rânjel larg pe chip. Știa că o enerva la culme pe Ida când cineva îi amintea de trecutul ei nu chiar așa de perfect.

- Pentru știința ta, am cerut ca ambele căsătorii să fie anulate. Și nu, nu erau veri. Erau mai degrabă... veri îndepărtați, în nici un caz apropiați. Nici măcar nu știau unul de altul până nu am intrat eu în scenă, zise Ida cu un aer de aroganță atât de specific ei.

- Mă întreb dacă și-au împărtășit vreodată unul altuia sfaturi și experiențe, comentă Sophie, râzând pe îndelete.

Ida se ridică.

- Nu știu de ce mă mai obosesc cu voi trei. Tot ceea ce sunteți în stare este să vă luați peste picior una pe cealaltă și să vorbiți despre sex.

- Șezi blând, Ida. Doar te tachinăm puțin, și știi asta. Încetează să te mai porți ca o puritană neprihănită. Suntem prietenele tale, sau ai uitat asta? întrebă Toots.

Precaută, Ida se așează încet pe unul din taburete.

- Nu cred că mă vei lăsa vreodată să uit asta. Știu că suntem prietene, dar sincer, când mi l-ai luat așa pe Jerry, ei bine, hai să spunem că viața mea nu a mai fost niciodată la fel. Am tot încercat să-i gădesc un... înlocuitor dacă vrei să știi. Mi-a frânt inima. Și la fel ai făcut și tu, adăugă Ida, cu lacrimile prelingându-se pe obraz ca două pârlăiașe argintii.

Toots gândi că Ida își greșise chemarea. Trebuia să se fi făcut actriță. Această interpretare teatrală repetată devenea prea veche, și Ida avea nevoie de un nou scenariu. Dacă ar înceta toată lamentarea asta, Toots i-ar oferi, și nu numai ei, o ocazie unică în viață.

Îi întinse Idei o batistă în timp ce Sophie își aprinse o țigară și Mavis înfulecă și ultima bucățică de fruct de pe farfurie.

- Am o propunere pentru voi toate. Nu este nimic bătut în cuie deocamdată, dar ceva îmi spune că asta este doar o formalitate. Când Toots văzu că avea atenția necondiționată a celor trei prietene, continuă: Este vorba de Abby. Acum, știa că beneficia de întreaga lor atenție. Nu erau lipsite de defecte, dar ca nașe, erau cele mai bune din lume.

- Este bolnavă? întrebă Ida.

- Pun pariu că se mărită! strigă Sophie încântată.

- Este lesbiană? întrebă Mavis timid.

- Nu, nu și nu. Toots se uită la Mavis întrebătoare. De ce ai pune vreodată o astfel de întrebare?

- Nu știu. Abby nu întinerește. N-am auzit niciodată nimic despre ea cum că s-ar întâlni cu cineva mai special. Mi-a trecut pur și simplu prin minte să întreb. Nu mai e așa o mare chestie. Nu ca atunci când eram noi tinere. Îți amintești de Sheila Finkelstein? Este lesbiană. Am văzut-o împreună cu partenera ei cu ani în urmă într-un teatru din New York când am mers cu elevii mei acolo în excursia de absolvire. Am suspectat-o întotdeauna când eram la liceu. Avea ceva diferit, știi, felul în care te privea când te dezbrăcai la ora de sport. Nu m-am simțit niciodată confortabil în prezența ei.

- E mai mult decât aveam nevoie să știu vreodată, zise Toots. Însă îmi amintesc de ea. Nici atunci nu mi-am pierdut prea mult timpul reflectând asupra preferințelor ei sexuale, cum n-o fac nici acum.

Cele patru femei râseră zgomotos, aproape să-și piardă respirația. Ca pe vremuri. Da, avea fiecare ciudățeniile ei, dar le legau aproape cincizeci de ani de prietenie.

Ar fi fost nevoie de alți cincizeci pentru a le despărți.

capitolul 7

- *California?* Și eu ce voi face cu Walter? gemu Sophie. Este cu un picior în groapă! Cel puțin, așa cred eu. Sau poate este mai mult o dorință arzătoare a mea. California!

- Da, California. Nu te mai agita atâta, Sophie. Dragul de Walter poate să moară la fel de bine și cu o infirmieră având grijă de el la fel ca și cu tine. Poți să te întorci pentru înmormântare dacă va fi să se întâmple asta. Vorba lui Abby, incinerează-l și ai scăpat de-o grijă. Ți încasezi cecul pentru asigurare și totul va deveni doar o amintire.

- Da, dar credeam că asta era doar o scurtă excursie, o minivacanță, se plânse Sophie și își aprinse o țigară. Și dacă moare cât timp eu sunt în California?

- Atunci ți s-a îndeplinit dorința și ai de umflat cinci milioane de verzișori. Este decizia ta. Ori ești cu noi, ori nu.

Toots aținti cu privirea grupul așezat în jurul mesei din sufragerie. După desert și cafea, intraseră în casă, unde Toots dăduse peste sticla, acum pe jumătate goală, de whisky. Cești pe jumătate goale umpleau masa. Sophie o folosisese pe a ei pe post de scrumieră. Ida se cocoșase pe marginea scaunului, gata să sară în picioare în orice moment, în timp ce Mavis pusese ochii pe un castron cu mere și portocale aflat în mijlocul mesei.

- Scuze. Când am auzit numele lui Walter, mi-au venit în minte toți acei ani îngrozitori, ca să nu mai spun că scoate tot ce-i mai rău din mine.

Femeile încuviințară din cap. O înțelegeau perfect.

- Iată planul meu. Mă gândesc că vom avea nevoie să rămânem în vest cel puțin șase luni, asta dacă ne îndeplinim scopul, și anume să facem din *The Informer* un ziar de care să se țină seama. Celelalte tabloide domină piața de ani de zile. Este timpul să le oferim puțină concurență sănătoasă.

Toots luă o înghițitură de whisky și se scutură când îi simți arsura coborând în fundul stomacului.

- Sună bine, dar mai exact ce anume plănuiești să faci? Știrile sunt știri, fie că este vorba de știri de la Hollywood sau naționale. Nu poți pur și simplu să le faci să se întâmple. Ți-ar putea lua ani să-ți dezvolți niște surse bune în această afacere. Ai nevoie de cineva din interior, de turnători de nădejde, prieteni care își urăsc cei mai buni prieteni și care sunt gata să-i vândă pe ceva bănuți, zise Sophie.

- Amintește-ți că vorbim despre Hollywood aici. Știrile care nu sunt considerate știri adevărate acolo sunt tot știri. De exemplu, vă aduceți aminte când a dispărut Helen Heart? Tabloidele au anunțat că plecase într-o călătorie în Europa pentru a se supune unor intervenții chirurgicale de înfrumusețare, când, în realitate, ea se aflase la reabilitare chiar în inima propriului lor Malibu Hills. În timp ce o astfel de informație nu este importantă pentru lume în general, este foarte importantă în acest domeniu. Ai mai angaja o bețivă decrepită pentru următorul tău blockbuster? Nu cred. Așa că, pentru a vă răspunde la întrebare, genul de știri cu care vom lucra nu este important în sensul că va afecta restul lumii, dar va influența cariera lui Helen Heart și a altora la fel ca ea. Oamenii importanți din domeniu citesc aceste lucruri chiar dacă nu o vor recunoaște niciodată. Abby mi-a spus asta. *Ea știe mai bine.*

- Nu înțeleg, spuse Ida. Ce poți face tu din ce nu a făcut fostul proprietar?

- Ei bine, aici va intra în scenă Abby. Ea are contacte. Mi-a spus în nenumărate ocazii că deținea știri de ultimă oră înaintea celorlalți reporteri, însă ramolitul ăla de Rag nu a crezut-o, și-apoi a doua zi acestea apăreau cu litere mari pe prima pagină a lui *The Enquirer* sau *The Globe*. Abby mi-a spus că asta se întâmpla destul de des. Îndeajuns să o facă să se întrebe dacă nu cumva șeful ei își lua partea. Nu am nici o idee la ce se referea cu asta. Poveștile pe care le scrie Abby sunt destul de actualitate, dar nu de prima pagină, conform spuselor ei, cu toate că eu tind să o contrazic. Mie îmi place orice scrie ea.

- Idem și aici, zise Sophie.

- Sunt foarte mândră de fina mea, orice ar scrie ea. Este și un scriitor foarte talentat, adăugă Mavis. Pun pariu că ar putea scrie și un roman dacă și-ar pune asta în minte. Cred că ar putea deveni chiar și bestseller. Nimic atât de ieftin ca cele scrise de Jackie Collins, însă. Nu mi-au plăcut niciodată cărțile ei.

- Și-atunci de ce le mai citești? o interogă Ida.

- Se spune că personajele ei se bazează în mare pe oameni reali. Încerc întotdeauna să-mi dau seama care sunt aceia. Nu că i-aș cunoaște, dar mi se pare interesant. Nu dau doi bani pe toate acele scene sălbatice de sex. Ce fel de femeie se culcă cu cinci bărbați diferiți în aceeași noapte, replică Mavis.

- Vagaboande, îi dădu Toots o sugestie.

- Târfe, se oferi și Sophie, sau cel puțin cele care vor un bun impuls de a-și face un nume în domeniu. Se întâmplă mai tot timpul.

- Și cum ai ajuns tu să știi asta? o întrebă Ida arțăgoasă.

- Nu știi asta sigur, dar se întâmplă încă de la începutul lumii. Oamenii folosesc sexul ca marfă de schimb. Sophie o privi pe Ida, și-apoi pe Toots. Nu-i așa?

- Dacă insinuezi că eu aș fi făcut ceva similar în trecut, te înșeli amarnic. Chiar dacă au fost vremuri când mai degrabă m-am bucurat atunci când bietul meu partener n-a putut, ei bine, să spunem să presteze până

la capăt. Toots râse. Și în acel sens am fost recunoscătoare pentru recompensă. Adică fără sex cu un bărbat trecut deja de floarea vârstei.

– Oare de ce ajungem întotdeauna să vorbim despre sex? întrebă Ida.

– Pentru că nici una dintre noi nu beneficiază de asta, replică Sophie cu un rânjet larg. Cel puțin, așa știu eu. Aruncă o privire celor trei prietene ale ei așezate la masă, întrebându-se dacă vreuna dintre ele era îndeajuns de norocoasă să-i poată contrazice afirmația.

Tăcere absolută.

– Asta spune ceva despre noi, nu? aruncă Toots mo-meala. Nu suntem *atât* de bătrâne. Mergem la Los Angeles. Cred că a venit timpul să ne schimbăm situația. Voi ce ziceți? Aveți chef de o schimbare?

Le privi pe prietenele ei așteptând un răspuns. Cu mâinile în poală, își încrucișă degetele.

– Atâta timp cât pot să o iau și pe Coco cu mine, eu mă bag. Pot să o rog pe Phyllis, vecina mea, să-mi închidă casa pe durata verii. Mai mult, o poate folosi când toți nepoții ei vor veni să o viziteze în vacanță. Se plânge întotdeauna ce înghesuită este când vin ei în vizită. Iată o rezolvare minunată! Mavis bătu din palmele ei dolo-fane, cu un zâmbet până la urechi.

– Ida? întrebă Toots. Ce părere ai?

– Nu știu. Am această afecțiune... – Ida se uită în jos la mâinile ei acoperite de latex –, ... de fapt... o problemă. Știu că voi toate vă gândiți că e o prostie, dar nu reușesc să mă stăpânesc. Nu aș fi un membru valoros ziarului sau vouă, așa că mai bine mă întorc acasă când veți pleca toate încolo.

Sophie sări cât colo.

– Adică răspunsul e nu? Nici măcar nu vrei să încerci? Vrei să-ți petreci tot restul vieții tale purtând latex, chinându-te să respiri din spatele unei măști și mirosind a clor de la o poștă?

Buna și draga Sophie, întotdeauna luând hățurile în mâini și trecând direct la obiect. Toots zâmbi. Era exact ceea ce avea nevoie Ida, de o doză de realitate, și cine

mai bine decât Sophie să i-o servească asezonată cu o porție mare din umorul ei ascuțit.

Ida se întoarce să o privească pe Toots, cu lacrimi în ochi.

– Teresa, ce să fac? Nu vreau să fiu așa. Am încercat să mă lupt să-mi revin, dar parcă este o luptă fără speranță. Și înainte de a întreba, am fost la trei psihiatri diferiți. Își întinse mâinile înmănușate.

Cele trei vechi prietene o convinseseră pe Ida să își dea jos masca de chirurg când Sophie amenințase că îi va rupe picioarele. Toots se gândise că era mai mult sau mai puțin un început pentru reabilitarea Idei. După ce băuse puțin mai mult whisky, Ida le mărturisise că obsesia ei pentru microbi începuse când Thomas, ultimul ei soț, murise de E. coli pe care o contractase mâncând carne alterată. Soluția imediată dată de prietenele ei a fost unanimă: *Nu mai mânca pic de carne.*

– Nu pot decide în locul nici uneia dintre voi. Fie vreți să veniți și voi, fie nu. Nu pot spune nici că nu contează într-un fel sau altul, pentru că de data asta contează cu adevărat. Nu mi-aș dori nimic mai mult decât să le am alături de mine în această aventură pe nașele lui Abby, prietenele mele cele mai vechi și mai dragi. Și vă garantez că va fi o aventură, dar dacă nu puteți sau nu vreți, vă înțeleg, zise Toots cu răceală. Să fie a naibii dacă va decade atât de mult încât să le implore.

– Ce naiba! Dacă Walter moare, mă voi întoarce de urgență la New York, îi voi da foc și-mi voi lua banii. Pune-mă și pe mine la socoteală, zise Sophie, cu puțin prea multă încântare.

Toots rânji. Se putea baza întotdeauna pe Sophie.

– Și pe mine, chicoti Mavis, ca rezultat al îngurgitării de prea mult whisky.

Toots își aminti brusc promisiunea pe care și-o făcuse să o ducă pe Mavis la magazinul Liz's Stout Shop pentru o nouă garderobă. Poate va putea să o păcălească pe Bernice să meargă în locul ei.

- O, pfui, dacă voi, fetelor, mă puteți suporta cu tulburarea asta a mea, presupun că pot încerca puțin California cu degetul, se oferi și Ida ezitând.

Toots se gândi că prietena ei arăta ca o căprioară prinsă în farurile mașinii. Bătu din palme în semn de aprobare.

- Atunci am hotărât! Vom petrece ziua de mâine făcând toate aranjamentele necesare pentru a ne schimba modul actual de viață pentru o vreme, și-apoi ne vom lua zborul spre California. S-a făcut?

Le privi în ochi pe rând pe fiecare dintre cele trei femei și își întinse mâna cu palma în sus. Aceasta era strângerea lor secretă de mâini pe care o foloseau încă de când erau în liceu.

Mavis își întinse mâna, cu palma în jos, peste cea a lui Toots. Sophie o puse și pe a ei deasupra, și-apoi Ida, cu tot cu mănușa de latex, o plasă pe a ei cu mare grijă deasupra celorlalte.

Numărând până la trei, femeie ridicară mâinile în aer, și-apoi strigară la unison:

- S-a făcut!

Toots și Sophie își aprinseră câte o țigară, Mavis se întinse după un măr din castronul de pe masă și Ida luă o înghițitură de whisky, pecetluind afacerea.

Toots anunță cu o voce gravă, solemnă, că urmau să devină *Informatori* secreți. Tot ceea ce avea nevoie acum era o confirmare din partea lui Christopher privind acceptarea ofertei ei de a achiziționa *The Informer*, și de-abia atunci ele vor deveni *Informatori* deplini ai acestuia. De-abia aștepta să-i spună lui Abby că nașele ei veneau să o viziteze.

- Și-acum că ne-am înțeles toate să ne mutăm temporar la Los Angeles, una dintre noi trebuie să găsească o scuză plauzibilă privind prezența noastră acolo. De prima săptămână mă ocup eu. Îi voi spune lui Abby că v-am convins pe toate să îi faceți o vizită ținând cont că ea nu a putut să vină pe coasta de est să vă vadă. Pentru cea de-a doua săptămână cred că ne vom putea bucura toate de o vacanță la spa. O voi invita și pe Abby

să ne însoțească, cu toate că știu că nu va accepta. Asta e tot ce am putut plănuî până acum. Și nu sunt sigură sută la sută că până și aceste scuze vor fi destul de credibile. Abby este o fată isteasă. Își va da seama mai devreme sau mai târziu că punem ceva la cale, zise Toots.

- De ce nu-i spui pur și simplu adevărul? sugeră Sophie.

- Așa ar trebui, dar nu pot. Cel puțin, nu acum. Dacă, nu sunt nici măcar sigură că epava aia pe care ea o numește șef mi-a acceptat oferta. Eram sigură că până acum trebuia să primesc vreo veste.

Toots era puțin îngrijorată că se entuziasma înainte de vreme, dar dacă lucrurile n-ar fi ieșit așa cum plănuia, atunci ar fi beneficiat toate de o vizită plăcută la Abby, o excursie la un spa fișos și-apoi și-ar fi văzut fiecare de treaba ei. Putea oricând să se retragă și să se regroupeze până în momentul în care ar fi găsit o soluție oarecare pentru a o ajuta pe Abby în carieră.

Se auzi țârâitul telefonului, făcându-le pe toate să-și concentreze atenția asupra lui Bernice, care răspunse la al doilea apel și îi pasă receptorul lui Toots.

- Este pentru tine.

- Alo? Da? Cu adevărat? Ei, bineînțeles că da. Atât de mult? Așa e, am spus într-adevăr dublul ofertei. Bine. Și, Christopher, amintește-ți, Abby nu trebuie să afle nici un cuvânt despre asta. Ne vedem poimăine. Toots puse receptorul în furcă, și-apoi își ridică pumnul în aer. Bernice, ascultă! În acest moment sunt proprietarul/editorul oficial al *The Informer*! Ei bine, vom ajunge cât de repede posibil în California pentru a semna documentele și a da banii. Ce părere ai de asta? întrebă ea cu un aer dramatic.

Bombănind și bodogănind în barbă despre nebuni care nu știu ce fac, Bernice readuse telefonul la locul lui pe măsută.

- Dumnezeu să ne ocrotească!

- Și noi suntem noii tăi reporteri de rezervă începători, nu-i așa? întrebă Sophie.

- Nu încă, dar fii atentă ce spui. Am un presentiment că noi toate suntem pe cale să ne lansăm într-o nouă carieră, observă Toots.

Nu putu să nu și-l imagineze pe Leland răsucindu-se în mormânt la prețul pe care tocmai îl plătise pentru tabloidul acela nenorocit. Zece milioane de verzișori. Dublul valorii sale. Însă Toots nu era genul de persoană care să renunțe așa de ușor. Să vină potopul sau sfârșitul lumii, dar ea tot va face din acel ziar unul al naibii de profitabil. Din precauție era mai bine să păstreze pentru ea aspectele financiare ale acestei afaceri. Va plăti fetelor un salariu îndestulător pentru orice va avea nevoie de la ele. Pentru restul, va hotărî la timpul respectiv. Fusesse întotdeauna destul de bună să ia decizii de moment.

Cine s-ar fi gândit că Toots, Teresa Amelia Loudenberry, va deveni mândrul proprietar al unui ziar, cel puțin uneori, veritabil? Parcă vedea și titlurile din ziare acum: VĂDUVA BOGATĂ DA LOVITURA!

- Eu mă pot ocupa de partea gramaticală. Ce e corect și ce nu, se oferi Mavis. Doar sunt fostă profesoară de limba engleză.

- Bineînțeles că poți. Nu m-am gândit la asta, dar presupun că trebuie să fie și cineva care verifică lucrurile astea, răspunse Toots. Totuși, amintește-ți că, cel puțin pentru acum, contează mai mult cantitatea decât calitatea.

- Ce părere ai despre cineva care să verifice veridicitatea informațiilor? întrebă Sophie. Aș putea face eu asta când va veni vremea.

- Sophie, nu fi atât de idioată. Tabloidele nu verifică informațiile. Ele doar inventează niște lucruri și apoi le publică. Pur și simplu. Nu-i așa, Teresa? îi replică Ida prompt și practic.

- Cred că este puțin mai mult de atât, dar în mare aș spune că ai prins esența. Consider totuși că micile grăunțe de adevăr sunt pur și simplu înfrumusețate pentru a fi mult mai captivante și a atrage interesul publicului. Cel puțin așa mi-a spus Abby când am întrebato de unde vine cu toate poveștile astea, zise Toots.

- Știi, am lucrat pentru un fotograf când m-am mutat la New York, spuse Ida, uitându-se la celelalte femei. Sunt sigură că vei avea nevoie de imagini care să meargă cu articolele tale.

- Ida, timpurile s-au schimbat de când tu manevrai aparatul ăla Kodak Brownie sau ce era la vremea aceea. Ai auzit de fotografia digitală? Photoshop? Cum crezi că tabloidele au făcut rost de poze cu oameni împerechinându-se cu extraterestrii? Le falsifică. Tu poți să faci asta? o întrebă Sophie.

- Pot învăța. Nu sunt proastă, Sophie, îi răspunse Ida cu o grimasă.

- N-am spus niciodată că ai fi. Dacă vrei să faci fotografii, va trebui să-ți murdărești puțin mâinile. Nu poți umbla prin Los Angeles cu mănușile de latex pe mâini și să te aștepti ca starletele de la Hollywood să-ți pozeze. Se vor uita la tine ca la o lunatică ce are nevoie ea însăși să fie fotografiată.

- Sophie are dreptate, zise Toots și se uită fix la mănușile Idei.

- Aveți amândouă dreptate. Până nu voi scăpa de tulburarea asta, nu pot cutreiera un oraș murdar, plin cu Dumnezeu știe ce microbi, așteptându-mă să mă port ca fotografii voștri. Voi lucra la birou. Asta, dacă și voi mă vreți.

- Uite, haideți să lămurim toate acestea înainte de a merge mai departe. Vom fi toate implicate în asta. Vom intra când și acolo unde este nevoie, însă ceea ce trebuie să știți toate, oricare ar fi circumstanțele, este că Abby nu trebuie niciodată să ne asocieze cu *The Informer*. Vom lucra din umbră, ca să spun așa. Nu am toate detaliile acum, dar le voi avea în curând. Vă promit.

- Avem multe de făcut până mâine. Mavis, ție îți trebuie o nouă garderobă. Am vorbit cu Liz, o prietenă de-a mea care întâmplător deține un magazin de îmbrăcăminte în Charleston, să rămână pentru tine până mai târziu în seara aceasta, după ora de închidere.

- Toots! Nu trebuie să faci asta. Atâta timp cât am o mașină de spălat și un uscător la îndemână, eu sunt

în regulă. Sincer, tot ce am nevoie este apă și un loc unde să-mi pot pune rufele la uscat. În plus, mă îndoiesc că prietena ta are ceva pe măsura mea, zise Mavis, pronunțând învâlmășit cuvintele de stânjeneală.

- Încetează să mai fii atât de negativistă. Mașinile de spălat și uscătoarele nu sunt ca telefoanele mobile. Hotelurile nu le pot pune așa la dispoziție pentru oaspeți. Liz's este un magazin exclusiv pentru femei mai corpulente. Liz are tot ce ai tu nevoie, de la lenjerie intimă până la restul. Și pentru că începi o viață nouă, într-un fel, cu noua ta dietă și toată aventura asta, să nu îndrăznești să cumperi chiloți din ăia de babă. Vreau să văd ceva la modă, sexy și colorat. Negru și roșu. Ești o femeie frumoasă, Mavis, și a venit timpul să-ți dai seama de asta.

Toots știa că, atunci când arăți bine, te simți și bine. În secunda în care aruncase hainele de doliu, se simțise îmborsărită. Știa că, odată ce Mavis se obișnuia cu ideea de a avea grijă de ea însăși, atât în interior, cât și în exterior, nu va mai avea nevoie de prea multă încurajare. Va fi de ajuns propria ei stare de spirit. Toots se întoarse spre Ida, fără a-i da lui Mavis ocazia să răspundă.

- Ne putem descurca cu mănușile de latex o vreme. Putem spune că suferi de o afecțiune mai deosebită a pielii, cum ar fi psoriazisul sau o eczemă. Însă tu va trebui să-mi promiți că vei accepta ajutorul pe care-l ofer. Doctorul Pauley va ajunge aici pe la miezul nopții pentru a o examina pe Mavis.

Toots îi aruncă o privire lui Mavis pentru a se asigura că aceasta este de acord. Văzându-i încuviințarea tacită, Toots o încurajă cu un gest.

- El cunoaște un doctor în Los Angeles, specializat pe OCD. Îl va contacta mâine dis-de-diminează și va programa o consultație. Ida, ești de acord cu asta? întrebă Toots.

Ida încuviință la rândul ei.

- Da, era și timpul să scap de asta. Nu vă fac nici o promisiune. Tot ce pot face este să încerc.

- Este tot ce-ți cer, îi replică Toots.

- Și eu? întrebă Sophie.

Toots scutură din cap.

- Tu, draga mea prietenă, ești unsă cu toate alifiile. Tu trebuie să mai pui ceva kilograme pe tine din ce ai pierdut. De asemenea, trebuie să te pregătești pentru înmormântarea lui Walter. Am din plin experiență în acest domeniu, așa că, atunci când va veni vremea, mă voi asigura că ești pregătită să te porți ca și cum ai fi în doliu. Am dat de pomană toate hainele de doliu, așa că va trebui să-ți cumperi haine negre pentru propriul tău doliu. Nu este chiar atât de ușor pe cât pare.

- Negre? Haine de doliu? Glumești cu siguranță. În secunda în care voi arunca și ultima lopată de pământ peste mormântul lui Walter, voi începe să sărbătoresc. Doliul nu este pentru mine. Nu dau doi bani pe ce se așteaptă lumea să fac. Eu mă voi bucura din plin de moartea boșorogului ăstuia. Mai mult, voi fi mai bogată cu cinci milioane.

- Bravo, draga mea, și Toots bătu din palme. Am pus totul la punct. Ca să o citez pe prietena mea Bernice, eu spun să ne mișcăm fundurile zbârcite și să începem spectacolul. Mai avem o grămadă de lucruri de făcut până la miezul nopții.

Cele patru femei se priviră una pe alta. Știau că viețile lor urmau să se schimbe. Într-un mod dramatic.

capitolul 8

Banii vorbesc.

Sub impulsul momentului, Toots închirie un avion privat pentru călătoria lor în California, pentru că știa că va fi imposibil să facă rezervări de bilete într-un timp atât de scurt. Mai mult, zburând singure, aveau ocazia să se asigure că și-au pus la punct varianta de poveste. Argumentul decisiv totuși fu pilotul, care îi promise că vor putea fuma pe durata zborului de cinci ore.

Toots ridică mâna, reamintindu-le celorlalte că Abby nu era proastă.

- O singură greșeală, și ne-am ars. Nu ne va ierta niciodată pe nici una dintre noi, așa că Țineți minte asta, doamnelor.

O mică parte din ea se simțea neloială pentru că achiziționase *The Informer* fără știrea fiicei ei. Cealaltă parte, cea maternă, simțea că este datoria ei divină de a face tot posibilul pentru a asigura fericirea și bunăstarea fetei ei. Cheltuirea a zece milioane de dolari pe un tabloid falimentar era mai mult decât extrem, dar uneori singurele lucruri care mergeau erau măsurile extreme. Poate că Toots era bătrână, dar nu era o bătrână proastă.

Cu ajutorul prietenelor ei, era sigură că va face lucrurile să meargă atât pentru ea, cât și pentru Abby, și, în același timp, le va da și acestora o nouă șansă în viață. Trebuia doar să-și pună la punct detaliile - toate cele zece milioane de detalii.

Sophie se ridică și se întinse.

- Nu știi ce planuri aveți voi, dar eu mă retrag. Toată vorbăria asta despre muncă și sex m-a obosit la culme. Eu mă duc să visez la Brad Pitt.

- Este căsătorit și fericit alături de Angelina nu-mai-știu-cum și are șase copii. Ar trebui să-ți fie rușine, zise Ida.

- Nu, asta doar sporește plăcerea visului. Sophie o îmbrățișă pe Toots, se aplecă și o sărută pe Mavis pe obraz și apoi, înainte ca Ida să o poată opri, o pupă puternic pe aceasta chiar pe gură. Gândește-te la toți microbii aștia în visele tale. Noapte bună, fetelor.

Ida smulse repede un pachet de șervețele antibacteriene din buzunarul pantalonilor și începu să-și șteargă buzele cu atâta forță, încât Toots n-avu nici o îndoială că își jupuisese deja un strat de piele.

- Trebuie să merg la baie. Și Ida ieși atât de repede încât Toots crezu că folosisese dispozitivul de teleportare din *Star Trek*.

- E rapidă, zise Mavis. Mă bucur că nu sunt în locul ei. Aș prefera oricând microbii. Am nevoie de un duș înainte de consultație. Sunt puțin transpirată, în caz că n-ai observat.

Mavis se chinui să se ridice din scaun. Odată ce fu în stare să stea în două picioare, se deplasă clătînându-se spre holul ce ducea spre camera ei.

– Am observat, Mavis, îi strigă Toots. Ești sigură că n-ai nevoie de ajutor?

– Mă voi simți mai bine după ce voi face un duș rece. N-am mai băut tărie de ceva ani. Și, Toots, trebuie să recunosc că mi-a plăcut.

– Da, și mie. Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine. Mă duc să fac o cafea până ajunge Joe aici.

Ultimul lucru pe care-l dorea era ca Joe să creadă că ea și prietenele ei din copilărie erau o adunătură de bețive.

În timp ce fetele dormeau, se dezinfectau și, respectiv, făceau un duș, Toots pregăti un ibric proaspăt de cafea, bău două cești și fumă trei țigări. Găsi sub chiuveță un odorizant de cameră și dădu cu el prin bucătărie și sufragerie înainte de a aprinde o lumânare parfumată Yankee. De parcă ar fi putut să-l păcălească pe Joe.

Acum, tot ce mai avea de făcut era să-l aștepte.

O scurtă bătaie în ușa din spate o făcu pe Toots să tresară. Doctorul Pauley. Doctor Joseph Pauley. Joe pentru ea. Se grăbi înspre ușă. Aerul nopții era ușor răcoros, ceea ce era neobișnuit pentru acest moment al anului. Toots spera că nu vor avea o vară răcoroasă, și-apoi își aminti că, dacă lucrurile mergeau așa cum plănuise, ea va fi în însorita Californie tot timpul verii și o parte din toamnă.

– Toots, n-aș face lucrul acesta pentru nici unul dintre ceilalți pacienți ai mei și sper că tu știi asta.

Toots se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe vechiul ei prieten să intre în bucătărie.

– Prostii. Știu cel puțin o duzină de persoane la care te duci să faci consultații acasă, așa că nu încerca să-mi sevești mie minciunile de genul ăsta.

Doctorul Pauley fusese medicul lui Toots de când se mutase la Charleston, în urmă cu douăzeci de ani. Avea cel puțin șaptezeci și cinci de ani, dar arăta de șazeci. Era un bărbat cu părul bogat, alb ca zăpada, cu ochii

albaștri care nu pierdeau nici un detaliu, înalt de cel puțin un metru optzeci, fără pic de grăsime pe corp. Toots se gândi că era atrăgător și rafinat. Pusese ochii pe el de când se văzuseră prima oară. După ce deveniseră prieteni, Toots știuse că nu vor putea fi niciodată mai mult decât atât, și îl tratase ca pe fratele mai în vârstă pe care nu-l avea. Îi plăcea să-l considere pe Joe un „om de treabă“.

- Pot să încerc cel puțin, nu? Zâmbi. Punându-și geanta maro din piele pe blatul din bucătărie, el aruncă o privire în jur. Deci, unde este noua mea pacientă?

- Va coborî într-un minut. Numele ei este Mavis. Suntem prietene din liceu. Orice are nevoie, te rog să faci pur și simplu. Beneficiază doar de asigurarea Medicare și trăiește dintr-o pensie mică. Trimite-mi mie facturile. Nu vreau să-și facă griji privind costul acestei consultații la domiciliu sau orice analize de laborator necesare sau medicamente.

- Pot să fac asta. Acum, doar ca să știi, nu pot să fac prea multe dacă nu o duc la cabinet. Am să-i iau sânge pentru o analiză completă, voi verifica și colesterolul. Voi cere analiza lipidelor și voi verifica tensiunea și ritmul cardiac. Asta este cam tot ce pot face. Dacă voi considera că are probleme mari de sănătate, nu-ți voi ascunde nimic. Nu sunt deloc unul din acei vraci bătrâni, știi?

- Știu o grămadă de lucruri, Joe. Impostor nu ești cu siguranță. Cât timp vor dura analizele de laborator? Vreau să începă exercițiile fizice cât mai repede posibil.

- Le voi da în lucru cât mai repede dis-de-dimineață. Dar trebuie să se supună unui test de stres înainte de a face orice fel de exerciții fizice. O voi programa pentru mâine-dimineață. Te voi suna dacă intervine ceva și nu poate face testul. Însă un test obișnuit nu va fi de ajuns pentru ea; va trebui să facă ceea ce noi numim un test chimic de stres. Este pentru oamenii care nu pot merge pe distanțe prea mari, și presupun că este și cazul ei.

Mavis intră în bucătărie, mirosind puternic a *White Diamonds*¹.

- Vorbiți despre mine? întrebă ea.

- Bineînțeles. Mavis, acesta este Joe. Este prietenul și doctorul meu. Ești sigură că ești de acord cu asta? Dacă te simți forțată sau stânjenită, este momentul potrivit să vorbești. Toots ridică din sprâncene.

- Am nevoie de asta, Toots. Nici că se putea întâmpla într-un moment mai bun. Dacă mă mai îngraș mult, voi muri, și cine va mai avea grijă de Coco? Mavis întinse mâna pentru a-l saluta pe doctor. Îmi pare bine de cunoștință, Joe.

Își strânsesă mâinile.

- O plăcere și pentru mine. Și-acum, tânără doamnă - și îi căută chipul văzându-i strălucirea din ochi - sper că nu vă este frică de ace.

O jumătate de oră mai târziu, după ce Mavis fu înțepată și examinată pe toate părțile, doctorul Joe Pauley plecă, nu înainte de a promite că va suna imediat ce va avea rezultatele testelor lui Mavis și că le va anunța ora pentru testul de stres.

- Acum este timpul pentru cumpărături, zise Toots, luându-și poșeta de pe blatul bucătăriei. Îmi place la nebunie să merg la cumpărături.

Bernice pusese piciorul în prag și îi spusese că nu va fi văzută nici moartă într-un magazin pentru grase, și că făcea mai bine să-și ducă ea însăși prietena, la care Toots îi replicase: „Du-te naibii, Bernice!”

- Nu trebuie să faci asta, Toots. Când voi pierde tot surplusul ăsta - și Mavis apucă strâns o bună bucată din talia ei - voi avea nevoie oricum de o garderobă nouă.

- Și-atunci, vom merge iar la cumpărături. În plus, odată ajunse în LA, nu vei mai avea timp în fiecare zi să speli și să usuci cele trei costume. Vom fi prea ocupate. Liz adoră câinii, așa că ia-o și pe Coco în lesă. Îmi place atât de mult să merg la cumpărături, ți-am mai spus asta! exclamă Toots încântată.

¹ Parfum creat de Elizabeth Taylor (n.tr.)

- Mă bucur că măcar ție îți place, pentru că eu urăsc să fac asta, remarcă Mavis. Când ai fundul mare ca al meu, este pur și simplu umilitor.

- O, încetează! Ia-o pe Coco și hai să mergem. Avem atâtea de făcut până dimineață!

Drumul către magazinul lui Liz fu parcurs în liniște, ambele femei fiind pierdute în propriile gânduri. Cincisprezece minute mai târziu, Toots parcă mașina pe o alee îngustă în spatele unui grup de mici magazine, în locul rezervat clienților speciali.

- Am ajuns. Haide, de-abia aștept să începem.

Toots se grăbi să ajungă la portiera din dreapta a mașinii pentru a o ajuta pe Mavis.

- Amintește-ți, acesta este doar începutul. Peste un an de-acum încolo, îți va plăcea să faci cumpărături la fel de mult ca și mie.

- Mă îndoiesc de asta, dar sunt deschisă spre noi experiențe, în special atunci când cele trei cele mai bune prietene ale mele și fina mea sunt implicate. Doar Dumnezeu știe că am nevoie de ceva agitație în viața mea. Liz trebuie să fie o prietenă specială de își ține magazinul deschis doar pentru noi la această oră din noapte.

Coco chițăi din cutia ei de pe bancheta din spate.

- Liz este o doamnă foarte specială. O iau eu pe Coco, zise Toots.

O scoase pe cățelușă, îi prinse lesa de zgarda împodobită cu pietricele colorate, o puse pe pământ și o luă pe Mavis de mână.

- Să începă distracția!

Mavis râse puternic și din tot sufletul.

- N-am mai fost niciodată la cumpărături la o oră așa de târzie. Tot nu-mi vine să cred că prietena ta a ținut deschis până acum doar pentru mine.

- Asta fac prietenii. Ar trebui să te obișnuiești. Viața pe care o duceai în Maine aparține doar de trecut acum.

Mavis se opri.

- Nu vreau să-mi schimb viața chiar atât de mult, Toots. Mie îmi plăcea în Maine. A fost căminul meu

de când a murit Herbert. Nu m-aș putea imagina trăind în nici un alt loc.

Toots se opri și ea brusc. Oare aceasta era deja prima lor problemă?

-Și-atunci de ce-ai mai fost de acord să mergi în California?

-Nu e ca și cum va fi pentru totdeauna, nu-i așa?

-E adevărat, dar nu sunt sigură cât timp vom fi acolo. Așa cum am mai spus, Mavis, încearcă să te gândești la ambele coaste ale Americii. Trebuie să te simți bine în această întreprindere încă de la început.

-Sunt bine, sunt bine. Doar că mă sperie puțin schimbarea, asta e tot. Așa cum am mai spus, am trăit în Maine de când a murit Herbert, și asta a fost timp de, cât, cincisprezece ani? Timpul trece mai repede cu cât îmbătrânești.

-Și noi îl risipim acum vorbind despre asta. Hai-de, hai să vedem ce bunătațuri are Liz în materie de lenjerie sexy.

Mavis scutură din cap. Coco le întovărăși mișcându-și repede piciorușele în timp ce ele intrară în magazinul de îmbrăcăminte iluminat discret.

capitolul 9

Buticul lui Liz fusese proiectat pe ideea de intimitate. Nu vedeai nici o etichetă cu prețuri pe haine, nici o masă de solduri oferind vreun discount nemaiauzit, nici cupoane care reduceau cu cincizeci la sută prețul vreunui articol. Oriunde privea, Mavis își dădea seama că mușteriii lui Liz știau că se aflau într-un magazin de lux pentru femeile supraponderale. Nu existau nici manechine suple îmbrăcate în haine care s-ar fi potrivit unui copil de trei ani, nici rafturi cu mărimile 30-32, nici imagini cu modele de mărimea păpușii Barbie purtând haine de firmă. Mavis se gândi că magazinul semăna

cu șifonierele celebrităților pe care le văzuse pe Style Network¹, doar că al lui Liz era de zece ori mai mare.

O femeie micuță, de aproape un metru cincizeci, care nu cântărea mai mult de cincizeci de kilograme, le întâmpină.

- Tu trebuie să fii Mavis. Eu sunt Liz.

Micuța doamnă purta o fustă neagră, strâmtă, o bluză albă, impecabilă, și o jachetă în carouri alb-negre. Picioarele ei mici erau încălțate cu cizme roșii de piele care îi mai adăugau cel puțin șapte centimetri în înălțime.

Mavis se uită spre Toots întrebătoare. Toots râse.

- Știu ce gândești.

Mavis își reaminti de maniere.

- Ești foarte drăguță că faci asta pentru mine. Îmi pare nespus de rău că este atât de târziu. Sper că nu te ținem departe de familia ta, zise ea dintr-o răsufare.

- Este plăcerea mea, și nu, nu mă țineți departe de nimic. Când Toots mi-a spus că ești o prietenă de-a ei care are nevoie de o schimbare completă de garderobă, a fost o încântare pentru mine să mă ofer să o ajut, zise Liz. Vocea ei era suavă, aproape melodioasă, și plăcută auzului.

- Lui Liz îi place să-i îmbrace pe oameni. Obişnuia să lucreze ca designer vestimentar pentru unele dintre cele mai faimoase staruri de la Hollywood. Cu câțiva ani în urmă, adăugă Toots.

Trecuseră mai mult de câțiva ani, dar la vârsta lor, Toots se gândi că douăzeci însemnau „câțiva“.

- O, așa este? Dacă nu te deranjează, pe cine ai îmbrăcat? Mavis adora orice ocazie de a afla ceva legat de Hollywood. La fel cum și Toots își iubea tabloidele favorite.

- Doris Day a fost una dintre favoritele mele. Îmi dădea mână liberă când venea vorba de garderoba ei personală. Era o încântare să lucrezi pentru ea.

¹ Rețea de televiziune prin cablu cu sediul în Los Angeles, ce prezintă ultimele știri în materie de modă, stil și design interior (n.tr.)

-Sunt impresionată. Orice crezi că m-ar încăpea, eu voi încerca să pun pe mine. Sunt atât de grasă încât mi-e rușine de halul în care am putut să ajung.

Toots lăsa transformarea lui Mavis în mâinile pricepute ale lui Liz. Se așeză pe o bancă din catifea albastră, aflată în afara cabinei de probă, în timp ce cele două femei se foiră când înăuntru, când afară din cabină.

Trei ore mai târziu, cu o grămadă de sacoșe și cutii, Toots și Mavis se întoarseră acasă, exaltate de cumpărături. Aduseră achizițiile înăuntru și le lăsară la intrare.

-N-am avut atât de multe haine în viața mea, zise Mavis, cu vocea plină de încântare. Se cufundă într-un scaun confortabil, cu Coco odihnindu-se în poala ei largă. Nici măcar nu știu cât de mult costă toate astea. Cred că mi-ar sta inima-n loc.

-M-am gândit eu că probabil ăsta a fost motivul pentru care te-ai grăbit să ajungi la mașină când Liz a început facă nota de plată. Crede-mă, va merita fiecare bănuț când vei vedea când de bine vei arăta și te vei simți. De îndată ce vei începe și să slăbești puțin, vom face asta din nou.

Încântată să vadă ce efect avusese excursia lor nocturnă asupra lui Mavis, Toots își promise doar pentru sine că va face asta și cu celelalte prietene, chiar dacă ele își puteau permite sau nu. Zâmbetul imens de pe chipul lui Mavis în timp ce proba o duzină de costume meritase fiecare bănuț pe care Toots îl cheltuisese în acea noapte, și chiar mai mult.

-Nu știu ce zic despre asta. Sunt destul de pricepută cu ața și acul. Cred că voi ajusta pe ici pe acolo unde este nevoie când voi mai da jos niște kilograme.

-Prostii! Încetează cu asta chiar acum! Nu vei face așa ceva. Sunt bogată, Mavis. Drace, sunt degustător de bogată. Nu voi trăi îndeajuns pentru a cheltui nici măcar dobânda pe banii mei, așa că dă-o încolo de modificare a hainelor. Va trebui pur și simplu să începi să te obișnuiești cu lucrurile bune în viață. Dacă nu-ți convine...

- Atunci te pot pupa în fundul tău zbîrcit? îi replică Mavis cu un zâmbet.

- Exact!

- Nu ar fi un lucru pe care l-aș face cu dragă inimă, așa că, pentru moment, te poți referi la mine ca la „ruda ta săracă” și eu îți voi accepta bunătatea.

- Bun, pentru că imaginea cu tine pupându-mă în fund nu este prea grozavă.

Ambele femei izbucniră în râs la acea imagine.

- Este târziu, Mavis. De ce nu te duci la culcare? Ai de făcut un test de stres de dimineață și eu mai am de rezolvat niște lucruri, iar apoi mă voi retrage și eu.

- Nu mai știu de când nu m-am mai distrat atât de mult ca astăzi, Toots. Îți mulțumesc că m-ai făcut să mă simt vie din nou. Sunt ca Cenușăreasa la bal, fără Făt-Frumos. Mavis se apropie clătinându-se și o îmbrățișă pe Toots.

- După părerea mea, lui Făt-Frumos i s-a dat prea multă importanță, zâmbi Toots, surprinsă de cât de bine se simțea.

- Așa este, nu? Ei bine, eu, cel puțin, sunt ruptă de oboseală. Să faci cumpărături a implicat mai multă mișcare decât aș fi crezut. Noapte bună, Toots.

- Noapte bună, Mavis.

În următoarea oră, Toots dădu trei telefoane și mănca un castron mare cu cereale Froot Loops cu o ceașcă de zahăr și o jumătate de ceașcă de lapte. Primul telefon fu la hotelul Beverly Hills. Vor avea nevoie de un loc unde să stea până când ea va decide cu exactitate cum va administra noua ei „fițuică” de doi bani. Rezervă patru dintre bungalow-urile faimoase ale hotelului, solicitând în mod expres unul dintre bungalow-urile unde Elizabeth Taylor își petrecuse luna de miere cu șase dintre cei opt soți ai ei. Vor beneficia toate de intimitate, înconjurate de lux. Când va veni vremea, va cumpăra o casă. Asta dacă lucrurile vor merge conform planului.

Poate că va cumpăra vechea proprietate a lui Aaron Spelling. La timpul potrivit, va verifica listele online de proprietari de vânzare. Îi plăcea să pretindă că umbla

să-și caute o casă pe acolo, imaginându-și uneori cum și-ar redecora ceva ce „cumpărase“ online.

O, va dormi atât de bine la noapte!

capitolul 10

Abby Simpson era la fel de frumoasă ca starurile despre care scria, poate chiar mai frumoasă, dacă ar fi dat crezare șușotelilor colegilor ei de breaslă când credeau că ea nu-i aude. Disprețuia cleveteala de la prânz și considera această comparație ridicolă. Mai mult, Abby lua măsuri suplimentare pentru a-și minimaliza aspectul fizic din cauza bârfei lor. Învățase foarte repede că frumusețea și inteligența nu erau cea mai bună combinație în profesia aleasă. Cel puțin, nu în LA. Faptul că moștenise părul blond ondulat și ochii albaștri-deschis ai tatălui ei fusese mai degrabă un ghinion. La acestea se mai adăugau și curbele potrivite acolo unde trebuia, lucru care făcuse să fie deseori confundată cu una dintre starletele despre care scria, atunci când ajungea într-unul din locurile hot ale LA-ului în căutarea unui nou subiect de articol.

Nu era cu siguranță o starletă. Doar gândul ăsta o făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Și Toots ar fi fost oripilată la auzul acestei comparații.

Lui Abby i se oferiseră câteva roluri mici când se mutase în LA, însă le refuzase pe toate. Tot ceea ce-și dorea era să descopere subiecte care ar fi făcut într-adevăr deliciul cititorilor, și nu să apară ea într-unul dintre acestea. Ezita să le numească „știri“ pentru că nu erau știri în adevăratul sens al cuvântului. Ea scria pentru a distra, dar la baza tuturor articolelor sale se aflase întotdeauna adevărul. Nimeni nu dorea să citească despre viețile perfecte ale celor pe care-i admira și prețuia. Așa ceva te-ar plictisi prea repede. Cu toate acestea, când cei admirați și prețuiți mergeau la reabilitare, se îngrășau, divorțau sau se comportau în vreun fel care le-ar fi dezvăluit

latura umană, publicul adora să afle că și idolii lor experimentau micile tragedii ale vieții – ca oricine altcineva. Ea doar adăuga puțină sare și piper istorisirilor ei.

Acum, cu viitoarea vânzare a tabloidului, Abby nu știa pentru cât timp va mai avea o slujbă. Dacă situația ei financiară ar fost mai stabilă, s-ar fi gândit chiar să facă o ofertă pentru ziar, dar ar fi însemnat prea mult pentru bugetul ei și-așa redus. Investise mare parte din banii ei în achiziționarea primei case, o vilă stil ranch din anii '50, amplasată în Brentwood, o zonă exclusivistă din vestul Los Angelesului.

Mama ei i-ar fi dat bani într-o clipită dacă i-ar fi cerut, dar nu era genul ei să facă asta. Și nici n-avea de gând să se atingă de fondul ei fiduciar. Imediat ce putuse să muncească din punct de vedere legal, la șaisprezece ani, își găsise o slujbă temporară unde recepționa prin telefon anunțurile pentru un mic ziar de familie, *The Daily Gazette*, din Charleston, unde lucrase până când terminase liceul. Apoi, în timpul studiilor la Universitatea Carolina de Sud, unde terminase specializarea în jurnalism, lucrase ca asistent editorial la o mică editură, și la douăzeci și șase de ani nu își încetinise încă ritmul și nici n-avea de gând până când nu-și va fi îndeplinit visul: să dețină cel mai mare și mai bun tabloid posibil, unul cu distribuție mondială.

Pentru unii, țelul ei poate părea prostesc deoarece tabloidele erau *tabloide*. Abby era conștientă că și acestea, ca orice altceva, aveau scopul lor. Zâmbi aducându-și aminte de dependența secretă a mamei ei pentru ele. Și Abby, încă din școala elementară, fusese atrasă de ele, motiv și pentru alegerea actualului ei loc de muncă. Și ce dacă nu erau *The New York Times* sau *The Wall Street Journal*? Abby nu se rușina de profesia ei. Dacă cineva râdea de ea în privința asta, știa cum să-i răspundă cu vârf și îndesat.

Ca și mama ei, Abby dormea foarte puțin. Când telefonul sună pe la ora unu, ora LA-ului, ea răspunse fără întârziere.

- Abby Simpson.

- Ești trează? întrebă mama ei.

- Bineînțeles că sunt trează. Altfel nu ți-aș fi răspuns la telefon, nu crezi? Știi prea bine că nu dorm niciodată. Abby era o insomniacă bine cunoscută. Câteva dintre cele mai bune articole ale ei fuseseră scrise în primele ore ale dimineții, când lumea doarme de obicei.

- Da, așa este. Nici tatăl tău nu dormea mai deloc. Cel puțin când era în pat cu mine, chicoti Toots.

- Din nou, mai multe informații de care nu am nevoie sau nu vreau să știu. Abby râse. Mama ei era o figură, dar nici nu i-ar fi plăcut să fie altfel. Este totul în regulă? De obicei, nu mă suni atât de târziu.

- Aici este aproape patru dimineața. Dar în LA este mai devreme, doar dacă nu am încurcat socotelile - din nou. Spune-mi că nu m-am ramolit.

- Tu, ramolită? Niciodată! zise Abby.

- Mulțumesc pentru votul de încredere. Am sunat pentru că am o surpriză pentru tine.

„O, nu“, gândi Abby.

- Biiinneee..., răspunse ea mai cu jumătate de gură.

- Nu pari prea bucuroasă. Ai pe cineva la tine? Este ceva ce nu-mi spui? întrebă Toots.

- Sunt bine, și răspunsul este nu la ambele întrebări. Mi-aș dori eu să fie cineva la mine, adăugă Abby melancolică. Chester este o companie minunată, dar nu înțelege întotdeauna ce spun.

Bietul Chester. Petrecuse multe nopți cu el întins lângă ea, cu urechile ciulite, capul înclinat a întrebare și fluturând din coadă răbdător, de parcă ar fi încercat cu adevărat să interpreteze cuvintele stăpânei sale. În mare parte a timpului, îi plăcea viața ei așa cum era și nici nu și-o putea imagina altfel. Îi plăcea libertatea pe care o avea și nu avea timp pentru o relație serioasă. Ei bine, era un singur bărbat de care fusese atrasă dintotdeauna, dar nu încercase nimic pentru că știa că el nu era interesat de ea așa cum ar fi vrut. Bunul și dragul ei fost frate vitreg, Christopher Clay, protectorul și cel mai mare aliat al ei în Los Angeles. Și se întâmpla și ca acesta să fie

și unul dintre cei mai buni prieteni ai ei. Pusese ochii pe el de prima oară când îl întâlnise și el îi rămăsese în gânduri ca un potențial iubit încă de atunci. Zâmbi. Dumnezeu, era o bunăciune de bărbat!

- Abby, mă asculți? o întreabă mama sa.

- Ăă, da, scuză-mă, mi-au zburat gândurile în altă parte. Deci, spuneai ceva despre o surpriză pentru mine. Sunt ochi și urechi.

- Știi că nașele tale sunt aici. Acum dorm, din câte știu eu, dar voiam să fiu prima care-ți dă vestea. Sophie nu poate păstra nimic pentru ea, știi asta, zise Toots cu dragoste.

- Mamă! Abby își iubea mama, dar tendința ei spre dramatic o irita câteodată. Spune-mi, sau voi începe să-ți cânt la telefon. Și știi că sunt complet afoană.

- Bine, atunci că lasă-mă să salvez urechile amândurora. Iată surpriza: Le-am convins pe fete să vină în LA. Plecăm mai târziu astăzi dacă totul decurge conform planului. Am închiriat chiar și un avion privat.

- Mamă, dar astea chiar sunt niște vești fantastice! Nu mi-am mai văzut nașele de un car de ani. Nu te voi mai întreba cum de-ai reușit să le convingi să o facă. Și Ida cum se simte? Credeam că e bolnavă sau ceva de genul ăsta. Sophie mi-a trimis un e-mail spunându-mi că poartă mănuși tot timpul.

Abby o auzi pe mama ei oftând adânc la celălalt capăt al firului.

- Da, și nici nu e prea plăcut să vezi asta. Îmi pare tare rău de ea. Joe a programat-o la un doctor în LA specializat în tulburări obsesiv-compulsive, OCD, cum preferă ei s-o numească.

- Am auzit de ea. Pare să fie subiectul fierbinte al multor talk-show-uri. Cred că Oprah a făcut un reportaj despre asta cu ceva vreme în urmă. Având în vedere toate acestea, nu văd cum de-ai reușit, dar îți știu puterea de convingere. Voi împrumuta un pat pliant pentru Mavis. Tu și Sophie puteți dormi în camera mea și Ida va putea lua sofaua. Nu e mult, dar e tot ce vă pot oferi pentru

moment. Am terminat de renovat, dar n-am început încă să decorez camerele de oaspeți.

Abby moștenise dragostea mamei ei pentru designul interior. Când își cumpărase casa aceasta din anii cincizeci, își cheltuisese cam tot ce-i mai rămăsese pe renovare, făcând singură mare parte din lucrările de reparații. Scosese covoarele vechi și, spre încântarea ei, descoperise dedesubt o podea solidă din lemn de cireș. Când nu umbla după subiecte pentru ziar, își șlefuia podelele cu propriile mâini. Îi luase vreo câteva luni, dar munca ei grea meritase pe deplin. Prin toată casa podeaua era netedă și strălucitoare ca sticla. Păstrase ferestrele originale și ușile franțuzești care duceau spre o curte interioară, o altă zonă pe care ea o admirase când cumpărase acest loc. Chiar dacă fusese năpădită de vițe de soc, caprifoi și rochița-rânduncii, Abby nu se îndurase să le taie pe toate pentru că mireasma lor era încântătoare. Poate dacă era forțată să-și caute o altă slujbă, și-ar putea folosi timpul liber pentru a-și restaura grădina la spendoarea ei originală.

- Îți mulțumesc, Abby, dar am aranjat deja să stăm la hotelul Beverly Hills. Am închiriat patru bungalow-uri. Voi sta acolo unde Elizabeth Taylor și-a petrecut luna de miere cu mai mulți dintre soții ei. De-abia aștept. Va fi ca pe vremuri, să stăm toate patru împreună.

Sesizând bucuria în vocea mamei sale, Abby zâmbi. Auzise multe povești despre anii în care mama și nașele ei locuiseră la distanță mică una de alta, pe când erau adolescente. Unele dintre acestea erau de-a dreptul scandaloase, încât îi era greu să și le imagineze pe cele mai mari modele ale ei în viață purtându-se cu adevărat așa cum spuneau.

- Perfect. Sună-mă de îndată ce știi cu siguranță ora sosirii și vă voi pune la dispoziție o mașină care să vă ducă la hotel.

Abby conducea un Mini Cooper de un galben aprins. Cu Chester mereu pe scaunul din față al mașinii și bancheta ocupată cu lucrurile ei, nu prea mai era loc de alți pasageri.

- Mulțumesc, Abby. Acesta ar fi fost următorul meu telefon.

- Atunci mai bine te duci și tu în pat și încerci să te odihnești puțin dacă veți pleca în curând. Când ajungi, vreau să te văd cu ochii strălucitori și plină de viață.

- În acest caz, îți voi spune noapte bună. Ne vedem în câteva ore. Te iubesc, draga mea.

- Și eu, zise Abby, și-apoi puse receptorul la loc în furcă.

Cu doar câteva ore înainte de sosirea lor, pe Abby o apucă un chef nebun de curățenie, ceva ce tot sperase să facă încă de weekendul trecut, dar nu avusese timp. În camera ei, ea scoase de pe pat așternuturile roz cu flori și le aruncă în coșul cu rufe murdare. Pentru că mașina ei de spălat și uscătorul se aflau în garajul anexat casei, spălatul rufelor avea să fie ultimul lucru pe listă, pentru că trebuia să iasă din casă. Se uită în jos la cămașa de noapte imprimată cu Femeia Fantastică, cu care era îmbrăcată.

Șterse praful de pe mobila din dormitorul ei cu soluție Pledge cu miros puternic de lămâie, dădu prin toată casa cu mopul de praf pe podelele din lemn masiv și apoi cu un mop umed. În momente ca acestea, era bucuroasă că-și șlefuiseră podelele cu poliuretan mai degrabă decât cu o soluție cu „adevărat” tradițională. Frecă apoi cada de baie și faianța din cabina de duș, spală chiuveta și reșează articolele de machiaj în sertar, acolo unde le era locul.

În bucătărie, șterse blaturile cu o soluție neabrazivă. Erau blaturile originale tip Formica cu margini metalice și un model tipic pentru vremea lor, cu spirale de culoare bleu și gri. Abby considera că erau cea mai urâtă parte a bucătăriei. Dorea să le înlocuiască cu granit, dar bugetul nu-i permitea asta pentru moment. În curând îi va permite, își spuse. Nu era leneșă și avea răbdare. În timp, nu numai că-și va pune la punct căsuța, ci va deține și va administra propriul ei tabloid. Uneori visele deveneau realitate.

Nu știa încă toate detaliile, dar știa că se va întâmpla asta pentru că atunci când dorea ceva, oricât de greu putea fi obținut, se concentra numai asupra țelului său și reușea întotdeauna să-l îndeplinească. Cel puțin în visurile ei.

Oricum, Abby Simpson nu era o lașă. Ca și părinții ei, credea în muncă și în autodisciplină. Cu aceste caracteristici moștenite, Abby știa că îi este dat să aibă succes. Visurile ei erau toate dovada de care avea nevoie că se putea și se va îndeplini.

Două ore mai târziu, după ce ștersese și geamul tabloului imens din sufragerie, se așează pe sofaua roșie somptuoasă și adormi adânc.

La etaj, în camera de oaspeți a lui Toots, Ida admise că încercarea de a-și controla obsesia era cea mai grea sarcină cu care se confruntase în toți cei șaiszeci și patru de ani ai ei. Îndepărtarea măștii ce filtra bacteriile o tulburase și o făcuse să se simtă nesigură; rutina ei normală fusese complet dată peste cap de această călătorie. Îi trebuise toată voința de care era capabilă să închirieze o limuzină care să o ducă la aeroport. Gândul că mai trecuseră sute de pasageri prin acel vehicul înaintea ei aproape o trimise înapoi în siguranța și curățenia apartamentului ei spațios de la ultimul etaj de pe Park Avenue. Zborul fusese la fel de îngrozitor, cu toți microbii aceia din aer recirculând prin tot avionul. Își continuase drumul pentru că dorise să-și revadă prietenele și mai știa și că are nevoie de ajutor. Cu disperare. Totuși, în acel moment, mâinile îi tremurau și în stomac parcă avea gHEME, palmele îi transpiraseră, gâtul era uscat și parcă strâns într-o menghină. Știind că simptomele erau semnul unui atac de panică, Ida scoase o pungă mică de hârtie maro dintr-un compartiment închis cu fermoar al uneia dintre valizele sale. Se așează pe o margine a patului, strânse gura pungii, lăsând doar o găurică unde își puse gura și începu să inhaleze și să expire încet. Această procedură o ajuta de obicei să-și

păstreze respirația la un ritm normal, cu toate că nu era o metodă infailibilă.

Ida inspiră și expiră în punga de hârtie vreme de zece minute. În timp ce făcea asta, ea examinează camera pe care Toots o pregătise pentru ea, sperând că asta o va distra de la un atac de panică prea serios. Un pat antic cu baldachin, din lemn de nuc, cu un șifonier și o măsuță de toaletă în același stil, ocupau jumătate din cameră. Două scaune ce păreau confortabile erau plasate strategic în fața șemineului. Pereții colorați în roz și crem dădeau încăperii o strălucire caldă și tihnită. Plantele verzi plasate ici, colo în cameră aduceau înăuntru puțin din atmosfera de afară. Toots era bine-cunoscută pentru bunul ei gust. Ida era sigură că această încăpere nu fusese atinsă de un decorator profesionist.

Când se simți în stare să se țină pe picioare fără să leșine, aruncă deoparte punga de hârtie, rugându-se să nu fie nevoie să o folosească din nou. Cel puțin, nu în acea noapte.

Pentru a își distra atenția de la alte gânduri negative, luă lampa de distrugere a microbilor pe care Toots i-o cumpăraseră și își începu rutina ciudată, dar totuși confortabilă pentru ea. Centimetru cu centimetru ea scană camera de oaspeți. Mai întâi mânerul ușilor. După fiecare scanare, scotea un șervețel Clorox din pachet și ștergea cu atenție fiecare zonă care arăta cea mai mică urmă de bacterii. Apoi mai scana încă o dată acea zonă, asigurându-se că îndepărtase destui microbi letali pe cât era posibil.

Scană noptiera, lampa, ceasul deșteptător. Scană orice necesita atingere. Văzând că toate aceste articole nu aveau nici o bacterie, trecu la examinarea așternuturilor albe apretate. Încă de la venirea lor, Bernice le explicase că spălase așternuturile în apă fierbinte și mult clor. Ida fu recunoscătoare pentru asta pentru că era aproape imposibil pentru ea să doarmă pe aceleași cearșafuri două nopți la rând. Toots îi satisfăcuse cu siguranță cerințele ciudate, și, din păcate, Ida știa că le cerea prietenelor ei să-i cânte în strună în această privință, dar pur și simplu

nu se putea controla. Faptul că își dăduse jos masca și respirase tot aerul acela nefiltrat fusese pentru ea un pas imens și o dovadă a hotărârii ei de a-și învinge fobia.

Când fu satisfăcută că odaia ei era curățată de microbi pe cât posibil, repetă același proces și în baia pentru oaspeți. Șterse robineții chiuvetei, apoi mânerul toaletei și mânerul interior al ușii.

Scoase săpunul antibacterian, pungile de gunoi mici și medii și periuța de unghii pe care Bernice le pusese în sertar. Apoi, cu grijă, își scoase mănușile de latex de pe mâini. Cu toate că își repeta singură că evita orice contaminare când le purta, nu putea nega faptul că le mai purta și ca să-și ascundă mâinile. Spălatură constant cu săpunul aspru antibacterian îi făcuse mâinile, cândva moi și delicate, acum roșii și crăpate. Îndepărtă încet mănușile, punându-le într-o pungă mică de plastic, apoi puse punga de plastic într-o altă pungă, aceasta fiind o pungă de gunoi de mărime medie și antibacteriană, sau cel puțin așa pretindea compania care o vindea. Luă un șervețel din cutie și îl folosi ca protecție când dădu drumul la apă. Lăsând-o să se înfierbânte pe cât posibil, cu mâna liberă, ea desfăcu ambalajul unui săpun nou-nouț. Nu putea folosi niciodată același săpun a doua oară deoarece ar fi fost, de asemenea, plin de microbi de la ultima ei spălare.

Respirând adânc, Ida își ținu ambele mâini sub apa caldă. Săpunindu-se, atentă la mâinile ei fragile, folosi un burețel nou, moale, din piele, pentru a freca de pe mâini bacteriile imaginare de câte zecé ori. Thomas murise pe zece octombrie. Din acea zi, zece devenise numărul ei magic.

Apoi, își masă mâinile cu o cremă antiseptică ce îi calmă usturimea. După ce finalizează această parte a rutinei ei, își puse o nouă pereche de mănuși de latex. Se dezbracă, își puse hainele într-o altă pungă înainte de a da drumul la duș. Cu un burete nou și o nouă bucată de săpun dezinfectant, își frecă trupul până se înroși. De zece ori. Apoi folosi Prell, un șampon puternic

antibacterian, pentru a-și spăla părul. Și din nou repetă același proces de zece ori.

Când termină, luă prosoapele albe de baie pe care, de asemenea Bernice se jurase că le spălase în apă fierbinte și clor. Își frecă pielea până când simți că nu mai suportă. Această rutină bizară îi oferea câteva ore de relaxare mentală, putând fi repetată dimineața și în timpul zilei, ori de câte ori programul ei zilnic ar fi permis. Temându-se că va sta trează gândindu-se cu groază la călătoria ce o aștepta, Ida luă un somnifer înainte de a se strecura cu grijă în pat. Ultimul ei gând conștient înainte de a adormi fu că era dusă rău cu pluta pentru a face tot ceea ce făcuse ea înainte.

În unele nopți se ruga doar să nu se mai trezească.

capitolul 11

În camera de vizavi, Sophie era cufundată în lectura unui teanc de tabloide pe care Toots le lăsase pe patul ei. După ce le răsfoi pe majoritatea, se simți brusc atinsă de un sentiment de vinovăție. „La naiba cu bărbatul ăla!” zise ea pentru sine.

Chiar și cu-n picior în groapă, Walter încă o mai ținea strâns. O încheștare *de moarte* care o sufoca.

Aruncând tabloidele deoparte, Sophie aproape că sări din pat pentru a se da jos – atâta era de înalt. Toots și stilul ei de a decora! Sophie trebui să admită totuși că încăperea era îmbietoare din toate punctele de vedere. Mobilierul de dormitor, din lemn de stejar, cu un căpătâi al patului care ajungea aproape până la jumătatea peretelui de culoarea țelinei, era mai mult decât confortabil, cu salteaua de pluș și așternuturile de calitate cu țesătura deasă. O cutie de ciocolată era așezată pe noptieră. Un minifrigider adăpostea câteva sticle de apă de Coca-Cola și Dr. Pepper. În baie, un coșuleț conținea orice articol de toaletă necesar unei femei: șampon, pastă de dinți, apă de gură și loțiune de corp cu parfum de gardenie. Sophie se simți ca și cum se afla într-o

stațiune luxoasă, nu în casa celei mai bune prietene. Toots nu precupețise nici un efort pentru a face această vizită memorabilă.

Se apropie de fereastra deschisă ce dădea spre curtea interioară – dacă ai fi putut să o numești așa. Tufișurile ce răspândeau un parfum dulceag, de iasomie, gândi ea, umpleau aerul nopții târzii cu o mireasmă delicioasă. Îi amintea de mirosul gumei de mestecat. O adiere răco-roasă pătrunse brusc prin fereastra deschisă și o trimise în grabă înapoi în pat și sub pătură. Era sătulă de răcoare. Orice răceală îi amintea de Walter.

În acel moment, Sophie era mai fericită decât fusese în ani de zile. Aproximarea de Toots avusese întotdeauna acest efect asupra ei. Fusese mereu astfel chiar și în adolescență. Poate că nu era nimic mai mult decât sentimentul de siguranță și securitate, însă orice ar fi fost, îi plăcea.

Cuibărindu-se sub învelișurile calde, Sophie își permise să meargă puțin înapoi în trecut, ceva ce nu încerca să facă prea des. Viața cu Walter nu fusese ușoară. O descriere mai exactă ar fi fost iadul pe pământ.

Singură și pe picioarele ei în Manhattan, se simțise mai speriată decât își imaginase vreodată că ar fi. Abia terminase cursurile de infirmieră și locuia într-un apartament cu o fostă colegă de clasă care nu făcea altceva decât să se plângă. Viața în marele oraș nu fusese așa cum i se povestise până când îl întâlni pe Walter.

Își aminti de prima oară când se cunoscuseră. Ea tocmai își deschisese un nou cont la Bank of Manhattan, unde Walter tocmai fusese promovat în poziția de asistent manager de filială. Era șarmant și chipeș, și ea fusese uimită și surprinsă când el o invitase la cină pentru a-și sărbători promovarea.

Povestea lor de dragoste fusese pasională și complicată, consumându-i pur și simplu fiecare moment din viață. Fiind cu zece ani mai în vârstă ca ea, o impresionase cu inteligența și cunoștințele lui; Sophie îi admira înțelepciunea. După o curte furtunoasă ce durase trei

luni, el o ceruse în căsătorie și Sophie acceptase fără să se mai gândească o secundă.

În timpul primilor patru ani de căsătorie, ea își amânase începerea carierei de asistentă medicală. Walter nu voia ca ea să muncească. Când acesta deveni obsedat de slujba lui de la bancă și începu să lucreze optsprezece ore pe zi, ea nu mai putu suporta nici singurătatea, nici plictiseala. Cu prea mult timp liber la dispoziție, Sophie se angajă la cabinetul unui pediatru din Brooklyn. Îl iubise pe doctorul pentru care lucrase și adorase copiii de care avusese grijă. După trei ani în care fusese înconjurată de copii bolnavi, Sophie decise că așteptase îndeajuns pentru un copil numai al ei. Walter nu devenea mai tânăr și ea nu mai voia să aștepte, de teamă să nu devină cumva una dintre acele „mame mai bătrâne” despre care fetele de la birou vorbeau atâta.

Următorii doi ani, încercă orice șiretlic, metodă, tot ce-i stătuse la dispoziție și mai mult de atât pentru a rămâne însărcinată. Cu fiecare lună ce trecea fără nici un rezultat, Sophie renunța încet, încet la ideea de a avea un copil. Dezamăgit că nu era capabilă să aibă un copil, Walter începu să-și verse mânia și frustrarea pe ea. Începu cu lucrurile mărunte. Friptura era prea prăjită. Părul nu-i era aranjat. Apartamentul lor nu era curat așa cum ar fi considerat el că trebuie să fie.

Walter îi ceru să renunțe la locul de muncă, lăsând să se înțeleagă fără echivoc că ea trebuia să se concentreze asupra lui, căminului lor și nimic mai mult. Ca proaspăt manager de filială a Bank of Manhattan, o nevastă care nu era casnică nu îl avantaja cu nimic. Walter făcea referire la cariera ei ca la nimic mai mult decât o rușine, mergând până la a sugera că prietenii și colegii îl disprețuiau, insinuând că nu câștiga destui bani pentru a o întreține.

Pentru prima oară în aproape zece ani de căsătorie, Sophie i se împotrivi. Nici gând să renunțe la cariera ei. Fără asta, ea nu avea nimic. Considera motivele lui absurde și chiar îi și spuse asta.

Sophie își aminti de prima oară când el o lovise.

Tocmai se întorseseră de la petrecerea anuală de Crăciun a băncii. Ca de obicei, în ultima vreme, Walter băuse prea mult, flirtase prea mult și îi vorbise de parcă nu era nimic mai mult decât servitoarea lui. În taxi, pe drumul spre casă, Sophie refuzase să-i vorbească. Când ajunseră în apartamentul lor din Manhattan, Walter începu să tune și să fulgere, spunându-i că nu era bună de nimic și că făcuse o greșală însurându-se cu ea. O numise de familie proastă. Ea nu se potrivea cu soțiile celorlalți directori de bancă. Obosită să mai lupte cu el, Sophie îi spuse lui Walter că va înainta divorțul de îndată ce se terminau sărbătorile de iarnă. De-abia apucase să rostească aceste cuvinte că el o lovide cu dosul palmei, rupându-i buza. Șocată și umilită, cu gustul sărat al sângelui umplându-i gura, Sophie încercă să părăsească apartamentul, știind că atunci când el se va trezi din beție îi va cere scuze. Însă Walter o prinse de mână și, strângând-o prea tare, îi rupse brațul.

După a treia sau a patra bătaie, Sophie renunță la orice speranțe de a mai fi fericită vreodată. La un anumit moment, Walter aproape că o convinse că doar ea era vinovată. Și din nefericire, ea îl crezuse până când Toots venise pe neașteptate la New York și o găsisse plină de vânătăi și răni. Înfuriată la culme că îi permitea soțului ei să o lovească, Toots se dusesse direct la șeful lui Walter. Două săptămâni mai târziu, el fusese rugat să se retragă din poziția de manager al filialei.

Sophie îi promisese atunci lui Toots că îl va părăsi pe Walter. Cu toate acestea, convingerile ei catolice adânc înrădăcinate încă de când era copil o împiedicaseră să-l părăsească pe bărbatul pe care jurase să-l iubească, onoreze și asculte. Își petrecu restul vieții întreținându-l pe Walter și consumul lui de alcool.

Și acum iat-o, după aproape treizeci de ani, așteptând nerăbdătoare ca bătrânul nenorocit să moară. La șaiszeci și cinci de ani, în sfârșit viața îi aparținea. Doar gândindu-se la posibilitățile pe care le avea simțea fluturi în stomac. Sophie adormi cu un zâmbet larg pe chip.

capitolul 12

Ca de obicei, Toots se trezi la cinci dimineața chiar dacă mersese la culcare după ora trei noaptea. „Vechile obiceiuri mor greu”, gândi ea aprinzând veioza de pe noptieră. Cum Bernice urma să apară în orice clipă, Toots se întinse după capotul albastru, uzat, din material de pluș, de la marginea patului. Lăsase fereastra deschisă și acum camera era de-a dreptul friguroasă. Vara va veni în curând cu adierile ei sufocante și căldura innăbușitoare. California va fi o plăcere în comparație cu umezeala toropitoare pentru care Carolina de Sud era atât de bine cunoscută. Toots de-abia aștepta să-și înceapă viața pe ambele coaste. Cu cele trei prietene alături de ea, întreaga aventură îi părea mai excitantă decât sexul și zahărul. Și gândul că o va vedea pe Abby aproape oricând va dori era ca o grămadă decadentă de glazură roz pe un tort exagerat de mare. Râse de acest gând și intră în baia enormă unde porni dușul și se strecură sub ploaia caldă.

În timp ce apa i se scurgea peste umeri și pe spate, Toots își răsuci de mai multe ori capul de la stânga la dreapta pentru a elibera tensiunea pe care o simțea în jurul gâtului. Observase în ultimele luni o înțepeneală a încheieturilor când se trezea dimineața. Artrita și bătrânețea îi băteau la ușă. La naiba cu asta, avea doar șaiszeci și cinci de ani! Nu erauăștia noii ani cincizeci? Într-un fel? Oarecum? Îndepărtând gândurile negative, Toots își termină dușul în timp record. Înfășurându-se într-un prosop imens, scotoci prin dulapul de haine uriaș și-și găsi vechea ei pereche favorită de blugi, cei pe care-i cumpăraseră imediat după ce se născuse Abby. Se uscă rapid, își căută în sertar o lenjerie de dantelă, și-apoi își puse blugii. Încă se mai potriveau ca o mânăușă. Îi asortă cu o bluză de un portocaliu aprins, apoi își prinse părul des într-un coc lejer în creștetul capului, își puse doar o umbră de fard roz pe obraji și se dădu cu puțin gloss rozaliu pe buze. Admirându-se în oglindă, Toots trebui să admită că arăta al naibii de bine pentru o băbăciune.

Îmbătrânise frumos, în ciuda obiceiului ei nesănătos de a fuma și a dependenței de zahăr. Poate va renunța la unul dintre ele când se va stabili în California. Poate.

- O, prostii, nu ai de gând să renunți la nici unul dintre viciile tale, așa cum nici Joe nu are de gând să se pensioneze vreodată, mormăi ea pentru sine înainte de a-și lăsa conștiința încărcată să o acapareze. Le cerea prietenelor ei să renunțe la obiceiurile lor proaste; n-ar fi fost bine dacă și-ar fi urmat și ea sfaturile? Da, spuse micuțul drăcușor de pe umărul ei. Putea și o va face. Poate. Nu prea.

Fără nici un alt gând, Toots se grăbi să meargă în bucătărie. Pregăti repede un ibric de cafea pentru Bernice. În timp ce acesta fierbea, Toots ieși afară pentru a savura prima ei țigară pe ziua aceea. Aerul rece o întâmpină brusc în față.

- Vreme nenorocită! Era normal să se răcorească tocmai când trebuie să plec eu.

Toots mai inhală un fum de nicotină. Când auzi deschizându-se ușa de la intrare, stinse țigara în scrumiera imensă pe care o lăsase pe verandă înainte de a merge la culcare.

- Bună dimineța, Bernice. Arăți absolut înviorată, zise Toots menajerei sale.

Bernice își dresе glasul cu atâta forță că Toots aproape că se așteptă ca esofagul ei să-i zboare prin gură direct pe perete.

- Ești bolnavă? o întrebă Toots amuzată. Sună îngrozitor.

- Sunt doar alergiile mele de dimineță, răspunse Bernice. Turnă două cești de cafea și le duse pe masă.

Bernice păru să fie într-una din dispozițiile ei morocănoase și cinice. Dacă nu se înșela, atunci Bernice avea doar aproximativ cinci minute să se liniștească, pentru că ziua de-abia începea, și avea o listă cu lucruri de făcut lungă de un cot. Să se îngrijoreze pentru Bernice nu făcea parte din ordinea de zi.

- Cum zici tu, șefa. Doamnele vor servi micul dejun curând?

- Pregătește un platou de fructe și câțiva fulgi de ovăz pentru Mavis. Trebuie să coboare în orice moment; a fost dintotdeauna genul de persoană care se trezește dimineața devreme. Sophie poate mânca din fulgii mei Froot Loops. N-am nici o idee ce ar prefera Ida. Poate un ou fiert? Toots știa că orice ar fi ajuns în gura Idei trebuia să fie curățat de bacterii pe cât era posibil. De-abia aștepta să reușească să o vindece pe Ida de fobia ei.

- Mă ocup imediat, șefa, zise Bernice. Bea cineva ceai?

- Nu știi nimic de asta, dar nu-ți face griji. Pot să fierb o ceașcă de apă dacă este nevoie. Toots nu se descurca deloc în bucătărie, dar era mai mult decât eficientă când venea vorba să utilizeze cuptorul cu microunde.

- Cum dorești, tu ești șefa. Toots făcu o grimasă privind-o pe Bernice scoțând portocale, grepfruturi și căpșune din frigider și punându-le pe tocător. Vrei să-ți pregătesc și un castron de Froot Loops?

- O, încetează, Bernice! Nu-mi pregătești niciodată cerealele! Chiar nu înțeleg ce naiba se întâmplă cu tine zilele astea.

Toots știa că Bernice se supăraseră din cauza întregii munci suplimentare, dar nu era ca și cum nu se implicase și ea și nu o ajutase cu nimic. Bernice pur și simplu îmbătrânea și nu le mai putea face pe toate ca înainte. Toots îi pregătise un cont frumușel pentru pensionare. Poate că venise vremea să-i spună să mai încetinească puțin ritmul sau să se pensioneze de-a dreptul. Dar se întristă la acest gând. Imediat ce va afla care erau responsabilitățile ei ca nou proprietar al *The Informer*, se va gândi serios la pensionarea lui Bernice.

Înainte ca aceasta să aibă vreo ocazie să-i dea vreo replică usturătoare, Sophie intră în bucătărie, într-un capot roșu cu albastru care văzuse și vremuri mai bune.

- Miroase a cafea? întrebă ea, fără a se adresa cuiva în mod special.

Toots o văzu pe Bernice ridicând capul rapid, apoi lăsându-l în jos.

- Miroase a cafea? o întreabă Toots cu un rânjel.

- O, vrăjitoareo! Este prea devreme. Orice persoană pe care o cunosc spune același lucru dimineața. Sophie își umplu cu cafea o cană portocalie înainte de a se așeza și ea la masă.

Toots își completează ceașca și luă loc pe scaunul din fața ei.

- Dacă zici tu. Uite, am vorbit cu Abby înainte să merg la culcare. Este absolut încântată că-și va vedea nașele. S-a oferit chiar să ne lase să stăm la ea acasă, dar i-am spus că am avut deja grijă de cazarea noastră temporară.

- N-ai fost niciodată genul care să stea pe gânduri. Ce-ai făcut? Ai cumpărat vreo casă? o întreabă Sophie între două înghițituri de cafea.

- Nu, dar sunt sigură că voi face și asta mai devreme sau mai târziu. Nu pot locui la hotelul Beverly Hills pentru totdeauna. Am auzit că vila lui Aaron Spelling este de vânzare.

- Dumnezeu să ne ajute pe toți, exclamă Bernice, tăind dintr-un grepfrut roz.

- Sper să o facă, pentru că voi avea nevoie de tot ajutorul odată ajunsă în LA. Sophie, cum ți se pare să locuiești într-un bungalow hollywoodian pentru câteva săptămâni? LA nu este New York, așa că nu știu cum te-ai simți într-un apartament mai mare de zece metri pătrați.

Toots ironizase dintotdeauna cutia de chibrituri pe care Sophie și Walter o numiseră apartament. Înainte ca cei doi să se căsătorească, Walter cumpăraseră apartamentul de șaptezeci și cinci de metri pătrați pentru o sumă derizorie și locuiseră acolo aproape patruzeci de ani. Toots nu era sigură cum va reacționa Sophie la spații mai largi.

- Ham! Ham! își făcu și Coco intrarea, cu toate cele două kilograme și jumătate ale ei, tropăind cu ghearele pe podeaua de lemn și cu Mavis după ea.

- Scuze, este atât de gălăgioasă dimineața. Îi trebuie ceva cafea. Ți-am spus oare de asta? Îmi împart cafeaua

cu ea. Nu cred că s-ar descurca atât de bine dacă ar renunța dintr-odată, zise Mavis, râsuflând greu.

Sophie și Toots râseră.

- Un chihuahua care bea cafea. Ar fi trebuit să-mi imaginez. Toots se ridică de la masă și merse la dulap, unde scoase o ceașcă mică pe care o umplu cu lapte și un strop de cafea. O puse pe podea chiar lângă masă. Asta ar trebui să o facă fericită.

- Să știi că-i place și zahărul, adăugă Mavis.

- Ei bine, atunci va trebui să se obișnuiască să trăiască fără el, exact ca tine. Nu ești tu cea care spunea că dacă e îndeajuns de bun pentru tine este bun și pentru câinele tău? Toots îi turnă lui Mavis o ceașcă de cafea neagră. Fără zahăr și fără lapte, nu? Toots ridică din sprâncene și Mavis încuviință din cap.

- Pot să fac asta. Voi face asta. O spuse cu atâta hotărâre încât Toots o crezu pe vechea ei prietenă. De-abia aștept să le arăt fetelor toate hainele alea minunate pe care mi le-ai cumpărat.

Toots îi reaminti lui Mavis că avea o programare la ora opt pentru testul de stres. Din fericire, va dura mai puțin de o oră.

- Și eu de-abia aștept, anunță și Sophie pe un ton sec. Poate când vom ajunge în LA, unde sunt toate spațiile alea largi, vom putea chema un make-up artist să ne machieze profesionist. Am vrut dintotdeauna să fac asta dar n-am avut niciodată un motiv. Întrezărindu-mi acum viitorul atât de strălucitor și senin cu Walter mai-mai să dea colțul, acum chiar am un motiv temeinic să o fac. Poate că o voi face la înmormântare. Sunt sigură că toți prietenii lui Walter de la bancă vor fi acolo. Vor gândi că sunt o nenorocită, sau cel puțin așa a afirmat el mereu. Dacă voi arăta cu zece ani mai tânără și voi mai avea și un zâmbet mare pe buze, cred că le voi da boșorogilor multe subiecte de conversație. Da - și Sophie mai luă o gură mare de cafea - este exact ce voi face. Femeile urăsc să le vadă pe altele arătând bine, în special când sunt îndoliate.

- Din nefericire, este adevărat. Îmi amintesc că singura înmormântare la care am arătat vreodată ca o văduvă cu adevărat îndurerată a fost cea a lui John. A fost dragostea vieții mele. Și lui Toots îi dădură lacrimile gândindu-se la tatăl lui Abby.

- Uite, înainte de a deveni complet morbide, hai să vorbim despre altceva. Suferința nu-mi face bine atât de dimineată, zise Sophie.

Toots își șterse nasul și ochii cu batista.

- Ai dreptate. Ne așteaptă atâtea lucruri bune în următoarele săptămâni încât n-are rost să mai petrecem vreun minut nefericit jelind trecutul. Mi-am plâns prea mult de milă în ultima vreme. Toots făcu o pauză când Bernice puse un platou de fructe în centrul mesei, urmat de un castron plin de fulgi de ovăz. Totuși trebuie să recunosc că am fost cu adevărat tristă de fiecare dată când vreunul dintre soții mei a decedat. Mai mult sau mai puțin, mai adăugă ea, ridicând din umeri.

Mavis și Sophie o priviră pe Toots, cu o expresie de amuzament.

- Ei bine, cu excepția lui Leland. A fost atât de egoist și de zgârcit! Am fost șocată când a precizat în testamentul lui că vrea la înmormântare să-i cânte un șeptet de coarde. S-a aruncat într-adevăr la o plecare scumpă, trebuie să recunosc. Nici nu-mi dau seama de ce am fost atât de șocată, când oricum era ceva tot pentru el, chiar dacă dăduse ortul popii.

Sophie își înălță cana în aer.

- Să închinăm pentru Walter! Să dea Domnul să sufere mult și să moară repede!

Toots ciocni cu ceașca ei.

- Nu e frumos să ciocnim cu așa ceva pentru un soț ce urmează să dea colțul.

În cămară, Toots ascunsese niște băutură pe care o păstra pentru ocazii speciale, ocazii *foarte* speciale, cum ar fi decesul unui soț. Se ridică de la masă și se întoarse într-o secundă cu o sticlă extrem de rară de Glenfiddich despre care se știa că se maturase în butoi mai bine de șaizeci de ani înainte de a fi pus în sticlă. Leland plătise

aproape cincizeci de mii de dolari pe o sticlă. Fusese singura lui rugămințe din testament pe care ea preferase să o ignore. Nici moartă nu l-ar fi înmormântat cu o sticlă de băutură atât de fină și atât de rară, așa cum ceruse el. Acum îi păru un moment mai potrivit ca oricare pentru a o deschide și a face un toast pentru viitorul ei. Și pentru iminentul deces al lui Walter.

- Uite. Toots deschise sticla de alcool înainte de a da o fugă la bufetul din sufragerie de unde veni cu patru pahare de cristal de whisky. La cincizeci de mii sticla, dacă vor bea whisky-ul scump al lui Leland, măcar nu o vor face din cești de cafea. Puse paharele în mijlocul mesei, turnând din plin whisky în fiecare. Acesta este cel mai bun alcool pe care îl poți cumpăra. Unul dintre dezmățurile lui Leland. Voia să-l îngrop cu ea, dar pur și simplu n-am putut să fac ceva atât de stupid.

- De parcă ar ști, zise Sophie rațională.

- Ei bine, există viață de după moarte și toate celelalte. Este posibil să fie destul de furios când vă veți reîntâlni, bolborosi Mavis, acceptând să ia doar o mică înghițitură din cauza testului pe care urma să-l facă.

- Mavis, știu fără nici o îndoială că Leland se rumenește în focurile iadului acum, și nu cred că ne vom reîntâlni după moarte. Cel puțin, așa sper, zise Toots.

Tocmai atunci Ida își făcu apariția, oprindu-se aproape de masa din bucătărie. Doar ce făcuse duș și se îmbrăcase perfect, în pantaloni largi negri și o bluză de culoare albă, și nici măcar un fir de păr nu era nela-locul lui.

- Cine se rumenește în focurile iadului?

- Ultimul soț drag, recent decedat, al lui Toots, răspunse Sophie. Ne pregăteam să toastăm pentru moartea lui Walter. Vrei să ni te alături?

Ida făcu un pas înainte, parcurgând distanța rămasă între ea și masă. Încuviință din cap și se întinse după unul din pahare. Aceasta era prima oară într-o lungă perioadă de timp când atingea ceva fără a se mai asigura că nu are microbi. „Câte-un pas, câte-un pas“, gândi ea ținând paharul cu mâna învelită în mănușa de latex.

- De ce nu?

Pentru a doua oară în mai puțin de douăzeci și patru de ore, femeile se adunară în jurul mesei din bucătărie și toastară.

- Pentru noi începuturi, zise Toots, ridicându-și paharul în aer.

Ida, Sophie și Mavis ciocniră paharele de cel al lui Toots. Cu excepția clinchetului paharelor, bucătăria rămase cufundată în tăcere în timp ce fiecare dintre cele patru femei se întrebă ce le va aduce viitorul.

Când Mavis se va întoarce de la medic, toate patru se vor îmbarca în cea mai mare și cea mai inimaginabilă aventură a vieții lor.

capitolul 13

Zece milioane de dolari! După ce va achita ipoteca ziarului *The Informer* plus datoriile la jocuri de noroc, tot îi vor mai rămâne vreo două milioane.

Rodwell Archibald Godfrey III era îngropat în probleme mari - mari de tot. Cu adevărat mari. Doar dacă...

Mintea lui Rag începu să lucreze intens. O parte din el voia să ia banii și să fugă. Se putea duce în Insulele Cayman, unde auzise de vreo duzină de bănci care nu puneau întrebări la depuneri mari de bani. O nouă identitate, un nou stil de viață. Poate dacă-și juca bine cărțile, putea pune la cale o așa-zisă dispariție fără a pierde nimic, nici măcar viața. Mai cunoștea câteva persoane care erau la fel de lipsite de scrupule ca și el. Ar avea nevoie de un certificat de naștere, un permis de conducere, un card de credit și un pașaport. Fără îndoială că nu va mai avea o altă oportunitate de a dispărea pur și simplu cu zece milioane de verzișori. Într-o clipită, decise să pună la cale întreaga tărășenie. Dar cealaltă parte a lui, partea neroadă și încăpățânată pe care o detesta, îi spunea să rămână și să treacă peste asta. Mai știa, de asemenea, că cel mai mare eșec al vieții lui fusese că trăise clipa și nu reflectase niciodată la un rezultat

satisfăcător. Dacă simțea o mâncărime, se scărpină și nu-și făcea griji de consecințe decât mai târziu. Tocmai asta îl adusese în nenorocirea asta de la bun început. Strânse din ochi pentru un moment și inspiră adânc, cântărind cele două opțiuni. Ce mai stătea pe gânduri? Va lua banii și va merge pe prima opțiune, și la naiba cu ce rămâne în urmă.

Scoțând telefonul BlackBerry din buzunar, Rag începu să caute prin lista de contacte. Când găsi numele și numărul pe care le căuta, scoase un alt telefon mobil din celălalt buzunar și formă numărul.

Ascultă țărâitul de la celălalt capăt al firului, străbătând cu pași mari biroul și trecându-și o mână prin părul șaten ce începea să se îpuțineze. Începutul de chelie era mai mult decât evident, mai rău decât cel al lui Donald Trump, mai ales că putea deja să simtă la pipăit zona netedă, fără păr, din creștetul capului. Poate că va investi în ceva implanturi de păr în viitorul apropiat. Dacă era în stare să păstreze mare parte din cele zece milioane de dolari pe care un nebun îi dăduse pe *The Informer*.

Rag stătu un moment să se gândească dacă nu cumva cumpărătorul smintit era vreun extraterestru. Nimic altceva nu ar fi avut vreun sens pentru el. Știa câte ceva despre extraterestri deoarece publicase articole despre ei cel puțin o dată pe lună.

Din cauza nervozității, Rag începu să se gândească serios la implanturile de păr. Poate că-și va face și o operație estetică la față. La cincizeci și doi de ani, nu întinerea deloc. Femeile care îi mai dădeau târcoale acum erau între două vârste, cu părul blond platinat, cu pielea atât de bronzată încât semăna cu un trabuc șifonat și își machiau ochii prea mult și foloseau rujuri în culori prea aprinse. Cam toate semănau între ele. Când încerca și el să se dea mare și le spunea că era proprietarul unui ziar, toate gândeau că era Domnul Bani-Mulți și se aruncau pe el. Însă odată ce aflau că era vorba doar de un tabloid aproape necunoscut și că avea datorii mai mari decât el, se mutau la următorul găgăuță doritor.

Rodwell, Rag, așa cum i se spunea în jurnalismul de scandal, se gândi că era timpul să abordeze plaiuri mai verzi și mai tinere. Și zece milioane de dolari aproape că îi garantau succesul pe toate planurile. O, cu siguranță.

- Da? îi răspunse o voce dură.

- Vreau să vorbesc cu Micky, mormăi Rag.

- Da, stai la coadă! Nu e aici.

- Și când crezi că vine? mormăi Rag din nou. Nici măcar nu-i trecuse prin minte că Micky s-ar putea să nu fie de găsit. Drace!

Un moment de tăcere.

- Cine naiba ești tu de întrebi unde este șeful meu? Președintele? Când cred că vine? Ultima propoziție sună atât de amenințătoare încât Rag își simți ridicându-i-se părul de pe spate.

Era timpul să rezolve amiabil situația. Micky era o legătură bună pe care nu-și permitea să o piardă sau să se pună rău. Rag nu era sigur, dar credea că Micky avea ceva legături cu Mafia. La naiba, asta era o minciună. Știa că Micky era implicat în Mafie.

- Am nevoie urgentă să vorbesc cu el, altfel n-aș suna pe numărul lui privat. Spune-i că este vorba de o sumă mare de bani. Mă poate suna la numărul acesta dacă este interesat.

Rag îi transmise numărul de mobil, cel pe care-l folosea să-și sune agenții de pariuri și alți prieteni din lumea mai puțin bună. Închise și, zece secunde mai târziu, sună telefonul.

Se uită la numele apelantului. Micky.

- Alo.

- M-ai sunat. Îți întorc apelul. Vocea adâncă trimise un fior pe spinarea lui Rag.

Un tip dur. Rag se simți cuprins de un val de vinovăție pentru o secundă, înainte de a se scutura de el. Asta era o ocazie unică în viață de a o lua de la început. Nu avea de gând să lase nimic să-i stea în cale dacă putea face ceva în privința asta.

- Am nevoie de ceva acte. Repede. Ca într-o secundă de repede! Certificat de naștere, pașaport, permis

de conducere, card de credit, tot tacâmul. Cât de repede îmi poți face rost?

- Așteaptă un minut... n-am discutat încă despre partea mea. Întotdeauna se discută mai întâi partea mea, zise Micky.

Rag îl consideră nesimțit și ieftin, ca și pe tipul ce îi răspunsese la telefon mai devreme. Cunoștea genul ăsta de oameni, doar trăia și lucra la Hollywood. Ce se întâmplase oare cu bunele maniere în mafie? Mai știa și că, dacă voia stil, ar fi trebuit să meargă la JPMorgan Chase și să împrumute zece milioane de dolari.

- Plătesc la prețul pieței. N-avea nici o idee care era acesta, dar nu era chiar atât de prost să spună el vreo sumă.

- O sută de mii, zise Micky, și apoi adăugă: fiecare.

- Patru sute de mii de dolari! Trebuie să fii nebun! Pot să fac rost de documente false de pe internet pentru doar o mie. În nici un caz n-avea de gând să arunce patru sute de mii pe o nouă identitate.

- Sigur că poți, dar treci de vamă cu ele? Nu cred. E viața ta și sunt banii tăi. Fă ce vrei.

Drace!

- Bine, hai să negociem. Îți dau cincizeci de mii pentru toate. E tot ce am. Batem palma sau nu? Nu așa se spunea acum? Rag își ținu respirația, așteptând să vadă dacă oferta va fi acceptată.

Tăcere.

- Fie. Pentru tine cred că pot încălca puțin regulile, ținând cont că am mai făcut afaceri înainte. Când le vrei?

- Cât de repede poți face rost de ele. Am nevoie de ele ieri, zise Rag, dintr-odată mai emoționat decât fusese de foarte, foarte mult timp.

La naiba cu Los Angelesul. Se săturase de toate starurile astea false care se credeau din os domnesc, și, mai mult, să le urmărească pentru a afla cine știe ce poveste nenorocită care nici măcar nu era adevărată, doar pentru a mai ține puțin piept concurenței, stratagemă care oricum nu mersese niciodată. La naiba cu tot! Îl așteptau

alte lucruri mult mai mărețe și mult mai interesante. O simțea. Drace! Se și vedea acolo!

Christopher Lee Clay, Chris pentru prietenii lui, avea o bănuială ce nu-i dădea pace că ceva nu era în regulă cu vânzarea în curs a ziarului *The Informer*. Ceva îl deranja, dar nu putea pune punctul exact pe i privind un motiv clar. Rodwell Godfrey avea o reputație nefastă de a fi un șarlatan. Chris întocmise documentele pentru vânzarea *The Informer* pentru Toots așa cum ea îl rugase să o facă. Oare simțise asta când începuse să reanalizeze întreaga afacere sau când ea îi trimisese banii în bancă și știuse că deja era totul oficial? Citi toate documentele de numeroase ori, apoi, ca o măsură de precauție, le trimise prin fax unuia dintre partenerii lui de tenis, un avocat corporatist, doar pentru a se asigura că pusese toate virgulele la ș și toate punctele pe i. Da, îi spuse prietenul lui, totul părea să fie în ordine. Și totuși, Chris simțea că ceva nu era în ordine. Nu-i spuse nimic lui Toots încă, gândindu-se să aștepte până când ea și prietenele ei ajungeau acolo după-amiază. Poate că era doar excesiv de precaut când venea vorba de mama lui vitregă. Chiar dacă avea milioane, nu i-ar fi plăcut să o vadă văduvită fără rost de câteva dintre ele. Sperând că paranoia lui nu avea nici un temei, Chris mai analiză încă o dată cu atenție actele, pentru ultima oară. Totul arăta bine pe hârtie, însă ceva îl săcăia. Godfrey câștiga o grămadă de bani, de asta măcar era sigur. Poate că era prețul exorbitant pe care Toots îl plătise. Desigur, îl rugase să dubleze orice ofertă făcută la acel moment. Așa că, asta era. Trebuia să fie! Chris știa că ziarul nu valora nici măcar cât o grămadă de bălegar, dar mai știa și că, atunci când Toots își puneă ceva în minte, nu exista nici un mod de a o opri. Fiica ei, Abby, îi semăna perfect.

Și apropo de Abby. Chris își aminti de prima întâlnire cu noua lui soră vitregă. Ea avea pe-atunci aproape zece ani și el tocmai terminase ultimul an de liceu. Se înțeleseseră din prima, însă după acea singură întrevvedere,

vizitele lui la Charleston părură rareori să coincidă cu ale ei, așa că de-abia se văzură unul pe altul. După moartea tatălui său, el ținuse legătura cu Toots, dar n-o văzuse îndeajuns pe Abby pentru a dezvolta pentru ea adevărate sentimente frățești. Toots aproape că îl implorase să vină acasă când Abby absolvise colegiul. Și Chris se gândise că putea face măcar atâta lucru pentru sora lui vitregă la care ținea cu adevărat. Însă când o văzuse după ceremonie, când ea își dăduse jos toca și roba de absolvire, aproape că îl lăsase cu gura căscată de admirație. Nu mai era fetița slăbănoagă cu părul cârlionțat. Abby Simpson devenise o femeie foarte frumoasă. Pur și simplu. Din acel moment, Chris nu mai putuse niciodată să o privească la fel. Cele câteva dați când se mai întâlneau, el o tachinase întodeauna că este prea mică, spunându-i că nu va crește niciodată. Ei bine, crescuse. Abby era splendidă, mult mai fermecătoare decât starletele care i se agățau de braț șapte zile din săptămână.

Când Abby se mutase în LA, se mai întâlneau ocazional pentru prânz sau cină și, de obicei, la sugestia lui. De fiecare dată când se văzuseră, Chris se simțise atras de Abby într-un fel ce nu avea nimic de-a face cu dragostea frățească. Bănuia că Typhoon Toots l-ar omorî dacă ar ști asta, așa că își păstră atitudinea de frate mai mare. Fuseseră și câteva ocazii când i se păruse că și Abby îl privise într-un fel complet diferit de cum ar fi trebuit să o facă o soră, dar nu încercase niciodată să înceapă o relație în acest sens deoarece nu i se păruse corect.

Se întâlnise cu destule starlete de la Hollywood. A fi avocat în industria de divertisment avea beneficiile sale. Negociase o grămadă de contracte pentru cele mai bune staruri de la Hollywood și fusese plătit cu generozitate pentru serviciile sale. Și apoi, mai erau și acele staruri speciale cărora le plăcea întotdeauna să-i dea mai mult de douăzeci la sută din câștigurile lor, un mic bonus, cum îl numeau ele. Dacă ar fi recunoscut sincer – și era sincer – cel puțin pentru sine, începuse să se sature de stilul de viață agitat al LA-ului. Strălucirea și eleganța nu mai reprezentau de mult un interes. La treizeci și trei

de ani, tânjea după ceva mai mult, ceva real, ceva ce îl aducea mereu cu gândul înapoi la Abby.

Abby nu știa nimic din toate acestea. Ei îi plăcea LA-ul, îi plăcea munca ei ca reporter de tabloid și nu se scuza pentru alegerile sale. O admira pentru sinceritate și curaj. Drăgălășenia întruchipată, gândi el, cu toate că știa că suna demodat și stupid. Când va veni vremea să se așeze la casa lui, Chris știa că va dori o femeie ca Abby, sigură de ea și hotărâtă în alegeri. Din nefericire, ar fi trebuit probabil să se mute undeva cum ar fi Dakota de Nord dacă voia să găsească o femeie adevărată ca Abby, pentru că LA-ul nu era recunoscut pentru așa ceva.

Strângând actele în mână, Chris se îndreptă mai întâi spre bucătărie, pentru o sticlă de Perrier, înainte de a se așeza pe terasa cu vedere spre ocean. Plătise o mică avere pentru casa cu vedere spre plajă și acum se întreba de ce oare. Nu se simțise niciodată ca acasă acolo. În nici un caz nu se asemena cu proprietatea sudistă a lui Toots sau cu vila stil ranch a lui Abby. Casa lui era modernă, cu pereții de sticlă, podelele din lemn de pin, și absolut nici un pic de personalitate. Nici o pernă aruncată prin jur pe care să te poți cuibări, nici un teanc de reviste așezate lejer pe vreo măsuță, fără fotografii de familie, fără plante care să pună stăpânire pe casă. Chris se gândi că atunci când va pleca de aici tot ce va avea de făcut era să-și împacheteze lucrurile și periuța de dinți și să iasă pe ușă. Nu-i plăcea prea mult nici mobilierul, nici vesela, nici draperiile și nici măcar tablourile de pe pereți. De fapt, nu-i plăcea mai nimic la această casă de când o cumpăraseră, cu cinci ani în urmă. Dăduse vina pe decorator și pe lipsa lui de implicare. Îi dăduse acestuia mână liberă pentru că el fusese prea ocupat să negocieze toate contractele acelea grase și să-și colecteze plățile pentru servicii la fel de grase. Până la urmă, nu făcea mai nimic decât să doarmă aici și, cu ochii închiși, nu trebuia să se uite la nimic din jur.

Organizase aici câteva cine pentru clienți cu ajutorul unor firme de catering și nimic mai mult. Nici un prieten

nu venise să-l viziteze, nu plănuise nici o duminică de fotbal cu băieții, nimic. Pentru el, această casă era pur și simplu un loc unde putea dormi și face un duș. Și pentru că nu avea un birou, își petrecea mare parte din zilele lucrătoare în diverse locuri des frecventate și în cluburi, făcând afaceri cu clienții și cu potențialii clienți care voiau să „fie văzuți”. De când fusese votat ca unul dintre burlacii din top zece al LA-ului, femeile, atât tinere, cât și bătrâne, se îngrămădeau să fie văzute cu el. Chris nu considera asta o mare realizare în lumea superficială a LA-ului în care conta mai mult să vezi și să fii văzut. Cu toate că existau persoane care să-l contrazică și care ar fi schimbat locul cu el într-o clipită.

Poate odată cu venirea lui Toots în oraș, își va găsi în sfârșit timp să se mai simtă și el bine.

capitolul 14

Imediat ce avionul ateriză și li se permise să-și deschidă telefoanele mobile, Toots o sună pe Abby și, așa cum îi promisese, limuzina le aștepta pe pista de aterizare a Aeroportului Internațional din Los Angeles. Toots de-abia aștepta să-și vadă fiica și să le ducă pe prietenele ei la hotelul Beverly Hills, unde vor avea parte toate de puțin răsfăț. Era atât de emoționată încât se lăsă îmbătată de acest sentiment.

Zborul fusese lin, și Toots se bucură că închiriasse un avion privat pentru această călătorie. Nu și-o putea imagina pe Ida luând un alt avion comercial. Înfășurată din cap până-n picioare, aceasta rămăsese tăcută pe toată durata zborului. Toots se întreabă dacă nu cumva mai avea și o fobie pentru zbor. Mai degrabă frică de a atinge ceva. Biata Ida. A doua zi după-amiaza avea prima întâlnire cu psihiatrul specializat în OCD și, dacă aceasta urma să nu se dovedească reușită, Ida avea să renunțe cu siguranță la terapie într-o clipită.

Înainte de a părăsi Charlestonul, Toots făcuse împreună cu Henry Whitmore pregătirile necesare pentru

a trimite cele zece milioane de dolari în contul deschis de Chris pentru achiziția ziarului *The Informer*. Henry bolborosise și mormăise nemulțumit, întrebând-o dacă nu cumva își pierduse mințile când îi spusese ce cumpăra. Când vorbi cu Chris despre vânzare, îl simți mai puțin încrezător ca de obicei și parcă o împunse o mică înțepătură de îngrijorare. Oare ce va face dacă va trebui să-i spună lui Abby că era noul proprietar al *The Informer*? Oare Abby va dori să lucreze pentru *mama* ei? Toots nu era prea sigură. Dar dacă se ajungea la asta, îi va mărturisi totul lui Abby și își va asuma orice consecințe ar urma.

Lăsând la o parte grijile, așteptă ca șoferul limuzinei să pună toate bagajele în siguranță în portbagaj. Când acesta termină, Toots se dădu la o parte, lăsând-o pe Mavis să urce prima, ținând cont că ea urma să ocupe o întreagă bucată din bancheta în formă de U a mașinii. În acea dimineață, Joe o declarase complet sănătoasă. Testul de stres indicase că putea să înceapă oricând un program rezonabil de exerciții fizice. Mavis era a doua din grup care ar fi renunțat imediat dacă nu ar fi avut rezultate și nu și-ar fi ținut promisiunile făcute pentru a mai pierde din kilogramele în plus.

Cu Mavis așezată și Coco cuibărită în cutia de lângă ea, Sophie se strecură și ea înăuntru.

-Nu-mi vine să cred. După toți acești ani, în sfârșit, merg și eu cu limuzina. Le văd prin oraș mai tot timpul. Își netezi fusta și bătu ușor cu palma locul de lângă ea. Haide, Ida. Nu am păduchi, să știi, o luă Sophie peste picior, și Toots nu se putu abține să nu râdă.

Ca și cum ar fi urmat să intre pe un teren minat, Ida se strecură cu grijă pe locul de lângă Sophie. Toots se urcă și ea în mașină, așezându-se în fața celor trei.

O sticlă de șampanie pusă la rece într-o frapieră cu gheață, însoțită de patru pahare de cristal, le făcea cu ochiul doamnelor. Cineva pusese un bilețel lângă frapieră. Toots îl citi.

-Este de la Abby, și arată spre șampanie, recitind încă o dată biletul. Ne urează bun venit în LA și ne invită

la cină la ora șapte la Polo Lounge. Ora șapte ar fi ora zece după fusul nostru orar, așa că va trebui să tragem un pui de somn sau cel puțin să ne odihnim puțin. Ce ziceți?

Toots își auzi excitarea din voce, ceva ce nu mai simțise de multă vreme. De când îl cunoscuse și se măritase cu Leland. Ei bine, Leland era la doi metri sub pământ și ea era bine-mersi și pe cale să se imbarce într-o nouă aventură. Nimic nu o mai putea opri să se bucure acum de viață –, nu că ar fi oprit-o ceva vreodată. Doar că fusese puțin mai rezervată înainte – cel puțin, uneori. Dar iată că aceasta era o zi complet nouă! Toots era pur și simplu încântată să fie liberă ca pasărea cerului și neîn-drăgostită de nimeni. Și să fie a naibii dacă nu va rămâne liberă de această dată. Nu mai voia nici un bărbat în viața ei. Ei bine, nici o căsătorie, cel puțin. Nu renunțase definitiv la bărbați. Și, în plus, opt soți fuseseră de-ajuns pentru o viață.

– Eu spun să ne desfătăm! Vreau un masaj pe tot corpul, din acela de care te lauzi tu tot timpul. Mi-ar fi de folos și un tuns, vopsit și, de asemenea, un epilat, zise Sophie cu un rânjet.

– Pe unde vrei să te epilezi? întrebă curioasă Mavis.

– Ce părți crezi tu că vreau să epilez? replică Sophie.

– Nu știu, de-asta te și întreb. Văd la televizor că în zilele de astăzi femeile se epilează peste tot. Și chiar peste tot.

– Ei bine, nu voi merge chiar atât de departe. Urăsc să-mi fac sprâncenele. Nici nu-mi pot imagina cum m-aș simți... știi, și Sophie privi în poală, acolo jos.

Toots izbucni în hohote de râs. Mavis și Sophie erau atât de naive. Știa că înainte de fobia ei, Ida făcuse toate aceste lucruri. Aruncă o privire spre vechea ei prietenă și fu surprinsă să-i vadă zâmbetul ironic de pe chip. Poate că, până la urmă, mai era o speranță pentru Ida.

– Ea a întrebat, comentă Sophie pe un ton sec. Ia spune tu, Toots, te-ai epilat vreodată peste tot?

– Bineînțeles că am făcut-o.

– Pe unde? insistă Sophie.

- O, pentru numele lui Dumnezeu, încetează să mai pui întrebări de adolescentă. Nu, nu mi-am făcut niciodată nimic mai jos de mijloc, e bine? Și chiar dacă aș fi făcut-o, nu ți-aș spune.

- Nu trebuie să te rățoiești la mine. Sunt doar curioasă. De vreme ce nu m-am epilat niciodată pe tot corpul, nu văd ce e rău în a pune întrebări. Tu ce părere ai, Ida? Doar locuiești în orașul mare și șmecher. Ai fost vreodată la vreunul dintre saloanele alea fițoase ca să te epilezi?

- Sophie! o admonestă Toots aspru.

- Mă refeream la perioada dinainte de a te pricopsi cu sminteala asta cu microbii.

- Sophie Manchester, te înștiințez că m-am epilat în acea zonă de mai multe ori. De fapt, Thomas chiar mi-a sugerat acest lucru după ce a văzut odată vorbindu-se despre el la *The Jerry Springer Show*. Nu este chiar atât de dureros, îi răspunse Ida, cu o privire rece ca de gheață.

Femeile se holbară la Ida cu surprindere. Coco se trezi și începu să latre tare, ținându-și codița dreaptă, ridicată în aer. Ida tăcuse complet pe toată durata călătoriei lor. Și acum încercau toate să și-o imagineze pe Ida, ce stătea așezată în fața lor, recunoscând că se epilase inghinal.

- Cred că este mai mult decât aș fi avut nevoie să știu, Ida, mormăi Mavis. Nu știu ce părere aveți voi, fetelor, dar mie mi-e foame. Avem cumva în plan o mică gustare înainte de cină?

Coco lătră din nou. „Pare-se că știe că cină înseamnă mâncare”, se gândi Toots.

- Desigur. Am cerut ca fiecare dintre bungalow-urile noastre să fie complet aprovizionat cu mâncare și alcool, precum și băuturi răcoritoare fără zahăr. Vom lua o mică gustare în bungalow-ul meu înainte de a merge la masaj. Am angajat chiar și pe cineva care să stea cu Coco. Toots se întrerupse din vorbă și se holbă pe fereastră. Ia uite! Tot soarele acesta și florile exotice, este pur și simplu minunat aici! Sunt atât de bucuroasă că ați venit cu mine. Eu propun să toastăm. Toots scoase

dopul sticlei de șampanie și turnă fiecareia câte un pahar din băutura spumoasă. Avea doar perspectiva de vizitator a orașului, era conștientă de asta, dar era atât de fericită încât parcă voia să o strige lumii întregi.

- Pentru ce toastăm acum? Nu că mă deranjează. Doar că vreau să mă îmbăt mai pe seară. Tot whisky-ul ăla de dimineață mi-a cam dat amețeli. N-am mai băut atât de mult de când eram la școala de asistente, zise Sophie.

Toots își ridică paharul.

- Vreau să toastez pentru cele mai bune prietene ale mele și pentru cele mai bune nașe pe care le-ar putea avea vreodată o fată.

Pentru a doua oară în acea zi, cele patru femei își ciocniră paharele.

Traficul era neobișnuit de liniștit, gândi Toots, când ajunseră la hotelul Beverly Hills în mai puțin de o oră de la aterizare. Toots era impresionată. În ceea ce o privea, să tot călătorești așa. Cele mai bune condiții, de primă clasă, pe tot parcursul drumului. Avea destui bani, așa că de ce nu i-ar fi cheltuit pentru a se simți bine? În același timp, își răsfața prietenele cu o vacanță minunată. Dacă mai ieșea și ceva pe lângă asta, cu atât mai bine. Dacă nu, măcar fetele vor avea câteva amintiri plăcute când se vor întoarce acasă. Mai mult decât orice, Toots era realistă. Știa câte ceva despre planurile puse la cale care nu ies niciodată așa cum te aștepti.

Înconjurată de tufișurile de un verde strălucitor și de caleidoscopul de flori luxuriante, Toots se simți ca Dorothy intrând în țărâmul lui Oz când trecură de porțile private și pătrunseră în curtea hotelului. Nu-și amintea să fi văzut vreodată vreo bogăție de plante și de flori strălucitoare adunate toate la un loc, și Charlestoneul era renumit pentru flora sa. Și grădinile ei, la fel și veranda, erau un tablou plin de culori, dar nimic nu se compara cu ceea ce vedea în acel moment.

- Voi vedeți toate astea? Sophie rămase cu ochii lipiți de geam, în timp ce limuzina se strecură cu eleganță

înăuntru. Nici nu vreau să știu cât mă costă ca să stau într-un loc ca acesta.

Mavis încercă să arunce și ea o privire prin geamul fumuriu din spatele ei, dar era prea dolofană pentru a se putea întoarce.

- La naiba, sunt prea grasă ca să mă pot uita! Of, Toots, de-abia aștept să scap de toată greutatea asta în exces. Aproape că mă simt prea rușinată să intru în hotel. Sunt sigură că este plin de staruri de cinema și celebrități de la Hollywood.

Toots întrezări o teamă reală în ochii prietenei ei.

- Ascultă-mă, Mavis, ești la fel de bună, nu, ești mai bună decât toți acei oameni la un loc. Și ce dacă te-ai îngrășat puțin mai mult? Suntem aici, și tu te vei simți bine. Meriți asta. Și dacă cineva îndrăznește să îți strice buna dispoziție, va trebui să mă înfrunte pe mine.

Ochii lui Mavis se umplură de lacrimi.

- Bine, bine, pot face față, bolborosi ea în barbă.

- Amintește-ți ce-ai spus acum când nu te voi lăsa să cobori de pe banda de alergare sau când îți voi da să mănânci o farfurie de grâu incolțit stropit cu puțină lămâie, rânji Toots.

- Voi face tot posibilul, promit, zise Mavis.

Toots știa că prietena ei vorbea serios.

- Știu că așa vei face. Acum, șterge-ți lacrimile de pe obraz și lasă-mă să văd un zâmbet. Tu, prietena mea dragă, ești în Hollywood acum! Dumnezeu, nu este minunat? Și mai mult decât atât, suntem într-o misiune pentru a-i face lui Abby viața perfectă pe cât posibil.

- Și toată lumea din Hollywood trebuie să zâmbescă, dacă nu..., zise și Sophie, cu un rânjet pe chip ca exemplu.

Când mașina se opri, șoferul coborî și deschise portiera din spate. Una câte una, doamnele ieșiră din limuzină în lumina caldă și strălucitoare a amiezii californiene.

- Bine ați venit la hotelul Beverly Hills, le spuse zâmbind un tânăr îmbrăcat în alb din cap până-n picioare. Vă rog să mă urmați.

Hotelul Beverly Hills, situat pe Sunset Boulevard, era hotelul unde starurile de cinema puteau fi văzute aproape zi de zi, conform agentului de voiaj al lui Toots, și de aceea ea fusese de acord cu rezervările. Asta, și pentru că dorise să doarmă acolo unde dormise și Elizabeth Taylor. Ca proaspăt proprietar și editor al *The Informer*, nu avea să piardă ocazia de a prinde din zbor ceva noutăți proaspete despre Hollywood. Dacă era să le inventeze ea însăși, era pregătită să o facă. Abby nu avea să-și piardă slujba din cauza acelui idiot fustangiu și dependent de jocuri de noroc pentru care lucra. Nu atâta timp cât Toots mai putea împiedica asta.

- Haide, Toots, te așteptăm, o strigă Mavis.

Pierdută în gânduri, Toots nu realizează că celelalte erau deja în mașina care urma să le ducă în bungalow-urile lor private. Se urcă și ea pentru scurta plimbare.

- Am pierdut contactul cu realitatea pentru o secundă. Mă scuzați. Trebuie să fie din cauza soarelui, zise ea cu bucurie.

- Și chiar vrei să locuiești aici? o întreabă Sophie.

- Nu tot timpul. Cel puțin, nu în acest stadiu al lucrurilor. Plănuiesc să petrec următoarele două săptămâni învățând cum să conduc un tabloid. Nu cred că administrarea propriu-zisă a unui ziar ar putea fi atât de dificilă de vreme ce vom angaja oameni care să facă asta. Cred că mai degrabă voi superviza lucrurile decât să le administrez eu personal. Dificultatea cea mai mare va fi să rămân incognito și să reușesc să fac asta fără ca Abby să suspecteze ceva.

Oare mușcase mai mult decât putea mesteca? Spera din suflet să nu fie așa.

- Nu înțeleg de ce nu-i spui pur și simplu că ai cumpărat ziarul, zise Ida dintr-odată. Nu e ca și cum nu va afla mai devreme sau mai târziu.

- Acum scoate-ți asta din minte. Și pentru că te știu cam vorbăreață și slobodă la gură din când în când, să faci bine să nu-i spui, că dacă nu, mă jur că eu, personal, îți voi băga mâna fără mănușa de latex în cea mai mizerabilă pubelă pe care o pot găsi, zise Sophie.

- N-am spus că vă voi pârî lui Abby. Desigur, nu i-aş spune şi n-aş face nimic să o supăr. Doar că nu înţeleg de ce trebuie să ţinem aşa un secret. Eu prefer să fiu sinceră şi directă. Intri mai puţin în necazuri aşa. Şi nu mă ameninţa tu pe mine, Sophie.

Toots îşi puse un deget pe buze şi dădu din cap însprespre şofer.

- Vom vorbi despre toate acestea mai târziu. Acum vreau să mă relaxez, să mă bucur de peisaj şi să beau pentru a celebra vizita noastră. Este aproape o binecuvântare să fiu departe de ochii vigilenţi ai lui Bernice. Este minunată, dar este prea protectoare şi puţin cam băgăreată. În mod normal, nu m-ar deranja. La naiba, ba da, m-ar deranja la culme.

- O, nu e adevărat! Băgăreată înseamnă doar că ţine la tine. Recunoaşte, o iubeşti la fel de mult ca şi pe noi. Mi-ai spus-o chiar tu în e-mail, zise Sophie dojenitoare.

- E adevărat, dar oricum ar fi, mă simt bine de capul meu fără cineva care să mă urmărească pas cu pas.

- Te înţeleg perfect. Când predam, obișnuiam să mă rog să vină vara mai repede. Spre sfârşitul anului şcolar, copiii deveneau atât de obraznici încât mă săturam să mai fiu profesoară de engleză. Voiam doar să merg acasă şi să mă relaxez, fără să-mi mai fac griji în legătură cu altcineva. Bineînţeles, când Herbert a murit, m-am simţit atât de singură încât aproape că m-am înscris ca suplinitoare. Nu ştiu cum de m-am răzgândit. Poate că, dacă aş fi continuat munca, nu m-aş fi îngăraşat aşa! Mavis râse de sine însăşi. Toots gândi că râsul era un semn bun.

- Ei bine, ştii ce se spune. Trecutul este doar prologul. A venit timpul să mergi mai departe spre lucruri mai mari şi mai interesante, anunţă Toots.

- Îl am deja pe cel mai mare, dar sunt mai mult decât dispusă să-mi încerc norocul pentru cel mai interesant, comentă Mavis, cu gura până la urechi.

- Aşa te vreau! o încurajă Sophie. Ceva îmi spune că suntem pe cale să trăim cea mai mare aventură a vieţii noastre.

Toots încuviință din cap.

- Să sperăm că va fi și fără hopuri.

- Teresa, chiar crezi că voi reuși să trec peste acest... acest neajuns al meu? Ida se uită în jos la mâinile acoperite de latex. Știu că e o nebunie, dar nu mă pot stăpâni. Voi face tot ce e uman posibil să revin la o viață normală. Dacă mă ajuți cu această... această problemă, te voi ierta că mi l-ai luat pe Jerry.

- Deja ai făcut primul pas. Și, bineînțeles, am de gând să fiu alături de tine pe tot parcursul până când vei fi capabilă să-ți bagi mâna în pubela de gunoi așa cum a spus și Sophie. Pentru asta sunt prietenii. Să fie alături unii de alții. Și, Ida, ți-am făcut o favoare măritându-mă cu boșorogul de Jerry. De câte ori vrei să-ți mai spun asta? Nici măcar nu era în stare să... ei bine, hai să spunem doar că mare parte din anii noștri de căsătorie n-am avut mai mult decât o relație platonice împreună.

- Presupun că va trebui atunci să-ți mulțumesc, zise Ida, cu o scurtă strângere de buze.

- Uită-l pe Jerry, Ida, și mergi mai departe cu viața ta. Trecutul este trecut. Nu întinerim, și eu, cel puțin, intenționez să-mi savurez așa-zisul amurg al vieții.

Mașina se opri într-o parcare discretă în apropierea bungalow-urilor. Șoferul coborî și schimbă câteva vorbe cu un alt tânăr îmbrăcat într-o uniformă similară. Încă doi tineri veniră și începură să scoată bagajele din mașină. Șoferul deschise portiera din spate, întinse mâna și făcu un gest curtenitor de întâmpinare.

- Doamnelor, bine ați venit la Pink Palace.

Totul pe un ton atât de dramatic, încât femeile izbucniră toate dintr-odată în hohote de râs.

capitolul 15

Înainte de a mai putea să se răzgândească, Abby formă numărul lui Chris. Nu-l mai văzuse de multă vreme și era sigură că și el ar fi vrut să o vadă pe mama ei în timpul șederii sale acolo. În ceea ce privește scuza

pentru a-l suna, aceasta era la fel de bună ca oricare alta. Avea o regulă. Oricât de mult ar fi vrut să-l vadă pe Chris sau să vorbească cu el, nu-l suna niciodată fără vreun motiv.

- Chris Clay, răspunse el.

- Ce s-a întâmplat cu alo? îl tachină Abby.

- Să fiu al naibii, mai ieși și tu din vizuină din când în când, nu? zise Chris. Abby îl auzi râzând și își putu imagina o strălucire în ochii lui albaștri și sexy. Drace, n-ar trebui să aibă gânduri din astea. Și-apoi, oare de ce n-ar avea? Doar nu era vreo călugăriță. Râse și ea.

- Să știi că da, și dacă Rag are vreun cuvânt de spus, îmi voi căuta în curând un alt loc de ascuns. A scos ziarul la vânzare și zvonurile spun că a și găsit pe cineva îndeajuns de nebun să cumpere. Și chiar dacă e doar un zvon deocamdată, știi că de obicei e și un crâmpei de adevăr în majoritatea cazurilor, în special atunci când are legătură cu Rag.

- Am auzit și eu zvonul acela, răspunse Chris repede.

- Veștile călătoresc repede, dar nu de asta te-am sunat. Nu o să-ți vină să crezi, dar mama și cele trei nașe ale mele sunt în oraș. Stau la Pink Palace. Am de gând să iau cina cu ele la Polo Lounge în seara asta. M-am gândit că poate ți-ar plăcea să vii și tu.

- Cred că pot face asta. N-am mai văzut-o nici eu pe Typhoon Toots de ceva vreme. Vrei să trec să te iau cu mașina?

Abby cântări oferta câteva secunde. Mașina ei era murdară, Chester își lăsase balele pe toate ferestrele și nu apucase să o curețe încă. Probabil că nu ar da o impresie bună valetului din parcare de la Polo Lounge.

- Desigur, vino să mă iei! Așa vom avea ocazia să mai stăm puțin de vorbă despre ce s-a mai întâmplat în ultima vreme înainte ca mama să ne acapareze de tot. Ora șase este prea devreme? Apropo, cu ce star de cinema te întâlnești săptămâna asta? întrebă ea brusc. Era bucuroasă că Chris nu putea să-i vadă gestul copilăresc cu degetele încrucișate.

- Ora șase este perfectă pentru mine. Te voi vedea atunci și îți mulțumesc pentru invitație. Nici o starletă pentru săptămâna asta. Părul începe să-mi cadă și poate că ăsta este motivul pentru care încep să-și piardă interesul, îi răspunse el, amuzându-se pe seama propriei promptitudinii înainte de a închide telefonul.

Abby privi telefonul îndelung, felicitându-se că îl convinsese pe Chris să-i accepte invitația. Îi cunoștea reputația printre femei și erau rare nopțile în care Chris Clay nu era văzut în compania vreunei starlete în oricare dintre locurile intens frecventate ale LA-ului. Avuse-se de mai multe ori ocazia să scrie articole despre el, dar, pentru că făcea parte din familie, îl ținuse departe de lumina tiparului, oricine ar fi fost la brațul lui. Pierduse nenumărate ocazii de articole interesante din loialitate pentru familie.

Abby și-o putea imagina pe mama sa cufundându-se într-un jacuzzi imens, cu un pahar de vin și un teanc mare de tabloide. Dacă ar fi dat vreodată peste un articol despre Chris, ar fi leșinat chiar acolo doar pentru că îl considera ca pe fiul ei, așa cum Abby era fiica ei. Mama ei n-ar fi permis nimănui să calce în picioare reputația familiei lor, fie că ar fi avut dreptate sau nu. Și dacă cineva ar fi făcut asta, Abby știa că l-ar fi așteptat iadul pe pământ. Râse imaginându-și-o pe mama ei, o frumoasă aproape veritabilă a sudului, luându-i pe toți la bătaie și de-abia după aceea întrebându-i ce căutau acolo.

Cu ceva timp liber la dispoziție și știind că va ieși în acea seară la cină, Abby decise să-l scoată pe Chester afară pentru o plimbare mai lungă. Chester, cu toate cele patruzeci și patru de kilograme ale sale, se dădu jos de pe canapea și o luă la fugă spre ușa de la intrare.

- Hai, băiete! Avem nevoie de ceva aer curat.

O oră mai târziu, Abby și Chester se întoarseră acasă, amândoi energizați de plimbarea lungă. Limba lui Chester atârna într-o parte când o urmă în bucătărie, unde castronul lui era plin de apă proaspătă. Îi trebui doar un minut să o bea pe toată. Însetată și ea, Abby luă o sticlă de apă și bău cu poftă. Aruncând o privire spre

ceas, văzu că mai avea o oră la dispoziție pentru a face un duș și a se îmbrăca înainte de sosirea lui Chris.

Neplăcându-i să piardă timpul, Abby se grăbi în baie, dădu drumul la duș și intră sub ploaia caldă. Își spală părul cu un șampon cu aromă de grepfrut, umplu un burete cu gel de duș cremos cu miros de gardenii, se frecă pe tot corpul și apoi rămase sub apă, lăsând bulele de săpun să se prelingă în spirală spre scurgere.

Își înfășură părul ca într-un turban cu un prosop și mai luă încă un prosop în jurul trupului, și merse în dressing ca să-și găsească ceva potrivit de îmbrăcat pentru acea seară. Zări o rochie neagră de dantelă marca Versace, un cadou de anul trecut de la mama ei. O scoase de pe umeraș și și-o puse în față, admirându-se în oglinda înaltă cât ea de pe ușa dulapului. Nu era rea, dar Chris ar putea să o creadă cam pedantă și scorțoasă într-o rochie ca aceea. O rochie de fată bună. Aruncă rochia pe pat. Nu era o fată bună, cel puțin nu în seara aceea. Nu dorea ca Chris să o creadă o soră vitregă mai mică plină de fițe. Voia ca el să se uite la ea ca și cum ar fi fost una dintre starletele care se agățau de el tot timpul. Doar că nu voia să pară *una dintre acele femei ușoare*. Drace, la ce naiba se gândea? Se pregătea să ia cina cu mama și cu nașele ei și ea își făcea griji ce să poarte. De fapt, rochia neagră era perfectă. O va asorta cu perlele și sandalele cu vârful deschis și tocuri înalte. Acum că luase decizia, Abby se grăbi să-și usuce părul. Pentru măcar o dată în viață, se găti ca o adevărată adeptă a eleganței și se machie cu măiestrie de profesionist. Când termină, se dădu un pas înapoi pentru a-și admira opera. Colegii ei de muncă spusese adesea că semăna leit cu Meg Ryan. Prostii! Pe lângă ea, Meg Ryan arăta ca o mârtoagă bătrână încercând să joace rolul ingenuiei.

capitolul 16

Toots își puse o fustă de culoare verde-albăstrui cu o bluză asortată și sandale argintii. Își prinse părul des

de culoarea alunei într-un coc în creștetul capului și își puse o pereche de cercei cu diamante, înainte de a adăuga puțin fond corector pentru a ascunde cearcănele ce se formaseră sub ochi. Termină aplicând puțin fard de obraz pe pomeți pentru a-i mai înviora puțin. Se uită la rujul de un bronz strălucitor și plescăi din buze cu satisfacție. Oglinda îi dădu de înțeles că mai bine de atât nu putea să arate. La vârsta venerabilă de șaizeci și cinci de ani, se simțea ca și cum călătorise într-o altă epocă. Nu se aștepta să arate precum Kate Hudson; ei bine, poate ca mama ei, Goldie Hawn. Își promise sieși că va încerca să doarmă a doua zi mai mult, dar știa că ceasului ei biologic nu-i va păsa că e ora două dimineța sau nu. Nu conta. Era aici, acolo unde dorea să fie, înconjurată de cei pe care îi iubea cel mai mult.

Ea, Mavis și Sophie petrecuseră o oră la masaj și tratament facial. Ida optase să rămână în bungalow, curățând și dezinfectând totul în cameră. Chemase personalul de serviciu al hotelului de două ori, cerându-le așternuturi și prosoape curate. Toots încercase să o convingă că și cele de pe pat erau curate, dar Ida nu cedase. Când Toots se întoarse de la masaj, sună la recepție și vorbi cu managerul, explicându-i problema Idei. Chiar dacă ura să-și trădeze prietena, lui Toots îi era teamă că, dacă nu ar fi explicat tulburarea obsesiv-compulsivă a Idei, managerul s-ar fi săturat și ar fi dat-o afară din hotel sau ar fi internat-o în cel mai apropiat ospiciu.

Acesta fusese mai mult decât amabil, menționând că Ida putea avea toate așternuturile curate pe care le dorea și, mai mult, dacă voia să privească în timp ce acestea erau spălate, era bine-venită. Toots spera să nu se ajungă la asta.

Își luă plicul mic, strălucitor, ce se presupunea a fi una dintre tendințele la modă în Los Angeles, și ieși din cameră. Polo Lounge! Cât de minunat era!

Trase adânc aer în piept și privi în jur, cercetând decorul cu atenție pentru prima oară. Bungalow-ul ei era decorat elegant în verde și roz. Mobilierul din apartamentul ei fusese făcut la comandă, sau cel puțin așa

spusese menajera ei, care urma să aibă grijă de ea pe durata șederii. Avea propria intrare privată, o sufragerie formală și un salon, un șemineu adevărat care, era sigură, nu văzuse o așchie de lemn până atunci, o bucătărie destul de spațioasă pentru a satisface pe orice bucătar amator. Toată aparatura era de ultimă generație, vesela splendidă. Baia avea două chiuvete, un jacuzzi enorm și un duș îmbrăcat în marmură roz grecească. Prosoapele de pluș roz și halatele de baie luxoase cu papuci asortați erau în dulap, așteptând doar să fie folosite. Mici articole de răsfaț erau așezate pe blatul de marmură. Gel de baie, șampon și balsam, împreună cu loțiuni de mâini și de corp. Avea chiar și periute de dinți și pastă de dinți roz, cu apă de gură roz. Totul roz.

Hotelul Beverly Hills era de un lux exorbitant, și la fel și prețurile lui, dar, până la urmă, avea mai mulți bani decât ar fi putut cheltui vreodată, așa că dacă voia să spargă cinci miare pe noapte, putea să o facă fără probleme. „Înmulțește asta cu patru”, gândi ea ieșind în curte.

Sophie o aștepta lângă bungalow-ului ei.

- N-am văzut atâta lux de când mă știu. Ciupește-mă. Nu-mi vine să cred că e adevărat.

Toots râse și o prinse de braț mergând împreună spre bungalow-ul lui Mavis.

- Acesta este tărâmul visurilor împlinite, îți mai amintești?

- Da, și nu știu cum să-ți mai mulțumesc. Nimeni nu ar bănuî vreodată că am un soț pe patul de moarte acasă. Sophie rămase cu ochii ațintiți în zare.

Toots știa unde va duce discuția asta.

- Sophie, nu începe să te simți vinovată pentru această excursie. Știu unde vrei să ajungi, crede-mă. Vinovăția poate face niște lucruri teribile și nu trebuie să-ți reamintesc eu de toate „lucrurile teribile” prin care ai trecut în ultimii treizeci de ani. Sunt eu, Toots, îți amintești? Vreau să te relaxezi și să te bucuri de timpul petrecut aici. Cine știe când va trebui să dai fuga înapoi la New York pentru a face ultimele pregătiri pentru

Walter. Scoase o batistă din plicul micuț și i-o întinse lui Sophie.

- Știu, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc la el, întins acolo și așteptând să... moară. Este atât de fragil și de bătrân. Toți anii ăia de băutură și viața plină de excese l-au îmbătrânit înainte de vreme. A fost un hodorog nenorocit, rău la suflet, nu? o întreabă Sophie, cu lacrimi în ochii căprui, blânzi.

- Da, așa este, și acesta este un motiv în plus pentru care nu mai vreau să te gândești la el. Cel puțin, în această seară. A fost o zi lungă și obositoare pentru noi toate. Cred că merităm din plin o seară de distracție. Abby îl aduce și pe Chris cu ea. De-abia aștept să-l cunoașteți și voi. Vrei o țigară?

- Mor după una, zise Sophie. Toots scoase două țigări Marlboro Lights din poșetă, le aprinse și îi dădu una lui Sophie. Cât de elegant a fost gestul ăsta? Toots izbucni în râs.

Își continuară drumul pe aleea privată, liniștită și tăcută. Înconjurată de grădini tropicale luxuriante, ce parfumau puternic aerul serii, și strălucitoare după o oră de răsfăț, Toots își dori să-și înfășoare brațele în jurul acestui moment și să-l țină strâns, de teamă că va dispărea și nu va mai trăi niciodată o astfel de fericire. Și nu era nici un bărbat prin preajmă. Fericirea ei în acest moment era atât de deplină, încât ochii i se umplură de lacrimi. Mai scoase un șervețel din poșetă și de data aceasta își șterse propriii ochi.

- Ia uite la tine! Plângi ca un copil. Și ți se întinde și rimelul. Cu țigara atârându-i într-un colț al gurii, Sophie îi luă șervețelul din mână și șterse dărele negre de pe fața lui Toots. Gata. Acum, să încetăm să mai orăcăim ca doi bebeluși. Ia uite-o! Sophie i-o arată pe Mavis, care le aștepta în fața bungalow-ului ei și se grăbi să o întâmpine. Nu cred că te-am văzut vreodată arătând așa de... splendid! Dumnezeule, părul și machiajul sunt perfecte. Ei bine, poate te-am mai văzut așa când aveai vreo optsprezece ani! Nu arăți ca Mavis pe care-o cunosc

eu, ci ca un star de cinema! Sophie zâmbi cu gura până la urechi.

Stângace, Mavis se învârti pe loc, lăsând să se vadă noua ei coafură și machiajul.

- N-aș merge chiar atât de departe, dar să știi că mă simt puțin precum Cenușăreasa. Știu că am mai spus asta de o mie de ori, dar chiar mă simt așa. Când m-am văzut în oglindă, mi-a venit să plâng. Coco de-abia m-a recunoscut. Nu m-am mai simțit așa și n-am mai arătat atât de bine de douăzeci de ani. De-abia aștept să încep exercițiile fizice. Menajera mea mă va îndruma mâine spre sala de sport. A spus că cineva a aranjat deja ca eu să lucrez cu un antrenor privat. Nici nu-mi pot imagina cine ar putea face acest lucru. Ochii albaștri ai lui Mavis străluciră ca două safire. Le privi pe ambele femei. N-aveam idee că pot crea haine atât de frumoase pentru femei grăsuțe. Mă simt..., și își atinse ușor capul, roșind. Sexy. Ultimul cuvânt fu mai mult o șoaptă.

- Ești cea mai sexy profesoară de engleză pensionată pe care am văzut-o vreodată. Verdele ăsta închis este fabulos, comentă Sophie, apoi stinse țigara de caldărâm. Se aplecă, luă mukul de țigară, acum stins, și îl îndesă în buzunarul fustei. Toots clipi repede. Când ești în Roma... Și țigara ei stinsă ajunsese tot în buzunarul lui Sophie.

- Ar trebui să ne gândim să renunțăm la asta. Să nu mai fumeze nimeni. Suntem paria pe-aici, zise Toots.

- Gândește-te tu și renunță tu. Nu mă include și pe mine, zise Sophie repede.

- Da, doamnă, replică Toots supusă.

Mavis ignoră dialogul celor două prietene.

- Liz, femeia de la magazinul de îmbrăcăminte, știa ce mi se potrivește și ce nu. Îi rămân pentru totdeauna recunoscătoare.

Mavis se îmbrăcase cu o tunică de un verde-închis, cu o pereche de pantaloni largi ce îi scădeau aproape cincisprezece kilograme din talie. Părul proaspăt vopsit în culoarea caramelului și machiajul în nuanțe de piersică

ii completau ținuta. Toots vedea deja transformarea realizându-se.

- Ei bine, cred că arătați amândouă fantastic. Toots aruncă o privire spre ceasul delicat cu diamante de la încheietura mâinii. Hai să vedem dacă și Ida este gata să se aventureze în afara coconului ei de Clorox. Nu vreau să o las pe Abby să ne aștepte.

Toate trei, îmbrăcate elegant, se plimbară pe alea șerpuitoare ce ducea spre bungalow-ul Idei, situat între palmierii înalți și tufișurile înflorite de un roz-deschis.

- N-am mai văzut niciodată astfel de grădini, zise Sophie cu admirație. În New York, singurele flori pe care le-am văzut erau la Joanne's Market. Sunt sigură că erau vechi de cel puțin trei zile când le aducea ea la vânzare. Joanne e o hoască meschină dacă a existat vreuna vreodată. Carnea veche o reambala. S-a scris în toate ziarele. Mă întreb dacă nu cumva de la ea a căpătat Thomas al Idei carnea aia stricăță care l-a ucis? continuă Sophie, bucurându-se în același timp de peisaj. Ce păcat că nu mi-am luat aparatul de fotografiat.

- Sunt sigură că putem cumpăra unul din acela de unică folosință de la buticurile de cadouri, se oferi Toots. Și n-o văd pe Ida cumpărându-și singură alimentele, așa că putem elimina cu siguranță Joanne's Market ca sursă a otrăvirii lui Thomas, cu toate că sună destul de veridic. Orice ai face, nu-i pomeni Idei de asta. Avem destule pe cap în seara asta fără a o mai provoca și pe ea.

Sophie ridică din umeri, dar promise să nu facă așa ceva. Toots știa că își încălcase majoritatea promisiunilor făcute. Încercă doar să alunge înțepătura de alarmă pe care o simțea în acel moment.

- Biata Ida. Îmi doresc să o putem ajuta cumva, zise Mavis dintr-odată. Vreau să se simtă și ea bine în pielea ei, așa cum mă simt eu acum. Și sunt cât se poate de realistă.

- O va face. Va dura ceva timp și vom avea nevoie de puțină răbdare. Acum, zise Toots cu o voce scăzută, haideți să ne concentrăm în seara aceasta asupra

calităților Idei. Și spunând asta, Toots avu un gând răutăcios. Oare care *erau* calitățile Idei? Nu fuseseră niciodată la fel de apropiate așa cum era cu Sophie și cu Mavis. Dragul de Jerry, prostănacul, stătuse întotdeauna între ele două.

Din cine știe ce motiv, Sophie bătu ușor cu degetele în ușa. Toots și Mavis rămaseră în spatele ei. Sophie reușea de cele mai multe ori să o convingă pe Ida mai bine decât celelalte. Mai bătu încă o dată, la fel de încet.

- Ida, știm că ești înăuntru. Deschide ușa sau îmi voi scuipa în palmă și te voi forța să mă ții de mână, bombăni Sophie.

- Ei bine, *asta* o va convinge cu siguranță să deschidă ușa, rosti Toots printre dinți.

Ușa de-abia se deschise un centimetru. Prin crăpătură apăru un ochi albastru.

- Nu pot merge. Spune-i lui Abby că îmi pare rău. Mergeți fără mine.

Și Ida închise ușa. Auziră și cheia întorcându-se în yală.

- Pierderea ei, comentă Sophie, întorcându-se pe vârful picioarelor. N-am de gând să o forțez să facă nimic din ce n-ar vrea. Cel puțin, nu încă.

- Numai faptul că am scos-o din New York a fost o mare realizare, așa că hai să-i mai dăm un răgaz înainte să sărim toate pe ea. Îi va trece, zise Toots. Nu știu cei cu voi, dar eu mor de foame de-a dreptul.

- Mie nu mi-e foame deloc, declară Mavis cu multă mândrie.

- Draga mea, trebuie să mănânci. Noi doar ne vom asigura că ce bagi în gură este sănătos pentru tine.

Toots ar fi dat orice acum pentru un castron mare de Froot Loops, dar se gândi că mai putea aștepta până la micul dejun. Cumva nu se putea imagina cerându-le chelnerilor de la Polo Lounge un bol de cereale ca aperitiv.

- Eu sunt moartă de foame, zise Sophie, în felul ei caracteristic, direct și concis. Nu puteți merge mai repede? le strigă ea, trecând în viteză pe lângă ele.

Mavis grăbi pasul atât cât îi permitea greutatea, urmată și de Toots, care cercetă aleea, asigurându-se că nu o vede nimeni, înainte de a-i arăta lui Sophie degetul mijlociu. Mavis râse la această reacție copilărească.

Când ajunseră la restaurant, Toots intră prima, de vreme ce rezervările erau făcute pe numele ei. La intrare, o întâmpină o tânără frumoasă, cu trăsături latine, cu părul negru ca smoala. Când aceasta îi vorbește, accentul adăugă frumuseții naturale încă ceva din farmecul pasional specific latin.

- Vă rog să mă urmați.

- Pun pariu că e un star de cinema, îi șopti Mavis lui Sophie.

- Nu cred, răspunse aceasta dându-și ochii peste cap. Dacă ar fi fost, n-ar mai fi lucrat aici.

- Poate că se pregătește pentru vreun rol.

- Mavis, fii serioasă. Actrițele nu exersează pentru rolurile lor lucrând la Polo Lounge. Sunt sigură că lucrează aici în speranța că vreun mare producător de film o va zări și o va transforma în următorul star de la Hollywood. Sau, cel puțin, este în căutarea unui soț putred de bogat. Și Sophie își mai dădu încă o dată ochii peste cap. Ar cam trebui să începi să citești și tu tabloidele ca Toots. Doar să ai grijă să nu devii dependentă de ele.

- Oare nu Lana Turner a fost descoperită astfel? le aruncă și Toots un comentariu peste umăr.

- Cred că pe când bea o Coca-Cola într-o cafenea, replică Mavis.

O urmară pe tânără afară, într-o curte interioară. De-a lungul zidului de cărămidă, așezate una în apropiere de alta, se aflau mese albe din fier forjat, cu perne verzi și fețe de masă asortate. Urne imense adăposteau azalee de un roz aprins. În centru, un bătrân copac de piper roz umbrea mai multe grupuri de meseni. Femeile fură conduse chiar în centru, unde puteau vedea cu ușurință pe oricine intra în curtea interioară. Tocmai se așezau când Toots îi zări pe Abby și Chris îndreptându-se spre masa lor.

capitolul 17

Toots o îmbrățișă strâns pe fiica ei, apoi și pe Chris.

– Sunt atât de încântată că ești aici. Vino să ți le prezint pe nașele lui Abby.

Atât Mavis, cât și Sophie îl întâmpinară pe Chris cu entuziasm.

– Am auzit atâtea despre tine de-a lungul anilor, zise Mavis.

– Și eu, dar nu m-am gândit niciodată că ai fi atât de arătos, replică și Sophie, înghițind în sec în timp ce-l evalua pe Chris.

Chris râse, gutural, răgușit, și le mulțumi doamnelor pentru complimente, arătându-și într-un zâmbet dinții perfect albi.

Așteptă apoi ca toate femeile să se așeze și luă și el un loc lângă Abby. Îi veni greu să se concentreze asupra lucrurilor de moment cu Abby atât de aproape de el, încât îi putea simți parfumul – o combinație de arome florale ușoare – și se forță să rămână atent la conversația din jurul lui. Încă mai resimțea efectul sporirii bătailor inimii când Abby îi răspunsese la ușă mai devreme. Sperase că nu fusese prea evident când o măsurase din cap până în picioare. În doar câteva secunde, trecuse de la palme transpirate la o căldură arzătoare în ceafă. Abby era splendidă și, în comparație cu femeile cu care se întâlnise în ultima vreme, ea era premiul cel mare. Se întrebă dacă ea își dădea seama de efectul pe care-l avea asupra lui. Probabil că nu, de vreme ce-l trata ca pe un frate. Câinele ei, Chester, îl iubea.

– Ida nu a reușit să-și facă destul curaj să iasă din cameră. Are OCD, îi explică Toots lui Chris când Abby întrebă dacă și cea de-a treia nașă a ei li se va alătura la cină. I-am făcut o programare la doctor pentru mâine. Dacă asta nu merge, o vom lega pur și simplu de mâini și de picioare și o vom face să renunțe la obsesii.

– În ziua de azi, la Hollywood, toată lumea are OCD. Sunt subiecte bune pentru tabloide.

Chris îi făcu cu ochiul lui Abby pentru a-i arăta că doar le tachina. Își dori să fi fost un moment singur cu Toots înainte de a o lua pe Abby de acasă. Tocmai când pleca de la el, primise un mesaj destul de ciudat. Nu dorise să o alarmeze pe Toots sau să-i provoace vreo neliniște inutilă, dar avea un presentiment că nu va fi prea fericită când îi va relata suspiciunile sale. Pe tot parcursul acestei afaceri avusese un sentiment ciudat că achiziția ziarului *The Informer* nu va fi atât de simplă pe cât crezuse la început. Își dori acum să-și fi ascultat acele instincte, dar se bazase întotdeauna pe fapte și nu pe sentimente. Ca avocat, el lucra cu fapte.

Un chelner le aduse la masă lista de vinuri. Chris răsfoi repede oferta înainte de a se decide asupra unei sticle de Pinot Grigio din Napa Valley.

După ce vinul fu turnat în pahare și se rostiră toas-turile, comandară cina. Chris încercă pe cât posibil să se relaxeze și să se bucure de compania lui Abby și a prietenelor țicnite ale lui Toots. O sarcină aproape imposibilă, când Abby stătea atât de aproape de el. Drace, mirosea atât de bine, ca primele miresme ale verii. Apropierea ei îl amețea. Se întreabă dacă vreuna dintre femeile de la masă bănuia cumva ce simțea el în acel moment.

Chris fu doar pe jumătate atent la sporovăiala do-moală din timpul cinei, la clinchetul paharelor, la râse-tele înfundate și la zgomotul ocazional al tacâmurilor. Se strădui pe cât posibil să intre într-o stare neutră pen-tru a se simți bine. Nu-și putea aminti ultima oară când se amuzase atât cu trei femei mai în vârstă. Pe rând, fiecare povestise peripețiile din tinerețe. Și îl amuză nespus gestul lui Abby, când o atinse pe mama sa cu piciorul pe sub masă, când aceasta aduse vorba despre primul bal al fiicei ei.

- Hai să nu vorbim despre asta, mamă, zise Abby repede; apoi, înmuindu-și tonul: Te rog.

- O, haide, Abs, suntem cu toții adulți. Toots, cum a fost? o linguși Chris pe Toots ca să continue.

Considerase mereu că Abby deținea controlul total și posibilitatea ca ea să nu fi fost chiar atât de perfectă îl intriga.

Toots scutură din cap.

- Mai bine nu. Dacă Abby vrea să știi, mai bine să fie ea cea care să-ți povestească.

- Mulțumesc, mamă. Acum putem vorbi despre altceva? Apropo, Chris a știut că ziarul urma să se vândă. Îți vine să crezi?

- LA este un oraș mic din această privință. Știrile circulă repede, și bârfa și mai repede, răspunse Chris aruncând o privire asupra grădinii pline de oameni. Se feri să o privească pe Toots în ochi sau spre prietenele acesteia de teamă ca Abby să nu îi vadă expresia.

Toots vorbi repede, turuind cuvintele.

- A... o, da, sunt sigură că oricine din lumea jurnalismului știe de vânzare, chiar dacă este vorba de un tabloid. Așa merg lucrurile, ziarele sunt scoase la vânzare, și-apoi creează propriile lor știri. Absolut uimitor, comentă ea grațioasă.

- Adevărat, doar că, spre deosebire de altele, de obicei știi și cine este cumpărătorul. Se spune că noul proprietar vrea să rămână anonim. Am auzit că bietul nenorocit a plătit triplul valorii ziarului. Nu-mi pot imagina pe nimeni aruncând așa cu banii pe un tabloid ca *The Informer*, dar trebuie să recunosc, m-am gândit și eu să fac o ofertă. Cu toate fondurile mele blocate în casă, n-aș fi reușit, și, știi ceva, sunt bucuroasă că n-am făcut-o. La norocul meu, aș fi ajuns să pierd și cămașa de pe mine. Vor trebui ani buni ca *The Informer* să devină o forță de neignorat pe piață, cel puțin pe cea a tabloidelor. Abby se opri pentru a lua o gură de vin. Este un ziar de mâna a treia de când lucrez eu aici. Presupun că există posibilitatea ca noul proprietar să o scoată la capăt și să-i crească valoarea, dar mă-ndoiesc.

„Triplul prețului! La naiba!”

Dacă Toots n-ar fi fost așezată pe scaun, ar fi căzut ca un bolovan cu fața în pământ. Își dresе vocea și îi aruncă

o privire precaută lui Chris înainte de a vorbi. Ar fi vrut să aibă o țigară în mână cu care să se joace.

- Plănuiești să părăsești ziarul, Abby? Speră ca vocea ei să sune indiferentă.

Abby inspiră adânc.

- Nu sunt sigură. Nu am primit nici o altă ofertă de muncă, nu că aș căuta, și sincer nu vreau să mă întorc la un jurnalism obișnuit și plictisitor. Așa că presupun că voi mai rămâne măcar să văd cum merge ziarul sub noul proprietar. Dacă se va dovedi că se aseamănă cumva cu Rag, probabil că voi merge în altă parte, pentru că mi s-a tras țepă de prea multe ori. Nu mă văd lăsând să se întâmple asta și cu noul proprietar și de această dată voi cere și un contract serios. Chris mă poate ajuta în această privință.

- Sunt sigură că nu va fi așa, răspunse Toots practică. N-ai fost niciodată concediată, așa că asta înseamnă că ești bună în ceea ce faci.

Abby rânji.

- Lingușeala te va duce oriunde, dacă nu cumva tu știi ceva ce nu știu eu. Așa e? Întrebă ea încet.

Chris reținu că lui Abby îi plăcea să fie lingușită. Ei bine, cui naiba nu-i plăcea?

- De ce m-ai întreba așa ceva, draga mea? rosti Toots cu o voce ușor neliniștită. Mă pricep la afacerile cu ziare cam atât cât știi tu despre Asociația Femeilor din Charleston.

- Glumesc, mamă.

Și înainte ca vreuna dintre ele să mai pronunțe vreun cuvânt, pro sau contra, chelnerul lor veni cu felurile de mâncare. Toots se gândi că n-ar fi putut să potrivească mai bine momentul nici dacă ar fi plănuit. Sperând că mintea lui Abby zburase spre alte gânduri, ea așteptă să plece chelnerul ca să vorbească.

- Știi, Mavis a început o nouă dietă. „Slăbuț“, gândi Toots. Pur și simplu lamentabil, dar trebuia să zică neapărat ceva.

- Asta este fantastic, mătușă Mavis! Sunt foarte mândră de tine, zise Abby.

- Îți mulțumesc, draguță. Mama ta m-a convins că era timpul, și știm toate cât de convingătoare poate fi. Sunt bucuroasă că a făcut-o. Cu toate că au trecut doar două zile, cred că mă pot ține de ea. Îmi voi da toată silința. Încă nu m-am simțit tentată de vreo cutie de Cherry Garcia. Sau, așa cum mama ta a spus-o atât de bine, „Nu vrei să fii un atac de cord în devenire, nu-i așa?”

- Pas cu pas, câte o zi la rând, spuse Abby, zâmbind.

- Nu le spun așa și bețivilor de la Alcoolicii Anonimi? întrebă Sophie între două îmbucături.

- Cred că da, răspunse Chris și izbucni în hohote de râs.

- Soțul meu a fost... este alcoolic, replică Sophie. Mai știu și eu câte ceva despre Alcoolicii Anonimi și programul lor în pași. Obişnuia să-mi spună că mergea la acele întâlniri, dar continua să vină acasă beat crișă. Mai avea și îndrăzneala să-mi spună că i-a fost botezată cafeaua.

- Îmi pare rău, răspunse Chris, neștiind ce să mai spună.

- Să nu-ți pară. Mie nu-mi pare rău. Soțul meu, doar cu numele, este pe moarte. Poți să ghicești de ce moare? Sophie luă o înghițitură dintr-o chiflă crocantă și apoi își dădu ochii peste cap. Ziceai că discută despre vreme și că nu-i pasă prea mult dacă plouă sau nu.

- Ciroza ficatului? întrebă Chris.

Sophie îl privi pe Chris și realizează că sinceritatea ei îl făcea să se simtă prost.

- Da, asta este. Ascultă, tu faci parte din familie. E mai bine să știi. Eu doar aștept ca hodorogul ăsta bătrân să dea ortul popii ca să pot încasa asigurarea lui de viață. Căsătoria noastră nu a fost una fericită, așa cum am mai spus. Dacă te jignesc cuvintele mele, îmi cer scuze, dar nu tu ai fost în locul meu toți anii aceștia. Apucă o bucată de morcov cu furculița și îl băgă în gură, cu o expresie nevinovată.

- Sophie, crezi că putem discuta și altceva mult mai potrivit pentru cină? Nu uita, ar trebui să ne simțim bine în această seară, o admonestă Toots.

- Cine spune că eu nu mă simt bine? Ca să știe toată lumea, eu mă simt.

- Ei bine, tot ca să știe toată lumea, mi-ar plăcea să aud mai multe despre afacerea cu tabloide. Știi la ce mă gândesc? Și își țină mâna ridicată în fața lui Sophie. Să nu mai scoți un cuvânt sau te voi arunca jos de pe scaun. Mă gândeam să mergem cu toții în bungalow-ul meu să luăm desertul și cafeaua. Sau băuturile, orice preferați.

- Oricât de mult mi-ar plăcea, trebuie să vă refuz. Chester este acasă și nu vreau să-l las singur mai mult decât este necesar. În plus, vreau să văd dacă pot afla numele noului proprietar. Mai am încă vreo câteva surse decente, și acum și cu internetul, nimic nu mai este sacru.

Stomacul lui Toots se strânse dintr-odată, și ea interveni brusc în discuție, doar să-i alunge lui Abby gândul de la *The Informer*.

- O, nu contează asta, draga mea. E doar muncă. Seara aceasta este pentru familie. Ar fi trebuit să-l fi adus și pe Chester. Coco, cățelușa chihuahua a lui Mavis, este și ea aici. Am angajat pe cineva care să stea cu ea. Lucrează și cu Cesar Milan așa că poți să stai liniștită că are foarte mare grijă de câini. M-am gândit că ar fi bine să-mi iau și eu un câine. Sau poate o pisică. Bernice se va plânge sau mă va amenința că pleacă, dar, sincer, nu-mi pasă. Am auzit că oamenii care au animale de casă au tensiunea mai mică decât cei care nu au. Mavis, Joe a spus că tensiunea ta era perfectă. Cred că mă voi interesa curând să-mi iau un animăluț, de îndată ce mă întorc la Charleston.

Toots bătu câmpii până când rămase fără răsuflare. Ce îi trebuia ei acum era doar o țigară. Și poate și un pahar zdravăn de whisky.

- Mamă! Ia-o încetișor! Chester are acum aproape cincizeci de kilograme. Nu știu cum ar reacționa în preajma unui cățeluș mic. S-ar gândi probabil că e un gândac sau ceva de genul ăsta, zise Abby. Însă înainte să te întorci acasă, ar trebui să o aduci pe Coco la mine acasă

și să se cunoască. Am putea pune la cale o poveste de dragoste canină.

Mavis încuviință din cap.

- Mi-ar plăcea asta și știu că și lui Coco. Obişnuia să stea mult în preajma altor animale, fie ele mari sau mici. Vecina mea Phyllis are doi golden retrieveri și un dachshund. Sunt prieteni la toartă cu toții.

- Atunci așa rămâne. Vom trece pe la Abby acasă, împreună cu câinele, înainte de a pleca.

Toots luă o înghițitură din tarta franțuzească, acum rece, dorindu-și ca restul cinei să treacă fără alte discuții despre *The Informer*. Dintr-odată începu să aibă îndoieli în privința anonimatului și nu mai era așa de sigură că o va scoate la capăt fără ca Abby să descopere că tocmai ea era fraiera care plătitise triplul sumei pentru o fițuică de mână a treia. Oare ce va face dacă Abby își va folosi talentele ei excelente de investigație pentru a afla numele noului proprietar, chiar dacă Chris o asigurase că îngropase totul cât se poate de adânc. Cu toate că avea încredere absolută în Chris, avea nevoie de asigurări serioase că acel adânc era cu adevărat cel mai adânc.

Conversația deveni sporadică în timp ce cu toții se concentrară asupra mâncării din fața lor. Mavis ciuguli din puiul ei la rotisor, Toots se forță să mănânce tarta franțuzească fără nici un gust, în timp ce Sophie se înfruptă din felul ei de mâncare de parcă ar fi fost Cina cea de Taină. Cu poftă, Abby înfulecă burgerul din carne de vită, și Chris înfășură cu îndemânare în jurul furculiței pasteale italiene cu sos de roșii.

Când terminară de mâncat, Abby promise să petreacă mai mult timp cu ele cât de curând, scuzându-se pentru scurta ei ședere. Chris o conduse afară pentru a-i face rost de un taxi. Se întoarse apoi pentru a le escorta pe doamne înapoi la bungalow-urile lor.

Sophie o prinse pe Mavis de mână, sugerându-i o scurtă plimbare pentru a da jos toate caloriiile acumulate la cină. Și era, cu siguranță, timpul pentru o țigară. Toots fu recunoscătoare celor două femei pentru

că voia să vorbească cu Chris între patru ochi, chiar dacă de-abia aștepta și ea să fumeze o țigară. Când ajunseră în bungalow-ul ei, Toots turnă câte un pahar de whisky înainte de se așeza amândoi pe canapea.

- În regulă, domnule Clay, dă-i drumul. Știu că se întâmplă ceva cu tine, și ai face bine să-i spui dragei tale mame vitrege despre ce este vorba. Te-ai foit toată seara ca un băiețel de doi ani. Ce se întâmplă?

Chris se plecă în față, cât putu de aproape de ea, fără a-i invada spațiul personal.

- Chiar înainte de a o lua pe Abby de acasă, am primit un telefon de la Emmanuel Rodriguez. Este vicepreședintele Bank of Los Angeles, unde am deschis contul meu de mandatar.

- Și? zise Toots încet.

- Transferul banilor tăi de la banca din Charleston s-a desfășurat în condiții bune, toate actele sunt așa cum ar trebui să fie. Chris făcu o pauză, necăutând un efect dramatic, ci doar o modalitate de a da veștile cât mai grijuliu posibil.

- Și-atunci care este problema? Nu înțeleg. Lucrez cu Henry Whitmore de la banca mea din Charleston de douăzeci de ani. N-am avut niciodată nici o problemă și fac astfel de transferuri tot timpul.

Toots se întinse după țigări și își aprinse una, chiar dacă Chris era la doar jumătate de metru de ea. Trase fumul adânc în piept, apoi îl scoase afară din plămâni cu un șuierat lung. Chris o privi pe mama lui vitregă, încercând să găsească cel mai bun mod de a-i spune ce urma.

- Poți să treci odată la obiect? Toots mai scoase un fum, de data aceasta întorcând capul și dându-i drumul peste umăr.

- Se pare că cei zece milioane de dolari ai tăi au dispărut, zise Chris.

Lui Toots îi trebuiră aproape zece secunde întregi pentru a-și regăsi glasul. Începu să dea din cap a negare, dintr-o parte în alta, cu atâta putere că i se desfăcu și părul din coc; își stinse țigara într-un bol de cristal așezat

pe măsuța de cafea și își aprinse imediat o alta, nu înainte de a da pe gât și restul de whisky rămas în pahar.

- Poți, te rog, să repeți? Pentru că sunt sigură că nu te-am înțeles eu bine. Banii mei *nu mai sunt*? Toți? Este imposibil! Ai spus că au ajuns în cont. Dacă au ajuns, nu pot să nu mai fie! Nu-mi vine să cred acest lucru! Zece milioane de dolari dispăruți! Cred că știi unde locuiește președintele băncii, pentru că vreau să mergem la el chiar acum! Acum, ai înțeles? *Acum!*

Chris inspiră adânc.

- Nu, nu m-ai înțeles greșit, Toots. Este așa cum am spus. Rodriguez mi-a explicat că, de îndată ce banii au fost depozitați în contul meu de mandatar, înainte de a avea ocazia de a mă informa pentru a putea face transferul în contul bancar al *The Informer*, banii dispăruseră. După câteva investigații, a reușit să descopere că banii fuseseră transferați la o altă bancă, Bank of Bermuda. Din Insulele Cayman. De vreme ce eu nu am autorizat transferul, cu siguranță cineva a accesat fraudulos contul și a luat banii.

Chris ura să-i dea mamei sale vitrege astfel de vești teribile mai ales în prima ei noapte în oraș, dar nu putea face altceva. Făcu o pauză pentru a o lăsa pe Toots să înțeleagă pe deplin tot ceea ce tocmai îi spusese.

Toots se gândi că mai avea puțin și leșina.

- Banca este asigurată. Au avut banii mei în cont. Dacă cineva i-a luat, asta înseamnă că ei trebuie să-i înlocuiască. Dacă cineva le-a accesat conturile fraudulos, nu e problema mea. Eu vreau banii mei! Nu-mi spune că banca mi se va împotrivi. Mâinile începură să-i tremure atât de tare încât se simți ca și Katharine Hepburn în timpul ultimei perioade a vieții sale, când se lupta cu Parkinsonul. Chris, aceste lucruri se întâmplă doar în filme. Trebuie să fie o greșeală.

- Așa am spus și eu, dar nu este cazul nostru. Am încredere în Emmanuel. Am lucrat cu el în mai multe ocazii și dacă el spune că banii nu mai sunt acolo, înseamnă că așa este.

Toots refuză să accepte explicația lui Chris. Era pur și simplu prea stupid chiar și să se gândească la așa ceva - zece milioane de dolari din banii ei dispăruți, așa dintr-odată.

- Banca trebuie să-și asume responsabilitatea pentru asta, nu-i așa? Expresia tristă de pe chipul lui Chris fu de ajuns să o facă să înțeleagă că banca *nu* o va face. Atunci trebuie să aflăm cine i-a luat. Nu există nici un act, nici o hârtie pe care să o putem folosi ca indiciu? Și ce se va întâmpla acum cu *The Informer*? Cine se va mai ocupa de administrarea operațiunilor zilnice? Trebuie să fie cineva la cârmă. Știm amândoi că un tabloid nu se poate conduce singur.

Toots își pierde atunci stăpânirea și țipă la fiul ei vitreg.

- Ce naiba ar trebui să fac? Să mă fac covrig și să fac pe moarta? Vreau banii mei nenorociți înapoi și să fiu a naibii dacă cineva n-o să plătească pentru asta. Poliția! Ai sunat la poliție, la FBI? Drace, sună și la CIA dacă tot o faci. Toots se așeză pe canapea încet, ca un balon dezumflat; lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji și începu să-și frece mâinile de disperare și frustrare.

Chris își dori ca podeaua să se deschidă și să-l înghită pe loc. Nu-i plăcea să vadă femeile plângând, pentru că îl făceau să se simtă inutil. Mai ales acum, când el era cel care o făcuse pe draga lui mamă vitregă să plângă. Își puse brațele în jurul ei, într-un gest stângaci, și încercă să o consoleze cât putea de bine.

- Îmi voi da toată silința să rezolv asta. Chiar acum, în acest moment, vom considera asta un semn. Doar ca să știi, nu există nici o hârtie pe care să o putem urmări. Există o urmă, dar este una electronică. Nu trebuie să fii un geniu să accesezi fraudulos un sistem bancar computerizat. Orice cunoscător peste medie în ale informaticii poate să o facă. Ca să furi zece milioane de dolari îți trebuie puțin mai multă abilitate decât un hackerăș obișnuit, așa că în treaba asta a fost implicată o persoană destul de abilă. Am un prieten al unui alt prieten care cunoaște totul despre cum să intri în orice

sistem. Ar putea intra în computerele CIA-ului dacă ar dori, dar nu are nici un gând să ajungă un delincvent federal. Singura modalitate de a-l contacta este prin e-mail. Doar ca să fiu sigur, i-am trimis un mesaj scurt de pe telefonul meu mobil pe drum înapoi. Dacă cineva ne poate ajuta, el este acela.

Pe marginea sofalei, Toots de-abia putu să îndruga câteva cuvinte printre buzele tremurânde.

-Și ce a spus? Promite-i orice, Chris. Ei bine, îi putem promite orice, cu anumite limite.

Chris scoase telefonul, introduse câteva numere și litere înainte de a-i vorbi lui Toots.

-Nu mi-a răspuns încă.

-Și cu Abby ce facem? Știe sau suspectează ceva? întrebă Toots printre suflături.

Asta chiar că i-ar da toate planurile peste cap. Tocmai pierduse zece milioane de dolari și ea își făcea griji că fiica ei va afla cât de proastă fusese. Toots oftă și-și șterse ochii.

-Nu, dar e doar o problemă de timp până își va da seama. Este fiica ta, Toots. De cât timp crezi va avea nevoie?

Toots strânse din umeri.

-Nu putem lăsa să se întâmple asta chiar dacă înseamnă să mai dau încă zece milioane de dolari ca să cumpăr ziarul. Nu mă va ierta niciodată pentru că am mințit-o, dacă află, așa că n-o putem lăsa. Nici o mamă, oricât de mamă ar fi ea și oricare ar fi intențiile ei nu și-ar dori ca fiica sa să o considere malefică sau o biată proastă care s-a lăsat păcălită într-o afacere.

Chris scutură din cap.

-Nu voi lăsa să se întâmple asta, Toots, dar nici nu te voi lăsa cu nici un chip să mai dai încă zece milioane. Asta e de-a dreptul hoție la drumul mare.

-Și-atunci ce sugerezi să facem?

Toots se ridică în picioare și începu să patruleze înainte și înapoi în fața șemineului. Își aprinse încă o țigară. Se considerase întotdeauna o femeie deșteaptă, cu un pas înaintea tuturor, și iat-o acum, între ciocan

și nicovală, cu un sentiment atât de teribil, ce nu-i plăcea deloc. Și mai era și îngrozitor de furioasă.

– Oricât n-ai vrea să auzi asta, dar pentru moment așteptăm să vedem ce se întâmplă. Nu vreau să fac nimic până nu primesc vești de la prietenul meu. Ziarul este pe mâini bune, cel puțin până săptămâna viitoare. Știi că poveștile acelea merg la tipar uneori cu zile sau săptămâni înainte.

– Și dacă Abby află? întrebă Toots. Atunci ce vom face?

– Asta este o bună întrebare, Toots, dar mi-e teamă că nu am încă un răspuns pentru ea.

capitolul 18

Michael „Micky“ Constantine deschise dulapul din vestiar pentru a nu știu câta oară. Se uită înăuntru – gol. Nu făcuse nici o greșală. Plicul cu noile acte de identitate ale lui Rag dispăruseră, împreună cu plicul de bani care ar fi trebuit să fie lăsat în locul lui. Mai băgă mâna încă o dată în spațiul metalic, pipăind ambele laturi, spatele și chiar plimbându-și mâna până sus. Nimic. Canci. Nexam. Ioc!

Cincizeci de miare. Dispărute. Îl va ucide pe nenorocitul care i-a luat banii, oricine ar fi acela. Nimeni nu-și bătea joc de Micky Constantine și scăpa nevătămat. Uitându-se peste umăr pentru a se asigura că nu îl privea nimeni, își pipăi pistolul Glock îndesat la centură. Dacă îl găsea pe ticălos, îl împușca chiar acolo, în mijlocul Aeroportului Internațional din Los Angeles. Își corectă gândurile. Cel puțin, îl făcea pe ticălos să creadă că-l va împușca. Nu era chiar atât de prost. Șeful lui, omul cel mare, l-ar fi uns cu smoală și l-ar fi umplut de fulgi cu siguranță, dacă ar fi făcut vreo cascatorie din aceasta. Însă Micky va avea grijă ca șeful lui să nu afle. În afară de „corupător“, tipul care le făcea toate documentele false, mai existau doar două persoane care știau de noua

identitate a lui Rag și știa că nici unul dintre ei nu-i lua-se banii. Singurul rămas era doar bătrânul Rag.

Trântind ușa cu putere, Micky scoase cheia din yală și o puse în buzunarul de la șold. Se uită la ceas, un Rolex fals atât de bine realizat încât aproape că-l amanetase pentru zece miare. Ieși în grabă și se îndreptă spre mașina lui Corvette, pe care o lăsase în parcare cu termen redus. Odată ajuns în mașină, străbătu parcare, ieșind în zigzag din zona aeroportului. Avea nevoie de timp pentru a-și pregăti următoarea mișcare, să-și planifice totul în cel mai mic detaliu. Rodwell Godfrey crezuse că putea să-l păcălească. Râse, mări sonorul CD-playerului și puse ultima melodie a lui Marilyn Manson. Când ajunse la autostrada interstată, lăsă piciorul pe accelerație, ajungând la o sută șaiszeci de kilometri pe oră în doar câteva secunde. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, asigurându-se că polițiștii nu erau pe urma lui, apoi se plimbă de pe o bandă pe alta de câteva ori înainte să încetinească. Dumnezeu, era înnebunit de puterea de sub capotă. În timpul lui liber, meșterea la mașini. Adora mirosul de benzină și de ulei. Visul lui era să sponsorizeze un pilot de curse NASCAR. Parcă își imagina totul, numele lui scris mare, în litere de un roșu aprins, MICKY CONSTANTINE. Va veni și ziua aceea, dar nu astăzi. Acum trebuia să se concentreze să-l găsească pe Rag. Și se va întâmpla asta, îl va face să regrete că îl cunoscuse vreodată pe Micky.

Rodwell Archibald Godfrey, acum Richard Allen Goodwin, nu-și putea ascunde rânjetul de pe față. Zâmbi călătorilor care formaseră o coadă în fața ghișeelelor de vamă. Își mută de pe un umăr pe altul geanta de voiaj din piele personalizată cu vechile și noile lui inițiale. Folosirea inițialelor lui reale fusese o exagerare, dar se convinsese pe el însuși că fusese necesară de vreme ce avea prea multe lucruri monogramate de care nu se îndura să se despartă. Investise în ele mii de dolari de-a lungul anilor și nu vedea nici un motiv să le arunce acum.

Se afla într-o altă țară, unde nimeni nu știa nimic despre el sau despre trecutul lui.

Îi fusese ușor să-l jecmănească pe cumpărătorul ziarului *The Informer*. Aproape prea ușor. Știa îndeajuns de multe despre computere și despre sistemele lor pentru a-și deschide pe noul nume un cont, aici, în George Town, în Insulele Cayman. De aici, se folosisse de un hacker de mână întâi care-i datora o favoare pentru că-i ținuse numele departe de povestea unui divorț neplăcut, și îl pusese să intre în contul de mandatar al avocatului, înainte ca banii să fie transferați în contul ziarului *The Informer*. Hackerul transferase banii în contul Goodwin de la Bank of Bermuda din Insulele Cayman. Fusese atât de ușor, ca și cum i-ai lua unui copil acadeaua.

Rag, *Richard*, era sigur că hackerul își acoperise urmele. Și iată-l în însoritele Insule Cayman cu zece milioane de dolari, plus cei cincizeci de mii pe care uitase să-i lase în dulăpiorul vestiarului unde aranjase să-și ridice noile acte de identitate. Fusese impresionat de calitatea excelentă a acestora. Permisul de conducere, certificatul de naștere, pașaportul, cardul de credit și cardul de asigurări sociale, toate pe noul lui nume. Cerase ca vârsta să fie patruzeci și opt, mai tăind câțiva ani. De ce nu? Era un bărbat liber și putea face orice îi dorea inimioara. Și cu siguranță putea să-și permită orice; prețul nu conta. Se simțea atât de puternic încât aproape că-i veni să leșine.

Richard făcuse rezervări la Westin Casuarina Resort în Grand Cayman. Chiar dacă nu era chiar atât de luxos pe cât i-ar fi plăcut, era de ajuns până când își făcea alte planuri. Măcar cerase apartamentul prezidențial. Măine se va prezenta președintelui Bank of Bermuda. La vederea cifrei din bancă, era sigur că urmau să-l trateze ca pe cineva din familia regală, și nu ca pe proprietarul tabloidului falimentar din trecutul său.

Da, *Richard Allen Goodwin* reflecta la asta în timp ce trecea de vamă. Viața era frumoasă.

Și mai mult, era de-abia la început.

capitolul 19

Pentru prima oară în ani de zile, Toots nu avu nici un fel de poftă de mâncare în acea dimineață. Așezată pe terasa ce dădea spre o pajiște presărată de plante viu colorate, ea privi răsăritul atât de liniștit. Îi plăcea să asculte ciripitul variat al păsărilor, chemându-se una pe alta, ce-i aducea aminte de acasă. Însă magia acelei dimineți nu-și mai făcea efectul acum. Se întrebă dacă își va reveni vreodată din acea stare. În acel moment, tot ce-și dorea era o scuză să se strecoare iar în pat și să uite de conversația pe care o avusese cu Chris.

Însă nu fusese niciodată o lașă, așa că ridică din umeri și își aprinse cea de-a cincea țigară. Era de-abia șase dimineața, ceea ce însemna că acasă era ora nouă, așa că cele cinci țigări până la acel moment se încadrau perfect în programul ei zilnic. De-abia ațipise puțin și era sigură că asta se vedea pe chipul ei. Făcuse un duș și se îmbrăcase cu o fustă galbenă și o bluză portocalie, sperând ca aceste culori vii să-i înveselească starea mohorâtă, însă până la acea oră, nu făcuseră nimic să o scoată din depresie. Sophie, Mavis și Ida, sau cel puțin spera că și Ida, urmau să ia micul dejun la șapte. Toots voia să rămână veselă și pozitivă pentru prietenele ei, care treceau acum prin propriile lor crize. Mai mult decât orice, nu voia ca ele să descopere că fusese luată de fraieră. O văduvă bătrână prostită de un nenorocit cu ceva cunoștințe informatice care râdea pe seama ei de nu mai putea.

Ei bine, poate că era bătrână, dar să fie a naibii dacă era vreo fosilă. Și ce dacă rămăsese văduvă de atâtea ori? Poate că nu era atât de expertă în computere ca alții, dar se putea descurca și ea în fața unui laptop la fel ca oricine de vârsta ei. Ce nu putea să tolereze era gândul că un găgăuță ca Tod, sau cum naiba îl chema, ar putea să râdă de ea pe la spate. Acest lucru era de neînțeles și, pe bună dreptate, inacceptabil. Spune-i mândrie sau o hoască bătrână furioasă la culme. Oricum ai numi-o, ea intenționa să meargă până-n pânzele albe să afle cine

îi furase cele zece milioane, și când va afla, avea de gând să-i facă personal viața un iad. Contau și banii aici, desigur, dar în adâncul sufletului ei știa că, de fapt, nu despre bani era vorba, chiar dacă totul începuse de acolo. Nu era nici măcar faptul că putea să piardă oportunitatea de a-și administra propriul tabloid, chiar dacă și asta o deranja destul de mult. Era vorba de Abby aici. Ca mamă, ar fi făcut orice era nevoie, chiar dacă în тайнă sau nu, să-i asigure lui Abby fericirea. Și să lucreze în altă parte nu era o soluție pentru fiica ei. Așa că, din poziția ei de mamă și de fraieră care plătise de trei ori prețul pieței pentru ziar intenționa să facă ceva în legătură cu asta.

O bătaie ușoară în fereastra terasei o scoase brusc din plănuirea decăderii noului ei inamic, deocamdată necunoscut.

Sophie, îmbrăcată cu capotul ei vechi și uzat, intră în bungalow-ul lui Toots cu o cană de cafea în mână și o țigară neaprinsă în cealaltă. Glisă ușa terasei și o închise.

– Nu ți-ai încuiat ușa. Ce se întâmplă dacă cine știe ce pervers de-abia aștepta să vină peste tine?

Toots clipi des. După ce plecase Chris, fusese atât de supărată încât probabil că uitase să o încuie.

– Da, de parcă vreun pervers ar avea vreun gând să atace o babă, mormăi Toots. Fii serioasă!

Sophie își aprinse țigara și îi aruncă lui Toots o privire răutăcioasă înainte de a lua o gură de cafea.

– Te cunosc de prea multă vreme ca să nu-mi dau seama că ai o problemă. Așa că, vrei să-mi spui de bunăvoie sau va trebui să-ți smulg cuvintele cu cleștele, ca de obicei? Aș prefera totuși să-mi spui tu mai repede pentru că Mavis va ajunge aici în orice minut și presupun că și Ida ne va onora cu prezența în această dimineață. Dacă e să avem vreo fărâmbă de intimitate, acesta e momentul potrivit sau mai târziu. Alegerea îți aparține. Poate fi calea ușoară sau cea grea.

Își termină țigara și se întinse să mai ia una.

-Ți-a spus cineva vreodată că ești prea băgăcioasă și că fumezi cam mult? o întrebă Toots înainte de a-și aprinde și ea o altă țigară.

A șasea. Ar putea fuma întreg pachetul înainte de a termina ziua. Fusese învățată să nu dea doi bani pe ce e bun sau nu pentru ea. Fumase încă din liceu, când era la modă să faci asta. Înainte ca toate avertismentele acelea îngrozitoare să fie puse pe pachete. Oricum nu conta, pentru că Toots nu plănuia să se lase de fumat prea curând în viitorul apropiat. Puteau chiar și să o înmormânteze cu un pachet ascuns sub braț și o țigară atârănându-i de buze. Vizualiză scena și râse. Va încerca să-și aducă aminte să treacă asta în testamentul ei. Ceva asemănător cu Leland și sticla lui de whisky de cincizeci de mii de dolari și nenorocitul ăla de șeptet de coarde.

-Ai făcut-o tu în mai multe ocazii. Încetează să mai schimbi subiectul. Fie vrei să discuți ce te frământă, fie nu. Sophie o fixă cu privirea până când Toots începu să se foiască în scaunul tapițat.

Toots aruncă o privire peste umăr să se asigure că nu mai este nimeni prin preajmă.

-Îți spun dacă juri pe viața lui Abby că nu vei mai spune nimănui. Nici măcar lui Mavis sau Idei. Nimănui. Treaba asta trebuie să rămână între noi două.

-Pot să țin un secret, Toots. Mai ales tu dintre toate persoanele ar trebui să știi asta. De câți ani eram măritată cu Walter până când ai descoperit că mă bătea?

Toots încuviință din cap.

-Bineînțeles că știi asta, doar că este atât de... atât de... rușinos. Sunt aproape prea stânjenită să recunosc cât de proastă am fost. Sunt.

Un zâmbet larg ca un teren de fotbal apăru pe chipul lui Sophie.

-Ai avut o aventură de-o noapte?

-O, pentru numele lui Dumnezeu, ăsta este ultimul lucru pe care l-aș face. Nu vreau să mă pricopsesc cu vreuna din bolile acelea cu transmitere sexuală. Întotdeauna te gândești la sex. Oare de ce, Sophie?

- Acum parcă ești Ida. Sincer, n-am mai avut o noapte de dragoste pasională de când aveam vreo patruzeci de ani. Fă și tu calculele. Și să nu te prind că mai spui cuiva asta.

Toots nu se putu abține să nu râdă. Sophie cea dusă cu pluta, cu adevărat cea mai bună prietenă a ei din lume, cu excepția lui Mavis și, câteodată, a Idei, reușise întotdeauna să o facă să zâmbească, oricare ar fi fost situația.

- Vezi? Zâmbești, așa că nu poate fi atât de rău. Și-acum scui-pă tot până nu vin fetele.

- Am crezut că afacerea cu ziarul s-a perfectat deja. Am semnat toate actele pe care mi le-a trimis Chris prin fax, am trimis toate documentele lui Henry la banca mea din Charleston. Henry a transferat fondurile la banca de aici și ar fi trebuit să fie totul în regulă și să se finalizeze. Toots oftă, simțind dintr-odată greutatea fiecărui dintre cei șaiszeci și cinci de ani ai ei. Azi-noapte, Chris mi-a spus că banii pentru cumpărarea *The Informer* au fost transferați într-un cont din Insulele Cayman. Cineva m-a jecmănit de zece milioane de verzișori și nici nu dețin ziarul.

- Doamne, Dumnezeuule! Și ce vei face acum, Toots? Nu sunt alea insulele unde bogații au conturi în bănci pentru a nu mai plăti impozite pentru ei? veni Sophie cu o idee.

- Nu sunt sigură, ceva de genul ăsta. Dar problema este că cel care a luat banii din contul de mandatar al lui Chris trebuia să știe că banii pentru cumpărarea ziarului *The Informer* urmau să sosească ieri. De îndată ce au intrat în cont au și dispărut. Asta mă duce cu gândul că cel care a aranjat dispariția banilor știa ce se întâmpla cu *The Informer*. Pur și simplu, banii nu mai sunt. Chris se străduie să afle cine este hoțul. Însă îngrijorarea mea cea mai mare este Abby. Ce fac dacă află? Ce va gândi ea atunci despre bătrâna ei mamă?

- Toots, îți faci prea multe griji. Chiar dacă Abby reușește cumva să afle, care-i marea problemă? Așa, mama ei este proprietara ziarului pentru care ea lucrează.

Și ce dacă? Se va sfârși oare lumea pentru asta? Eu nu cred. Sfârșitul poveștii. Presupunând că Abby află, dacă nu vrea să lucreze pentru tine, își va găsi o slujbă în altă parte. Din nou, sfârșitul poveștii. Eu aș fi mai preocupată să aflu cine și de ce. Abby te iubește, orice s-ar întâmpla, Toots. Știi asta. N-ai crescut un copil tâmpit.

- Știu, dar am crescut-o totuși să se bazeze pe forțele proprii și să fie independentă, și aici este problema. Dacă ar crede că am cumpărat *The Informer* doar ca ea să-și poată păstra slujba, va face orice doar ca să-și demonstreze că poate să se descurce și singură, fără ajutorul meu sau al oricui altcuiva.

Sophie zâmbi.

- Mi se pare mie sau e la fel de încăpățânată ca și maică-sa?

- Adevărat.

- Și ce vrei să facem în privința asta în afară de a aștepta ca Chris să descopere vinovatul? Sophie își frecă palmele. Ar putea fi distractiv, știi, ceva de genul Angelei Lansbury în *Verdict: Crimă!* Se pare că avem de rezolvat un adevărat mister. Îmi amintesc de un e-mail de la cineva care spunea că are nevoie de mai multă distracție în viață. Dacă asta nu este distracție, nu mai știu ce este. Cu excepția unei tăvăleli zdravene în hambar, desigur, pentru care, în această perioadă atât de târzie din viața mea, șansele să mai aibă loc sunt de la mici de tot la zero.

Toots înghiți adânc amintindu-și cât de fără stare se simțise și cât de mult voia să facă niște valuri. Și să fii prăduit de zece milioane de dolari pica cu siguranță în categoria „valuri”. Acum, tot ce trebuia să facă era să ușureze lucrurile. Avea sprijinul lui Sophie. Toots fu încântată când o auzi pe Sophie spunând noi în loc de tu. Poate că reușea până la urmă să rezolve situația fără ca Abby să afle ce mamă secretoasă avea. Poate că asta era doar genul de distracție de care avea nevoie, cu toate că nu era sigură de ce tocmai acest gen. Oricum, avea o problemă, o problemă mare și, într-un fel sau altul, trebuia să o rezolve.

- Dacă Abby n-ar fi fost implicată, aş fi întâmpinat provocarea cu braţele deschise. Toots se ridică în picioare, luă ambele ceşti şi intră în bucătărie, urmată de Sophie. Cu siguranţă Sophie avea dreptate şi îi dăduse o idee de la care să pornească. Ce-ai zice dacă ți-aş cere ajutorul să-i pregătim o capcană acestui... maestru şarlatan? Va trebui să rămână între noi două. Nu vreau ca Mavis sau Ida să fie implicate. Ştim amândouă că nu sunt făcute din acelaşi material ca noi. Ele sunt prea... aa... delicate. Dacă au avut ceva ardoare în ele vreodată, acum s-a dus de mult.

Toots zâmbi, gândind că Ida era orice numai delicată nu. Şi ce era, ei bine, o obsedată de microbi, care se plângea încontinuu şi se agăţa de tine, şi care mai avea pe deasupra şi ceva probleme serioase legate de gelozie. Asta dacă nu mai menţionăm şi faptul că era o pacoste la casa omului, una imensă. Iar Mavis era prea dulce pentru a se întina cu acest scandal.

Sophie reumplu ceştile din cafetiera Krups.

- Aş spune da, şi, când începem?

- Curând, poate mâine. Astăzi trebuie să ne concentrăm asupra gimnasticii lui Mavis şi a întâlnirii Idei cu psihiatrul, aşa cum am plănuit. Chris a spus că, dacă află ceva nou, mă va suna pe mobil. Am şi eu nevoie de un răgaz să mă gândesc.

- Gândeşte-te cât vrei, dar dacă tragem linie, ai fost prăduită de zece milioane de dolărei. Dacă n-ai fi în-crâncenată să ascunzi asta de Abby, ți-aş spune să mergem la poliţie sau la FBI. Pun pariu că FBI-ul ar fi destul de interesat de cineva care ți-a furat banii şi i-a transferat într-o bancă în altă ţară. Asta este o încălcare crasă a legii, zise Sophie foarte serioasă.

- Dacă se ajunge la asta, presupun că nu voi mai avea nici o altă opţiune. Din fericire, am mai mulţi bani decât ştiu ce să fac cu ei, aşa că recuperarea celor zece milioane de dolari nu înseamnă pentru mine o problemă de viaţă şi de moarte, ci va fi mai degrabă pentru nenorocitul care a avut îndrăzneala să fure de la mine. Ți-am spus vreodată cât de mult îi dispreţuiesc

pe hoți? Un hoț și un mincinos merg de obicei mână în mână. Toots se întoarce cu spatele la Sophie, care stătea așezată pe unul din taburetele înalte ale bucătăriei. Când Ida și Mavis ajung aici, haide să încercăm să ne comportăm normal, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Trebuie să le pregătesc ceva de mâncare pe lângă Froot Loops.

Toots deschise și închise mai multe dulapuri, scoțând trei cutii de cereale împreună cu o pungă de zahăr de vreo două kilograme. Apoi scoase din frigider lapte integral, lapte degresat, briose englezești, unt, gem de căpșuni și un grepfrut, punându-le pe blatul de lângă cuptor.

- Sper ca Mavis să nu tabăre pe gem și pe unt. M-am asigurat că are destule cereale Special K și lapte degresat la îndemână. Vreau să piardă ceva din greutate înainte de a se întoarce în Maine. Doar gândește-te cât de surprinși vor fi vecinii ei când o vor vedea pe noua Mavis.

Fericită să schimbe subiectul, simțindu-se mult mai îmbărbătată decât cu o oră în urmă, Toots luă trei castroane roz din dulap și linguri din sertar și le puse pe blatul de bucătărie, lângă cereale. Cu un cuțit zimțat, tăie briosele în două și le puse în prăjitorul de pâine.

- Astea sunt pentru micul dejun. Sper că nimeni nu se așteaptă la ouă Benedict sau pâine prăjită. N-am fost niciodată prea pasionată să pierd timpul în bucătărie.

O bătaie puternică în ușă o făcu pe Sophie să fugă repede spre intrare.

- Vin acum! strigă ea.

Toots puse cafetiera la treabă pentru o nouă rundă de cafea. Va avea nevoie de cantități exorbitante de cafeină pentru a trece peste ziua care o aștepta, și nu numai pe ea, ci și pe celelalte.

O auzi pe Ida plângând și pe Coco mârâind în brațele lui Mavis în timp ce intrau în bungalow. Toots oftă. Timp de un minut lung, își dori să fi fost înapoi în Charleston. Știa de pe acum că va avea o zi foarte lungă și foarte obositoare.

capitolul 20

Abby adună paginile, cuprinzând bruma de informații imprimate de pe internet cu o noapte înainte. Le îndesă în buzunarul servietei de piele atât de uzată, un cadou de absolvire primit de la Chris. La acea vreme, o considerase comună, un cadou oarecare, dar acum că era un reporter de tabloid în toată puterea cuvântului, nu mai mergea nicăieri fără a o avea atârnată de umăr. În bucătărie, luă o mână de mâncare pentru câini dintr-o cutie pe care scria **MÂNCAREA FAVORITĂ A LUI CHESTER** și o puse într-o pungă autosigilantă. Nu știa niciodată când aveai nevoie să-l ții pe Chester calm și liniștit, așa că era mai bine să aibă cu ea o provizie oriunde ar fi mers. În situații excepționale de urgență, se știa că putea scoate și câțiva cățeluși de pluș păstrați la nevoie în portbagaj. Chester era înnebunit după cățelușii viu colorați care scheunau. Recordul lui de dezmembrare a uneia din aceste jucării drăgălașe era de 38,2 secunde.

Apucă lesa lui Chester din cuier, se mai admiră în oglindă încă o dată, apoi fluieră, dându-i semn lui Chester că era timpul să plece. Îl lua cu ea la muncă de când era un cățeluș. Unul dintre puținele beneficii de a lucra pentru Rag. Și Rag era un mare iubitor de animale – în opinia ei, poate singura lui calitate. El o sfătuisese să se folosească de câine pentru a obține acces la starurile care erau susținătoare active ale organizației PETA¹. Însă când venea vorba de Rag, exista întotdeauna un motiv ascuns pentru orice. Până la acel moment, cea mai mare provocare a lui Chester în câmpul muncii fusese un pudel sâcăitor, aparținând unei starlete de la Hollywood, starleta lunii respective, Lori Locks. Abby o intervievase după ce câștigase Premiul People's Choice pentru rolul unei blonde amețite din comedia *Blondele sunt mai proaste*. Fusese rolul perfect pentru starleta de douăzeci

¹ People for the Ethical Treatment of Animals – organizație pentru drepturile animalelor (n.tr.)

și trei de ani, plină de colagen și silicon. Abby era sigură că fusese creat special pentru ea. Personal, considera că nu avea pic de talent și jocul ei actoricesc era îngrozitor. Abby glumea cu oricine o asculta spunând că Lori nu făcuse altceva decât să se joace pe sine.

Chester îi dădu un ghiont cu nasul, speriiind-o.

- În regulă, băiete. Hai să nu ne grăbim chiar atât. Rag nu e de găsit nici unde în dimineața asta. Nu este nevoie să dăm zor.

Îl scărpină între urechi, apoi deschise ușa de la intrare. Ciobănescul german imens o tuli afară ca o rachetă, oprindu-se doar în dreptul portierei. Odată ajuns înăuntru, ea îl prinse în siguranță cu centura, închise portiera și o încuie înainte de a se strecura și ea pe locul șoferului.

Motorul porni de la prima cheie, lucru pentru care Abby fu mai mult decât recunoscătoare. Săptămâna trecută, când aflate din surse serioase că George Mellow, un crai între două vârste de la Hollywood, era mort de beat la Grauman's Chinese Theatre, unde avusese loc premiera ultimului lui filmuleț științifico-fantastic, intenționase să încalce toate limitele de viteză pentru a pune știrea pe prima pagină. Nu se întâmplase așa. Mini Cooperul ei parcat în locul lui obișnuit la birou rămăsese mort de-a binelea când încercase să-l pornească. Spre ghinionul ei, fața domnului Nu-atât-de-Mellow¹ apăruse la loc de frunte pe prima pagină a lui *The Enquirer* a doua zi. Abby nu era chiar atât de sigură că moartea suspectă a bateriei mașinii nu implicase un mic sabotaj din partea rivalei ei de la *The Enquirer*, Jane Kane. Oare mai era cineva la Hollywood care să-și mai folosească numele adevărat? Numele real al lui Jane Kane era Gertrude Marquett. De fapt, dacă Abby ar fi avut un nume atât de idiot, și ea ar fi apelat la un pseudonim.

Vorbind de nume, în investigația ei, Abby nu găsi-se nici un strop de informație privind noul proprietar al *The Informer*. Stătuse trează până spre dimineața scoțocind internetul după documente legate de această

¹ Mellow - gingaș

tranzacție. Considera că era mai mult decât ciudat că celelalte două tabloide importante de pe piață nu menționaseră nimic de vânzare. Mai mult decât atât era și faptul că Rag nu-i mai trimisese o duzină de e-mailuri sau nu o mai sunase de cel puțin zece ori până la acea oră, așa cum făcea de obicei. Într-o zi normală, ar fi pus-o să cutreiere întreg Los Angelesul după cea mai nouă bârfă. Poate că sunase din nou să spună că este bolnav. Făcea asta destul de des, în special luna după ce petrecea weekendul bând și pariind în Vegas. Poate că vreunul dintre agenții lui de pariuri îi dăduse vreun pont și bătrânul Rag se dăduse la fund. Dacă era așa, nu putea fi mai bine pentru ea. Îl ura pe nenorocit. *The Informer* se descurca la fel de bine și fără intervenția lui. Sincer, de la el aveau nevoie doar de semnătură pe cecurile de salarii de două ori pe lună. Și chiar și asta urma să devină de domeniul trecutului. Se ruga pur și simplu ca noul proprietar sau noii proprietari să aibă ceva scrupule și ceva mai multă conduită morală în afaceri. Poate cu un profesionist la cârmă, *The Informer* ar putea avea o șansă rezonabilă să devină mai mult decât răsul târgului în lumea jurnalismului de scandal.

Abby ajunsese la biroul situat pe Santa Monica Boulevard din Hollywood. Conducând cu grijă prin îmbulzeala obișnuită de turiști, maimuțe care cântau la țambal și astrologi și alte ciudățenii pe care californienii le considerau normale, Abby se strecură cu mașina spre intrarea din spate a clădirii de birouri. Parcând în locul ei obișnuit, își luă servieta și-apoi îi dădu drumul și lui Chester din mașină. Acesta o luă la fugă spre ușă, așteptând-o să-l ajungă din urmă. Bunul și dragul de Chester, nu exista vreun animal mai loial și mai protector. Cel puțin nici unul pe care să-l aibă. Uneori rămânea la muncă și douăzeci și patru de ore, timp în care Chester îi ținea companie credincios. Se simțea vinovată să-l poarte după ea, dar avea întotdeauna grijă să-l recompenseze din plin cu o excursie pe plajă, unde îl lăsa să alerge până nu mai putea de oboseală. Amândoi aveau nevoie de o pauză. Poate că o va întreba pe mama

ei și pe nașe dacă aveau chef să petreacă o zi la plajă împreună cu ea. Le-ar da lui Chester și lui Coco ocazia să se joace și să se cunoască mai bine.

Înăuntru clădirii, se furișă de-a lungul holului îngust ce ducea la biroul ei, situat exact vizavi de cel al lui Rag. Înainte de a se apuca de noul ei articol, se opri la biroul lui Rag. Ușa era închisă, ca de obicei. Ea își lipi urechea de ușă pentru a vedea dacă putea auzi vreo șoaptă dinăuntru, ceea ce ar fi însemnat că Rag bătea la cap pe cineva la telefon, dar nu auzi nimic. Ciocăni la ușă, așteptându-i răspunsul de obicei morocănos. Mai bătut de două ori și nimic. Riscă și roti mânerul ușii, și, spre surprinderea ei, aceasta nu era încuiată. Ciudat. Rag își ținea în permanență ușa biroului încuiată când nu era în clădire. Intră și aruncă o privire în jur, dar nu văzu nici un semn că șeful ei ar fi fost acolo și nici un semn că ar fi trecut pe-acolo mai devreme și ar fi plecat. Nici un miros de cafea arsă emanând din cafetiera demodată Mr. Coffee și toate cele șase televizoare ale sale erau oprite. Computerul era întunecat și mut. Ceva nu era în regulă. Rag nu-și închidea *niciodată* computerul. Și oricine de la ziar știa că ținea întotdeauna televizoarele deschise pe E! Networks pentru a prinde toate bârfele lor infame douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Ceva nu era deloc în ordine.

Abby se întoarse brusc pe vârfuri când îl auzi pe Chester mârâind în pragul ușii. Până și câinele ei nu-l putea suferi pe Rag.

- Șșș, e în regulă, băiete. Haide, hai să plecăm de aici. Dintr-odată locul ăsta îmi dă fiori.

Închise ușa, întrebându-se dacă era cumva singurul reporter venit la muncă. Traversând holul spre biroul ei, merse înăuntru și își porni calculatorul. Deschise apoi televizorul pe FOX News, lăsă servieta pe birou și deschise obloanele pentru a permite luminii să intre în clădirea veche, umedă și rece. Cu toate că biroul ei era situat cumva în partea lăsată în paragină a clădirii, Abby făcuse eforturi să-l transforme într-un loc de muncă plăcut vederii. Vopsise pereții cândva de culoarea

gri-metalic într-un bej cald, înlocuise jaluzelele demodate din metal cu obloane din lemn și adăugase o varietate de plante. Într-un acces de ceva greu de definit, aduse-se de acasă, pe propria ei cheltuială, biroul antic din lemn de cireș, ce-i aparținuse cândva tatălui ei, și îl plasase chiar în centrul camerei. Covoarele de pluș verzi pe care le plătise din buzunarul ei ascundeau podelele de lemn prea uzate. Mai atârnase pe peretele opus ferestrei și fotografiile celor câteva prime pagini pe care apăruseră articole de-ale ei, înrămate în rame de lemn asemănătoare. Lumina provenind de la singura ei fereastră se reflecta în ele, făcând ca actorii și actrițele să pară palizi și distorsionați, tăiați de razele soarelui.

Abby era de obicei prima persoană care venea dimineața. Chiar dacă slujba ei presupunea ore târzii, când era nevoită să cutreiere cluburile de noapte, ea reușea totuși să ajungă la muncă nu mai târziu de ora nouă.

Îi umplu cu apă castronul lui Chester și îi atârână lesa de spătarul scaunului înainte de a se cufunda în scaunul uzat al biroului.

- În regulă, Chester, acum te poți relaxa.

Cu religiozitate, parcurgea aceeași rutină de fiecare zi. De îndată ce-i spuse lui Chester că se poate relaxa, el părăsi locul de pază de lângă ușă și se cuibări într-un șezlong vechi pe care ea îl adusesese la birou încă de când era un cățeluș. Câinilor le plăcea rutina, și Chester nu făcea excepție de la regulă.

Amintindu-și de hârtiile îndesate în servietă, Abby le scoase și le citi în grabă încă o dată. În afară de informația că *The Informer* fusese vândut pentru o sumă exorbitantă, ea nu descoperise mai nimic din căutarea pe internet. Încă mai credea că era ciudat, totuși, că celelalte ziare nu publicaseră știrea. Și-apoi, poate că nu era chiar atât de straniu, de vreme ce toate îl urau pe Rag.

„Unde naiba este șeful meu? Poate că pentru că a vândut ziarul, a spălat putina. Cu siguranță s-a dus în Vegas.“ Abby se gândi că, dacă așa stăteau lucrurile, atunci era doar o problemă de timp până când cheltuia fiecare bănuț câștigat din vânzare. Se îndoia că i-ar

mai rămâne ceva profit. Rag nu se sfiise niciodată să amintească întregului personal al ziarului că acesta era îngropat până-n gât în datorii. Presupusese întotdeauna că mințea pentru a-i ține în priză tot timpul de frică să nu-și piardă slujbele. Acum nu mai era atât de sigură. Punând deocamdată problemele financiare ale șefului ei deoparte, ea își verifică e-mailul, răspunse la mesajele ce necesitau asta, și-apoi începu căutarea ultimelor bârfe din lumea celebrităților. În trecut, își găsisese pe internet unele dintre cele mai grozave piste, dar, ca de obicei, tocmai când credea că are un pont adevărat, unul dintre celelalte ziare părea să îl publice înaintea ei.

După o oră de căutări, negăsind nimic notabil privind vreunul dintre starurile la modă ale Hollywoodului, se lăsă pe spate în scaun și se cufundă în gânduri, rememorând cina avută cu o seară înainte împreună cu mama și două dintre cele trei nașe ale sale. Desigur, nu-l putea uita și pe Chris. Chiar dacă pretindea contrariul, o enervase la culme când el chemase un taxi să o ducă acasă. Sau fusese oare ideea ei? Debitându-i o grămadă de scuze, el motivase gestul spunând că uitase complet de o altă întâlnire, neputând să o mai conducă acasă. „Prostii“, gândi ea. Mai mult ca sigur primise vreun mesaj de la vreo pipiță pe telefonul ăla de ultimă generație la care se uitase toată seara când credea că nu-l vede nimeni. Miorlau! Oare de ce-i păsa? se întreabă. Era mai mult decât evident că Chris era un fustangiu. Nu fusese votat unul dintre burlacii din top zece al LA-ului pentru nimic. Cu toate că avea o regulă nescrisă privind modul în care își procura informațiile, această regulă nescrisă fiind că nu l-ar ruga niciodată pe Chris să-i dezvăluie vreun pont din interior, se gândi că știrile erau banale în acea zi și își spuse că era cu adevărat disperată, încât decise să-și încalce regula. Într-un fel. Oarecum. Înainte de se răzgândi, formă numărul lui Chris.

Auzi sunând o dată, de două ori, de trei ori, și-apoi intră căsuța vocală: „Hei, sunt Chris, știi ce să faci“.

– Da, știu ce să fac. E cel mai idiot mesaj pe care l-ai putea auzi vreodată la Hollywood. Aș putea să-ți indes

telefonul pe gât și să sper că te sufoci cu el, asta pot să fac, zise Abby și închise telefonul. Chester își ciuli urechile la tonul vocii lui Abby. Stai liniștit, i se adresează ea câinelui. Asta nu a fost una dintre ideile mele cele mai bune. O să găesc eu o știre. Mă descurc întotdeauna.

- Ham!

Exprimându-și opinia, Chester se întoarse la somn.

- Așa este! Christopher Clay este un dobitoc. Nu am nevoie de el cu toate că mi-aș tăia piciorul stâng pentru a-l avea.

Chester deschise un ochi și decise că era mai bine să nu facă nici un comentariu.

„Da, mai bine”, gândi ea. Ce avea ea nevoie acum cu adevărat, nu, mai bine ce *voia* ea acum de la el nu avea nimic de-a face cu vreun articol pentru *The Informer*.

Nu, nici o legătură. Nevoile ei în ceea ce-l privea pe domnul Chris Clay nu aveau legătură cu munca. „Măcar dacă sentimentul ar fi fost reciproc.” Abby știa că nu va fi niciodată pentru Chris mai mult decât sora lui vitregă sâcâitoare.

capitolul 21

Chiar dacă Chris știa că cele zece milioane de dolari dispărute se aflau într-un cont în Bank of Bermuda din Insulele Cayman, se lovise acum de un zid. Nici el și nici investigatorul lui privat nu-și imaginaseră vreodată că un uragan le va îngreuna căutarea.

Conform ultimelor știri de pe Weather Channel, o furtună tropicală numită Deborah fusese ridicată la statutul de uragan. Care ar fi fost șansele să se întâmple acest lucru? Se raportau rafale de vânt de o sută cincizeci de kilometri la oră, cu valuri înalte de peste doi metri care loveau țărmurile joase ale insulelor. Meteorologii preconizau un minim de douăzeci și cinci de litri de ploaie pe metru pătrat. Toate zborurile spre și de la aeroportul internațional Owen Roberts erau anulate.

Zone din Grand Cayman raportau deja pierderi de energie electrică.

Orice planuri de a zbura spre insulă pentru a investiga mai departe erau blocate, cel puțin temporar. Chris îl sună pe prietenul unui prieten care îl cunoștea pe hacker pentru a vedea dacă mai aflase ceva nou prin intermediul internetului. Nimic. Se aflau exact în locul de unde plecaseră. Regreta deja implicarea lui în toată tranzacția asta, dar îi fusese întotdeauna greu să o refuze pe Toots. Ea fusese singura mamă pe care o cunoscuse. Toots îl tratase întotdeauna corect, cu bunătate și, cel mai important, îi arătase o dragoste necondiționată. Numai pentru acest motiv el ar fi ajutat-o oricând i-ar fi cerut. Chris de-abia aștepta să-l găsească pe ticălosul care o păcălise. Să furi de la doamne în vârstă era un lucru josnic – cel mai josnic, de fapt. Nu conta că această doamnă în vârstă era o multimilionară. Ca de obicei, Typhoon Toots se ținea tare, ceva ce făcea frecvent, chiar dacă de această dată toate planurile îi fuseseră date peste cap și se întorseseră împotriva ei.

Chris își termină cafeaua, punând cu grijă ceașca delicată din porțelan în mașina de spălat vase, alături de alte trei dintr-un set de șase. Pe rândul de jos mai erau două castroane, fiecare având pe margine o crustă întărită de înghețată cu fulgi de ciocolată și mentă. Două linguri și un singur cuțit de întins untul completau vasele murdărite de el pe durata unei săptămâni. Se întreabă dacă se merita să pună mașina în funcțiune acum sau să aștepte încă o săptămână. Pe cine păcălea el? Putea să mai aștepte încă o lună bună înainte de a porni mașinăria aia. Nu era ca și cum i-ar fi venit în vizită prieteni sau ar fi dat vreo cină pentru a folosi toată vesela din casă. Un amănunt trist al vieții sale ca unul dintre cei zece cei mai râvniți burlaci din LA. În ultima vreme, viața de burlac își pierduse din strălucire mai mult decât ar fi vrut să o recunoască. Nu avea nici o dorință să mai îndure încă o seară cu vreun alt star în devenire. Chris tânjea după o relație cu o femeie adevărată, și nu una siliconată, cu părul vopsit în mii de culori, bronzată

la solar, pe care o escorta de obicei pentru o seară pentru a vedea și a fi văzută. Când gândurile îl aduseră pe panta aceasta, știu exact unde va ajunge. Direct la draga și micuța lui Abby. O enervase aseară la cină, dar nu avusese cum să facă altfel. Fără ca ea să știe, Toots îi trimisese un mesaj rugându-l să o însoțească în bungalow-ul ei pentru a discuta despre achiziția ziarului. O văzuse privindu-l cu coada ochiului și îi prinsese privirea sfidătoare aruncată spre el când credea că nu o vede. Asta este, gândi el înainte de a umple compartimentul mașinii de spălat vase cu detergent și a porni ciclul de spălare. Gata! Se simți de parcă tocmai realizase o sarcină majoră.

Cu nimic presant în agenda imediată, Chris avu de gând să facă un duș lung și fierbinte când își auzi telefonul bâzâind. Nu voia să răspundă, dar ținând cont de situația actuală a lui Toots, nu avea de gând să lase căsuța vocală să intre.

- Chris Clay, zise el, folosind cel mai profesional ton al lui, sperând că era un apel de la bancă.

- Nu pot să cred că ai mai folosit vreodată în viața ta cuvântul *alo*.

Abby.

- Știm amândoi că nu este adevărat. Chris se sprijini de blatul de bucătărie, rânjind cu gura până la urechi, și cu inima bătându-i nebunește. La naiba, îl lua cu amețeală.

- Ei bine, eu, cel puțin, nu te-am auzit niciodată spunând *alo*. Așa că...

- Poate că în timpul tău liber te-ai putea opri pe la mine pentru a mă instrui cum se cuvine asupra etichetei potrivite de a răspunde la telefon, și eu aș putea să te învăț câteva lucruri pe care le-ai putea face cu gura aia neastâmpărată a ta.

„Oare tocmai spusese așa ceva? Da, idiotul naibii, asta ai făcut!”

- Poftim? o auzi el pe Abby răspunzând cu surprindere în voce.

- Nimic. Vorbesc cu mine însumi câteodată. Ia zi, te-ai întâlnit cu mama ta astăzi? Mi-a plăcut la nebunie întâlnirea de aseară cu nașele tale. Acum îmi dau seama de ce ești atât de înnebunită după ele. „Ei bine, asta ar putea fi votat ca cel mai excitant dialog al zilei.“

- Așteaptă să o întâlnești și pe Ida. S-ar putea să te răzgândești. O iubesc la nebunie, chiar dacă poate fi... mult diferită față de celelalte.

- Știi ce se spune, afirmă Chris. Varietatea aduce sare și piper vieții.

„La naiba! La naiba! La naiba!“

- Nu pentru oricine, replică Abby imediat.

- Și asta ce vrea să însemne? întrebă Chris. Îi plăcea să se ciorovăiască cu Abby în rarele ocazii când vorbeau la telefon. Îi plăceau ascuțimea minții și deșteptăciunea ei.

- Încetează! Mereu faci așa când te sun. Și-apoi mai ai și îndrăzneala să mă întrebi de ce nu vin niciodată să te vizitez. Știi perfect despre ce vorbesc, sări Abby indignată.

- Nu joci corect, Abigail Simpson.

- Cine se aseamănă se-adună. Și nu ți-am dat voie nici să-mi spui Abigail. Tatăl meu este singurul bărbat care a avut vreodată un asemenea privilegiu. Asta doar ca să știi, sări din nou Abby.

- Da, mi-ai mai spus asta de câteva ori, Abby. Încercam doar să însuflețesc puțin conversația.

- Ascultă, mai termină cu prostiile, OK? „O, Dumnezeu, de ce sunt atât de... atât de... afurisită?“ Te-am sunat legat de... o problemă profesională.

- Ia uite, unde să scriu? O aud cumva pe Abby Simpson cerându-mi o favoare? Parcă îmi aduc aminte spunând că tu nu vei apela niciodată, și aici subliniez, niciodată, la serviciile mele profesionale. Îmi amintesc parcă spunând asta într-un context ce îi privea pe avocații nesătui pe care îi disprețuiești și cum versiunea lor privind Primul Amendament era extrem de distorsionată. Nu că aș vrea să-ți retez aripile, draga mea, dar eu sunt unul dintre membri - și chiar cu un statut bine situat,

aș putea adăuga – acelei tagme de avocați nesătui. Așa că ce pot face pentru tine? Întrebă Chris.

Nu se mai distrase atât de când... de când stătuse lângă ea la cină cu o seară înainte, dacă poți numi distracție să stai ca pe ace. Doar gândindu-se la Abby îi venea mereu să zâmbescă.

– Las-o baltă, domule Clay. Mai degrabă...

– Spune ce vrei, Ab. I-ar fi dat orice avea. Oare ea nu știa asta?

O auzi inspirând adânc, apoi expirând. Știa că ea deja regreta că sunase.

– Amnevoiedeostireșiamnevoieacum, rosti ea cuvintele atât de repede încât prima oară crezu că nu o înțelesese bine.

„Am nevoie de o știre și am nevoie acum. Hmmm.”

Ar fi vrut să o întrebe ce dădea în schimb, dar știa cât de greu renunțase la mândria ei familială și profesională pentru a-l suna, nemaipunând la socoteală să mai și meargă mai departe cu cererea ei.

– Îți stau la dispoziție, Abby. Orice ai nevoie, zise Chris, dându-și seama că nu spusese niciodată în viața lui un adevăr mai mare. Adevărul era, de fapt, că dragul și bătrânul – „ei bine, nu chiar atât de bătrân” – Christopher Lee Clay era/este complet, în totalitate, nebunește îndrăgostit de Abigail Simpson.

– Orice, ha? îi răspunse ea cu umor în voce.

– Orice, Abby. Aș merge până la capătul pământului pentru tine, știi asta. Chiar dacă ea nu știa că el era mai mult decât puțin îndrăgostit de ea, cu siguranță știa că ultima lui afirmație era adevărată. La cât de neghiob fusese, era conștient că trebuia să spună lucrurilor pe nume înainte de a putea spera la vreo reacție din partea lui Abby. Chiar și așa, probabil că ea l-ar călca în picioare până-l lăsa lat.

– Mulțumesc, dar nu trebuie să mergi atât de departe. Doar să mă însoțești până la clubul Buzz în seara asta. După cum ți-am spus, am nevoie de un pont.

Chris avea o întâlnire cu un potențial client, un alt aiurit, și de-abia aștepta să sune ca să o anuleze.

- La ce oră vrei să vin să te iau? Într-o clipă, reveniseră la atitudinea profesională.

- Ne întâlnim acolo. Asta în caz că... intervine ceva. Ora zece este prea târziu pentru tine?

- Ora zece este perfectă, Abby. Pur și simplu perfectă. „Perfectă ca tine“, vru el să adauge, dar se gândi că exagerase prea mult deja.

- Ne vedem acolo atunci.

„Poți să fii sigură de asta“, gândi Chris. Cu pasul necrezut de ușor, Chris aproape că dansă în drum spre duș. Odată ajuns înăuntru, sub ploaia caldă ce i se scurgea pe spatele musculos, începu să cânte cât îl țineau plămânii. Ziua se transforma în cea mai frumoasă zi pe care n-o mai avusese de mult, mult timp.

capitolul 22

- Îți promit că n-o să mori, Ida. Dacă aș fi gândit asta măcar pentru o secundă, crezi că aș mai fi venit aici? Nu uita, am o fiică de care trebuie să țin seama, și, sper, într-o zi, și nepoți. Tu și celelalte veți fi nașe-surogat dacă Abby va avea un copil. Asta este ultima oară când te rog să deschizi ușa și să ieși din cameră. Dacă n-o vei face... dacă n-o vei face, nu voi fi eu responsabilă pentru consecințe. Mă auzi, Ida? zise Toots cu cel mai blând și calm ton, din fața ușii Idei. O voce atât de „blândă“, că mai avea puțin și se transforma într-un urlet.

- Pentru numele lui Dumnezeu, gata! Destul e destul! Lasă-mă să intru și-i târăsc eu fundul până la mașină.

Sophie o îmbrânci pe Toots deoparte înainte să deschidă larg ușa Idei și să o vadă pe aceasta ascunzându-se după ea ca o lașă. Dar văzând-o pe prietena ei într-o astfel de stare aproape că-i dădură lacrimile. Ida era înfășurată într-un veșmânt ce o acoperea din cap până în vârful picioarelor, incluzând mânușile de latex și masca de chirurg. Mai mult, tremura atât de tare încât Sophie putu vedea asta chiar din locul unde era.

- Ida, știu că-ți este greu. Dar trebuie să ai încredere în noi. Nu este nici un microb aici care ar putea să te ucidă. Și-acum, mută-ți fundul în mașină. Dacă n-o vei face, voi găsi un muncitor constructor plin de sudoare care să te arunce pe umărul lui și să te care ca pe un sac în mașină. Asta vrei? o întreabă Sophie, fără nici o urmă de umor.

Ida clipi rapid, scuturându-și capul dintr-o parte în alta.

- Thomas a murit din cauza unui microb, șopti ea.

- Pentru numele lui Dumnezeu, o lume întreagă știe că Thomas a murit de E.coli. Șansele ca tu să te molipsești cu *orice* fel de microb sau bacterie care să-ți amenințe viața sunt atât de mici încât nici nu merită să te gândești la asta. Chiar vrei ca Toots să te creadă vreo pămpăloaică? A cheltuit toți banii ăia ca să ne aducă aici și uite cum o răsplătești! Ai SPUS că te BAGI cu noi în aventura asta. Asta înseamnă să-ți faci treaba. Am fost toate de acord să facem călătoria asta știind că și tu vei fi cu noi. Acum, destul cu prostiile astea. Mișcă-ți fundul, și să știi că vorbesc serios! Acum, Ida! strigă Sophie.

- Sophie, de ajuns! îi șopti Toots de cealaltă parte a ușii.

- Pupă-mă în fund, Toots. Ascultă, Ida, este acum sau niciodată. Chiar vrei să-ți petreci restul vieții dezinfec-tându-te și spălând cu clor orice ai putea atinge? Nu cred asta, așa că ce urmează să fac este spre binele tău.

Fără a mai spune un cuvânt, Sophie o apucă pe Ida de mâinile acoperite de latex și o scoase pe ușă. Odată ajunse afară, Sophie trânti ușa bungalow-ului, știind că Ida s-ar fi luptat cu ea și s-ar fi refugiat imediat înăuntru. Trăgând-o și împingând-o pe Ida ca pe un copil neascultător, ea își trecu un braț în jurul umerilor acesteia și o îndemnă și pe Toots să facă la fel. Târând-o după ele pe prietena lor, merseră cât se poate de repede spre bungalow-ul lui Mavis, unde aceasta le aștepta afară cu Coco în lesă.

Mavis o luă pe Coco în brațe.

- Ce se întâmplă cu ea? A vrăjit-o cineva? Ce? întrebă ea, bălângănindu-se pe lângă ele și încercând să țină pasul.

- Ți se pare că arată bine? se răsti Sophie. Bineînțeles că nu se simte bine. Este în zona crepusculară acum.

- Ham, ham!

- Dumnezeule, Sophie, poți să nu fii atât de directă uneori? o întrebă Toots în timp ce o trăgeau pe Ida după ele pe alea ce ducea spre ieșire, unde le aștepta limuzina.

- Până și panarama asta de câine știe că Ida nu are toate țiglele pe casă acum. Și, da, presupun că m-aș putea exprima mai delicat, dar nu este stilul meu. Așa că voi toate să faceți bine să mă suportați, altfel îmi iau tălpășița. Serios! Am fost de acord să venim aici la insistențele tale și să încercăm să facem ceva bun pentru Abby, și nebuna asta, zise Sophie - și o arată pe Ida -, ne dă toate planurile peste cap. Sunt prea bătrână pentru prostiile astea și la fel și voi, așa că hai să-i dăm drumul și să punem lucrurile în mișcare.

- Poate că ar trebui să iei în considerare un nou stil, zise Toots, dar tonul ei nu părea prea convins. În secret, ea aplauda atitudinea directă a lui Sophie.

- O voi face când va îngheța iadul, bine? Acum, hai să o ducem pe Doamna Curățenie la mașină. Poți să-ți faci griji în privința stilului meu mai târziu.

Cu Mavis și Coco împleticindu-se în urma lor, Sophie și Toots aproape o târâră după ele spre ieșirea din hotel pe o Ida care nu înceta să protesteze.

Toots își scotoci mintea să spună ceva.

- Știi că nu ne placi prea mult în momentul acesta, Ida, dar să știi că o să ne mulțumești amândurora când te vom pune pe picioare. Încearcă să-ți amintești cum era viața ta înainte să o iei pe câmpii. Acum, vorbind doar pentru persoana mea, nu dau doi bani dacă vei mai vorbi cu mine sau nu. Te voi aduce pe linia de plutire cum erai înainte, chiar dacă mă doare sufletul să te chinuiesc. Mă ascuți, Ida? Doar dă din cap dacă vrei să revii la viața ta de odinioară.

Ida reacționează prompt:

- Da, așa vrea asta. Foarte mult. Doar că-mi este foarte... greu.

- Sunt mai multe feluri de greu, zise și Mavis, respirând cu dificultate. Ai vreo idee cât de greu îmi este mie să mă abțin să nu sun la room-service și să comand o înghețată enormă cu fulgi de ciocolată? Dar vreau să trăiesc, așa că m-am întrebat ce e mai important pentru mine, viața mea sau înghețata enormă? De-asta am mers la sală azi-dimineață, unde am întâlnit o doamnă minunată care mi-a promis că mă va ajuta să slăbesc. Am făcut șapte minute întregi pe banda de alergare. Șapte minute! Țelul meu de mâine este de nouă minute, zise ea mândră. Tot ce trebuie tu să faci, Ida, este să dai dracului toate prostiile astea ale tale și să faci cu sfințenie ce-ți spunem!

Lui Toots și lui Sophie li se tăie respirația când auziră cuvintele lui Mavis. Niciodată, dar *niciodată*, Mavis nu folosisese vreun cuvânt urât; experiența ei de profesoară își pusese amprenta.

- Spre deosebire de voi, eu nu am nici un motiv pentru care să trăiesc, zise Ida fără nici o urmă de emoție. Când a murit Thomas, am murit și eu.

Sophie interveni prompt:

- Dacă asta nu este cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată, nu știu ce poate fi! De câte ori ai fost măritată? Te-am auzit de-atâtea ori spunând asta și te-am crezut de fiecare dată încât am pierdut șirul. Te-ai gândit vreodată că poate ți-ar fi mai bine singură? Și nu-mi răspunde la întrebarea asta, Ida.

Cu și mai mult venin decât era necesar, Sophie continuă:

- Te cunosc de cincizeci de ani și nici măcar o dată în toți anii ăștia nu ai fost singură. Cred că a venit vremea să te aduni și să încetezi să mai depinzi de alții, în special de bărbați, și mai ales să ne mai lași în pace cu lamentările astea zilnice de care ne-am săturat. Știi ceva, Ida? Ai putea afla că lumea nu se învâрте doar în jurul

tău! Fii și tu pe picioarele tale o dată! Nu-mi vine să cred ce babă patetică ai putut să devii!

Aproape fără suflare, Sophie își încleștă maxilarele, mai furioasă decât fusese vreodată. Decise însă că nu terminase de vorbit.

- Când ai ajuns tu să crezi că lumea e toată la picioarele tale? În ceea ce mă privește, și cred că pot vorbi aici și în numele lui Toots și al lui Mavis, tu, Ida, ești un eșec ca femeie, nașă și prietenă. Refuz să mai particip la jocul tău stupid „de-a biata de mine“.

Toots inspiră adânc.

- Presupun că acum știm toate ce gândești cu adevărat.

- Este doar versiunea necenzurată a ceea ce văd. Știi că eu nu mă feresc de cuvinte. Ce rost are să adaugi tot felul de drăgălășenii dacă minți? Eu nu pot să mint, Toots. Nu mai vreau.

Limuzina, un Lincoln alb, le aștepta sub portic în timp ce ele o forțau pe Ida să le urmeze.

- Nu vreau să mai fac asta. M-am răzgândit.

- Ghinion, zise Sophie. O vei face chiar dacă vrei sau nu. Nu-i așa, Toots?

Sophie îi aruncă acesteia o privire crâncenă, atenționând-o ca nu cumva să o contrazică.

- Ida, Sophie are dreptate. Știi ceva? Sophie chiar a vorbit și în numele meu și, apropo, și Mavis încuviințează din cap, așa că a vorbit și pentru ea. Resemnează-te la gândul că mergi la doctor astăzi. Un cuvânt să mai aud din partea ta și jur că te plesnesc.

Toots mimă printre buze „e dusă“ către Sophie și Mavis. Deja se săturaseră de toate astea:

Șoferul limuzinei înconjură mașina și le deschise portiera.

- Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el, privind-o pe Ida, care se chinuia să se elibereze.

- Nu, ne descurcăm. Doar pregătește-te să bagi viteză când ajungem înăuntru, îi răspunse Sophie. Ar putea încerca să sară afară din mașină, așa că e mai bine să ții piciorul pe accelerație.

Cu brațele fluturând în aer, Toots și Sophie reușiră să o bage pe Ida pe bancheta din spate a mașinii.

- Întră și tu odată, Mavis, strigă Sophie. Și așază-te pe ea dacă va fi nevoie.

Mavis se deplasă cât putu de repede. Cu o viteză surprinzătoare, ea și Coco se urcară în mașină fără nici un fel de ajutor. Toots urcă și ea, și apoi Sophie.

- Calc-o, strigă Sophie la șofer.

- O, și Mavis bătu din palme, e exact ca-n filme!

- Ei bine, eu, cel puțin, n-aș da un ban să văd filmul ăsta, comentă Toots sec.

Ida rămase ghemuită strâns într-un colț, privind apatică pe fereastră în timp ce trecură în viteză de Beverly Hills Boulevard spre Centrul pentru Minte și Trup, unde aveau o programare cu renumitul psihiatru, doctorul Benjamin Sameer, prin bunăvoința doctorului Joe Pauley. El se asigurase că Toots știa că ceea ce făcuse depășise cu mult responsabilitățile sale. Ceea ce însemna, de asemenea, că și Toots trebuia să participe la următorul proiect caritabil al soției lui.

- Nici eu, adăugă Sophie, nepierzând niciodată ocazia să-și spună punctul de vedere. Putem fuma aici? Am nevoie de o țigară.

- Și eu, și eu, și nu, nu putem fuma. Uite, scrie chiar aici. Și Toots îi indică un mic semn rectangular ce arăta o țigară într-un cerc, tăiată de o linie oblică.

Cincisprezece minute mai târziu, treceau de porțile Centrului pentru Minte și Trup. Sophie se întinse să privească pe fereastră.

- Ia uită-te la acest loc, Ida. Arată tot alb și curat.

Ida îndrăzni să arunce o privire pe fereastră.

- Locul ăsta arată ca Taj Mahalul, zise Toots. Cred că doctorul Sameer este din India.

- Nu-mi pasă nici dacă este din Timbuktu, atâta timp cât poate să facă ceva să o ajute pe Ida. Dacă nu, cred că o să-mi pierd mințile și te voi lăsa pe tine să-l îngropi pe Walter, zise Sophie, admirând peluzele frumos tunse și clădirile albe strălucitoare ce se răsfireau pe toată întinderea imaculată. Oare nu oamenii din India

erau foarte curați? Sau foarte murdari? Nu-mi mai aduc aminte cum era.

- N-am de unde să știu, Sophie. Cred că am auzit ceva legat de faptul că fac baie înainte de masă, un fel de ritual de purificare al hindușilor, zise Toots.

- Asta e minunat. Nu-i așa că e minunat, Ida? Doctorul va înțelege exact problema ta, adăugă și Mavis.

Sophie își dădu ochii peste cap. Toots rânji.

- Chiar trebuie să fac asta? întrebă Ida, în timp ce limuzina oprea.

Toots îi aruncă lui Sophie o privire gen „nu acum” înainte de a răspunde:

- Da, trebuie să o faci, Ida. Tocmai ai rămas fără opțiuni. Doar gândește-te la libertatea pe care o vei recăpăta înainte să-ți dai seama.

- Și la toți banii pe care-i vei economisi când nu va mai trebui să-ți cumperi atâtea mânuși și clor, și săpun, și orice alte prostii pe care le folosești pentru a-ți înfrumuseța viața, sări Sophie.

- Îmbărbătează-te, Ida, trebuie să mergem înăuntru. Nu vrem să-l lăsăm pe doctorul Sameer să aștepte, mai ales că ne face o favoare să te vadă, zise Toots.

Șoferul, ca un gentleman perfect, le deschise portiera, dându-se într-o parte în timp ce femeile, pe rând, ieșiră din mașină. Toots băgă mâna în poșetă și scoase o bancnotă de o sută de dolari și o îndesă rapid în mâna acestuia.

- Ești drăguț să ne aștepti aici?

Cu toate că închiriasse limuzina pe termen nelimitat, nu era sigură dacă clarificase faptul că el trebuia să le aștepte.

Șoferul aruncă o privire bancnotei înainte de a răspunde.

- Bineînțeles.

- Perfect. Hai să mergem. Să începă spectacolul, fetelor! zise Typhoon Toots pe un ton dramatic.

Împreună, o ajutară pe Ida să urce scările, cu capul atârându-i ca unei păpuși de cârpă.

- Haide, Ida, cooperează, sau te voi dezbrăca până la piele chiar aici, în fața ușii. Asta înseamnă să grăbești pasul și să pretinzi că ești în viață.

În interior, fură întâmpinate de o tânără plăcută, îmbrăcată într-un sari roșu cu auriu din mătase. Avea ochii căprui calzi, pielea de culoarea mierii și un zâmbet primitiv ce luminează încăperea și le făcu să se simtă ca acasă.

- Trebuie să fiți doamna McGullicutty. Eu sunt Amala. Doctorul vă va primi imediat. Își aduse palmele împreună ca pentru o rugăciune. Vă pot servi cu o băutură rece, ceai?

Toots se uită la Sophie, îndemnând-o să nu vorbească deloc.

- Eu mor după o țigară. Aveți cumva vreo zonă unde se poate fuma?

Tânăra zâmbi.

- Din fericire, chiar avem o cameră pentru fumători, special ventilată, deoarece doctorul Sameer fumează trabuc. El spune că îl ajută să gândească. Dacă mă urmați, vă voi conduce acolo.

Sophie o concedie pe Toots dintr-o mișcare, înainte ca ea și Mavis, împreună cu Coco în lesă, să o urmeze pe Amala spre o ușă situată în fundul camerei.

- Tatălui meu, doctorul Sameer, îi place să-și fumeze trabucurile aici.

Le indică un fel de curte interioară frumoasă, cu bănci de piatră, acoperită cu un tavan boltit din marmură, ce o făcea să pară o adevărată cameră. Zona părea mai degrabă scoasă dintr-un film de genul celor cu Indiana Jones. Flori luxuriante, viu colorate, în urne imense, palmieri înalți până la cer și arbori pitici de un verde aprins creau o atmosferă calmă, relaxantă.

- Aproape că mi-e și frică să-mi aprind țigara aici, zise Sophie.

- Veniți aici, le rugă Amala să o urmeze. Puteți scruma și arunca mucurile în această urnă.

Sophie aruncă o privire spre urnă cu un semnal de alarmă. Arăta desigur ca un vas pentru cenușă, dar

nu genul acela de cenușă ce provenea de la tutun. Mai degrabă pentru rămășițe de corp incinerat, în opinia ei cea mai urâtă expresie inventată de om. Preț de o clipă, Sophie se îndoi de abilitățile docotorului Sameer. Poate că-și ardea pe rug pacienții și se descotorosea de cenușa lor în timpul unei pauze scurte de țigară. Amala le lăsă singure, spunându-le că trebuie să se întoarcă la un pacient.

- O... sigur, de asta suntem și noi aici.

Sophie așteaptă până când Amala părăsi încăperea, înainte de a-și aprinde țigara.

Mavis și Coco se apropiară și ele, păstrând distanța.

- Sophie, mi-aș dori să te lași de fumat. Urăsc să văd efectele tutunului asupra ta. Ești atât de dependentă de prostiile astea. Ai fi putut aștepta.

Ultimul cuvânt fusese rostit pe un ton atât de acuzator, încât Sophie se simți rușinată. Avea dreptate, *ar fi trebuit* să aibă răbdare.

- Nu râde ciob de oală spartă? îi replică ea, apoi îi păru rău. Cel puțin Mavis încerca și se ținea de dieta ei. Sophie își propuse în gând să se lase de fumat, ca o hotărâre pentru anul următor. O minunată hotărâre de An Nou. Ha!

Mavis o lăsă pe Coco jos și micuța chihuahua începu să își marcheze teritoriul de-a lungul aleii.

- Ai dreptate, dar cel puțin eu încerc să fac ceva în privința asta. Este mai mult decât pot spune despre tine și Toots. Nu vreau să fiu cicălitoare, dar este un obicei prost, și știi și tu asta. Nu mai poți fuma în public aproape nicăieri, așa că asta ar trebui să-ți spună ceva. Și degetele tale se îngălbenesc de la nicotină și la fel și dinții.

- Știu că nu e frumos și poate că mă voi lăsa într-o zi, dar nu acum. Îmi place prea mult ca să renunț. Aș putea face din asta o rezoluție de An Nou.

Iată, o spusese, o confirmare verbală că se gândea serios să renunțe la acest obicei îngrozitor.

Toots intră în fugă pe ușă, scotocind în poșetă după o țigară din secunda în care ajunsese în grădină. O aprinse, apoi se apropie de ele și se așeză lângă Sophie.

- Doctorul tocmai a luat-o pe Ida în cabinet. Dacă el nu o poate ajuta sau Ida îi refuză ajutorul, cred că trebuie să ne pregătim să luăm noi frâiele în mâini - *serios* - dacă toată povestea asta continuă. Toată scena aia de la hotel m-a obosit la culme.

- Mda, idem. N-am de gând să mă mai port cu ea cu mânuși de acum înainte, zise și Sophie.

- Încercați să fiți drăguțe cu ea, pledă Mavis.

Toots se uită la Sophie pentru a-i vedea reacția.

Și toate cele trei femei izbucniră în hohote de râs în același moment.

capitolul 23

O oră mai târziu, doctorul Sameer și Toots o escortară pe Ida la limuzina ce le aștepta, Sophie și Mavis urmându-i îndeaproape.

- Doctorul a spus că vei fi mult mai ușor de tratat decât ai crede. Vrea ca tu să-ți iei medicamentele, pentru că spune că asta va grăbi procesul de vindecare, ca un fel de impuls suplimentar. Știu ce părere ai despre medicamente, dar trebuie să încerci, Ida. Cu riscul de a mă repeta, asta nu e viață.

- Știu, Teresa. Însă mi-e atât de *frică*, zise Ida. Voi lua medicamentele dacă tu crezi că așa trebuie.

- Nu contează ce cred eu, contează ce crede doctorul. Ți-am spus, omul este cel mai bun în domeniul lui. Dacă eram eu în locul tău, aș fi mutat munții din loc doar ca să-mi recuperez viața, dar asta ține de tine, Ida. Eu mi-am făcut datoria. Ești pe picioarele tale acum. Cu alte cuvinte, fată, ai cam ajuns la capătul drumului.

Toots se dădu la o parte în timp ce șoferul deschise portiera.

Atentă să nu atingă nimic, Ida, cu lacrimile curgându-i pe obraji, se strecură în limuzină. Toots o urmă, apoi Sophie și Mavis. Coco se încolăci în poala stăpânei ei.

Nici nu apucară să iasă din parcare, că Sophie făcu un anunț.

– Ida, uite, îți datorez niște scuze pentru felul în care ți-am vorbit mai devreme. Nu pot să simt ceea ce simți tu, dar am mai trecut și eu prin câteva situații teribile, așa că vreau doar să știi că te vei face bine. Am multă încredere în tine. Timpurile grele nu țin pentru totdeauna. Nu-i așa, Toots?

Toots știa că Sophie se referea la toți anii aceia de abuzuri pe care-i suportase. Ridică din umeri.

Ida îi oferi un zâmbet, un zâmbet adevărat.

– Îți mulțumesc, Sophie, pentru că ai spus asta.

– Nu sunt chiar atât de căpcăună cum mă mai manifest din când în când. Sophie rânji. Însă uneori, Ida, cum este și cazul acum, mă enervezi la culme. Toots are dreptate, trebuie să te ții de programul de aici.

– Prostii, ești mai rău decât căpcăună, replică Toots.

– Și acum, fetelor, de ajuns cu asta, proclamă Mavis cu o voce puternică și fermă. O, Dumnezeuule, am vorbit exact ca maica Mary Elizabeth, nu-i așa?

Maica Mary Elizabeth fusese cea mai rea călugăriță din lume, sau cel puțin așa gândiseră ele în primul lor an de liceu.

– Nu cred că cineva o poate imita pe maica Mary Elizabeth. Am urât-o cu adevărat. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ea? zise Toots.

– Obişnuiam să-mi închipui că îl speria până și pe dracu' din iad. Sunt sigură că este moartă și îngropată. Vă aduceți aminte cum ne spunea că bărbații, și nu bannii, erau rădăcina răului? Cred că știa ea ce știa chiar și atunci. Trebuie că avea cel puțin o sută zece ani când am ajuns noi în liceu, replică Sophie cu umor.

Răseră toate, inclusiv Ida.

– Avem cu siguranță ceva amintiri minunate, zise Mavis.

– Unele dintre noi, nu. Îți aduci aminte de bal, Ida? Când ai fost aleasă regina balului?

Ida râse, chiar râse cu adevărat.

- Da, și aș prefera să nu se vorbească despre el. A fost cea mai urâtă zi din viața mea.

- Nu se poate! Chiar tu ai spus că *cea mai urâtă zi* din viața ta a fost când Toots ți l-a luat pe Jerry.

- Sophie, încetează! Jur că ești cea mai mare În-curcă-Lume pe care am cunoscut-o vreodată. Ai cumva o plăcere bolnavă să ne chinui? Acum, șezi frumos și bucură-te de peisaj. Sunt sătulă să mă cert cu tine, zise Toots pe un ton serios, dând de înțeles că discuția se terminase și că nu vor mai pomeni nimic despre noaptea balului Idei.

- Ei bine, *scuzați-mă*, Maiestatea Voastră. Ce mai știi să strici cheful omului, îi replică Sophie.

Celularul lui Toots sună, scăpând-o de o continuare a discuției. Îl scoase repede din poșetă.

- Alo? Abby! Bineînțeles, ne-ar plăcea mult. Așteaptă puțin. Toots îi aruncă o privire Idei. Ida, ce zici de un tur al ziarului *The Informer*?

Toots văzu teama conturându-se pe trăsăturile perfect definite ale Idei.

- Nu, nu. Nu sunt pregătită pentru asta încă, dar spune-i lui Abby că voi fi într-o zi.

- Toots, crezi că o pot lua și pe Coco cu mine? Nu mi-ar plăcea deloc să o las în bungalow. Se simte atât de singură acolo.

- Abby, Ida nu se simte în stare să facă turul acesta chiar acum. Dar Mavis vrea să știe dacă este în regulă să o aducă și pe Coco.

- Bineînțeles. Chester este și el în biroul meu. Așa vor avea ocazia să se cunoască.

- Atunci vom ajunge acolo de îndată ce o lăsăm pe Ida la hotel. Sunt atât de emoționată, Abby, știi cât de mult îmi place tabloidul tău!

- Da, știu. Ne vedem atunci în aproximativ o oră, da? zise Abby. Întreabă-l pe șofer dacă știe adresa.

- Desigur, așteaptă. La celălalt capăt al firului se auzi ră mai multe suntele înfundate. Da, spune că oricine în LA știe unde este *The Informer*. Ne vedem în curând.

- Bine, mamă. Pa, pa.

Toots puse telefonul înapoi în poșetă.

Abby închise telefonul și, pentru că acum avea ceva timp la dispoziție până la venirea oaspeților ei, decise să mai cerceteze puțin pe internet. Accesă câteva link-uri, sperând că va mai apărea ceva nou privind vânzarea ziarului. Când nu găsi nimic nou, își luă celularul și-l sună pe Rag a suta oară. Cu siguranță, ceva nu era în regulă. Chiar dacă Rag era un ticălos, nu-i stătea în fire să nu anunțe pe nimeni că nu va veni la birou. Chiar și în zilele când suferea de mahmureală după călătoriile lui de plăcere în Vegas, suna întotdeauna pentru a lăsa cine știe ce scuză ridicolă. Pentru a nu știu câta oară, îi răspunse căsuța vocală și ea mai lăsă un mesaj, complet diferit față de orice mesaj lăsat înainte:

„Sunt Abby. Uite ce e, la naiba, dacă ai de gând să speli putina, măcar anunță pe unul din noi. Mă rog la Dumnezeu să nu fi cheltuit ieri toți banii de salarii pentru că săptămâna asta ar trebui să ne primim cecurile. Sună-mă de îndată ce primești mesajul.“

Abby aruncă telefonul pe birou. Poate că ar fi mai bine să dea o fugă până la apartamentul lui Rag, doar ca să se asigure că mai este încă în viață. Era foarte posibil să-și fi pierdut cunoștința, în special pentru că avea obiceiul să bea atât de mult.

Abby se uită la ceasul de perete. Avea destul timp să ajungă la apartamentul lui Rag și să se întoarcă înainte ca mama și prietenele ei să sosească. Un gând morbid îi trecu prin minte. O mai sună o dată pe mama ei și îi spuse ce intenționa să facă.

- Mamă, scuză-mă că te stresez. Tocmai am realizat că am de făcut un drum pe care nu am cum să-l amân. Poți să mai aștepti câteva ore înainte de a trece pe aici?

- Nici o problemă, Abby. De fapt, se potrivește de minune și vom avea destul timp să ne aranjăm puțin. Ne vedem în câteva ore.

Abby își luă servieta, întrebându-se ce făcuse oare vreodată de merita un părinte atât de minunat. Chiar dacă crescuse cu mai mulți tați vitregi decât ar fi fost normal, mama sa nu o neglijase niciodată în nici un fel.

Mai mult, când venea vorba de nevoile ei, ea spunea oricui ar fi fost măritată la acea vreme că Abby era mai importantă decât el. Și vorbea serios. Deseori, mama ei se jura că atrăsese un blestem asupra bărbaților cu care se măritase, mergând atât de departe încât îi spusese celui de-al treilea sau al patrulea că toți ceilalți soți ai ei anteriori muriseră și că, dacă aveau de gând să dea bir cu fugiții, mai bine să o facă înainte de nuntă, pentru că nici în ruptul capului Teresa Amelia Loudenberry nu va fi părăsită în fața altarului și umilită.

Abby apucă lesa lui Chester.

- Hai să facem o plimbare.

Auzind cuvintele magice, Chester se așază în dreptul ușii și o așteptă. Ieși apoi pe ușă și o luă pe holul întunecat, oprindu-se doar când ajunse la scările ce duceau spre ieșirea din clădire. Abby jură că era mai deștept decât majoritatea bărbaților cu care ea se întâlnise. De fapt, era sigură de asta. Acei idioți nu se oboseau să se oprească și să o aștepte la ușă.

- Ești un băiat bun, Chester. Poate că vei întâlni și tu fata visurilor tale într-o zi. Ceva îmi spune că, în cazul tău, mărimea nu contează.

Căinele își lăsă capul într-o parte pentru a se uita la stăpâna lui. Abby știa că el înțelesese fiecare cuvânt. La parter, Abby se opri să cumpere o sticlă de apă de la automatul de băuturi răcoritoare.

După ce stătuse închisă în biroul întunecat, Mini Cooperul ei galben arăta ca o rază de soare. Motivul principal pentru care cumpăraseră această mașină de la bun început fusese că-i reamintea de un soare mare și auriu. Gândurile îi zburară înapoi la ziar, întrebându-se dacă noii proprietari - în caz că va afla vreodată cine sunt - vor investi ceva în renovarea clădirii. Câteva ferestre pe ici, pe colo și o zugrăveală proaspătă ar schimba complet interiorul mohorât.

- Urcă, Chester.

Descuie portiera, îl prinse pe Chester cu centura de siguranță, apoi dădu roată mașinii spre locul șoferului.

Traficul era îngrozitor pe Santa Monica Boulevard, dar nu ceva neobșnuit. Așteptând să se schimbe lumina roșie a semaforului, privi turiștii. Erau tineri, bătrâni, grași, slabi, și de orice naționalitate din lume. Unii purtau genți pline-ochi, alții aveau aparate foto enorme agățate de gât, și nu lipseau, bineînțeles, câțiva domni în vârstă îmbrăcați cu tipicele cămăși înflorate. Zâmbi. Era ca în filme. Uneori.

Un claxon strident de la mașina din spatele ei o aduse cu picioarele pe pământ și îi trimise piciorul pe accelerație mai repede decât de obicei, făcându-l pe Chester să se aplece mult înainte.

- Scuză-mă, băiete. În ziua de azi se pare că toată lumea se grăbește.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Un șmecheraș tipic hollywoodian, gândi ea. Avea un BMW decapotabil, cu nuanță personalizată, iar șoferul ținea ca de obicei celularul la ureche. Fu tentată să-i arate șoferului degetul mijlociu, cum o văzuse pe mama ei făcând în mai multe ocazii, dar se opri exact la timp. Exista probabil o lege împotriva acestui lucru. Își propuse să verifice asta cu prima ocazie și, dacă era așa, să se asigure că mama ei își păstra degetul pentru sine, cel puțin atâta timp cât se afla în oraș.

Rag locuia într-o zonă mai veche a LA-ului, care o făcea mereu pe Abby să se simtă de parcă s-ar fi întors în timp. Case scunde, în stil ranch, ce semănau cu a ei, mai puțin îmbunătățirile; străzi încadrate de copaci ce se întindeau în linie, din loc în loc, pe toată lungimea acestora. Biciclete ce văzuseră și timpuri mai bune, triciclete ce stătuseră prea mult în soare și leagăne ruginite umpleau mai multe peluze neîngrijite. Într-una dintre curți, zări o veche camionetă Volkswagen, cu flori mari, de un portocaliu decolorat, vopsite pe caroserie, ce arăta de parcă fusese în prea multe excursii hipiote. Un câine vagabond stătea într-un colț, ca și cum ar fi așteptat să treacă strada. Pe Abby o durea întotdeauna sufletul să vadă animale fără stăpân. Încetini, apoi, dintr-un impuls, se întoarse să vadă dacă animalul avea vreo zgardă.

Dacă nu, l-ar fi luat de acolo. Fu ușurată să-i vadă la gât zgarda de un roșu aprins. Proprietarii lui erau probabil prea ocupați pentru a-l duce la plimbare, așa că se pare că acesta se hotărâse să meargă singur. Gândul o făcu să zâmbească.

Abby făcu stânga pe Sable Street, urmând-o până la Greenlawn Drive, unde se înfunda, în capătul ei începând complexul de apartamente unde se afla și locuința lui Rag. Apartamentele Timberland, construite prin anii '60, aveau exteriorul vopsit într-o nuanță închisă și urâtă de verde și jaluzele negre. Un acoperiș jos, cu o margine groasă de lemn, ceea ce ea presupunea că fusese odată o cornișă tot specifică anilor '60, îi aminti de o cutie. Sincer, Abby gândea că erau cele mai urâte apartamente din oraș. Parcă în fața apartamentului B-2. Noul Chrysler al lui Rag nu era în locul lui obișnuit din parcare, ceea ce nu o surprinse. Nu se așteptase să-l găsească acasă, dornic de companie. Chester lătră să iasă afară.

- Haide, băiete. Să luăm o pauză. Abby deschise ușa pasagerului. Stai pe-aproape, Chester.

Cu câinele după ea, Abby traversă micuța parcare spre apartamentul lui Rag. Bătu puternic în ușă, sperând ca el să fie înăuntru și, mai ales, să fie încă în viață. Bătu din nou.

„La naiba!”

Se apropie de laterala apartamentului, sperând că nimeni nu o privea. Tot ce mai avea nevoie era ca poliția să apară și să o considere o hoată sau amatoare de voyeurism. Și-apoi, credea mai degrabă că acesta era unul dintre complexurile de apartamente de genul „Vezi-ți de treaba ta!”

Abby mai bătu încă o dată cu degetele în geam. Dacă Rag ar fi fost înăuntru și în viață, ar fi ieșit până acum. Îngrijorată și furioasă pe sine pentru asta și nervoasă pe șeful ei, se întoarse la ușa de la intrarea în apartament, unde mai încercă o dată să bată.

- Dacă ești acolo și nu-mi răspunzi pentru că ești mahmur, îți jur că mahmureala va fi o binecuvântare

după ce te voi jumuli eu bine, strigă ea, nepăsându-i că vecinii ar fi putut să o audă.

Făcu o grimasă la acest gând.

Într-un final, când se convinsese că Rag nu era acasă, Abby apăsă pe clanță și fu șocată să descopere că ușa nu era încuiată. Dându-i ordin lui Chester să o urmeze, ea avu o presimțire ciudată.

- Chester, ceva nu-mi miroase a bine aici.

Interiorul apartamentului lui Rag era la fel de urât ca și exteriorul. Scaune din vinil portocaliu erau trase de sub o masă rotundă de sticlă. În mijlocul acesteia se aflau o carafă de vin și șase pahare din același set pictate cu frunze maro-auriu. O măsuță cu două rafturi, modernă, era plasată lângă o canapea cu model zebra.

Rag nu văzuse cu siguranță în viața lui măcar coperta unui ghid cu noțiuni de bază în ale decorării.

Abby își făcu drum spre dormitorul lui Rag, aflat la capătul holului scurt. Se întrebă care ar fi fost șansele să ajungă vreodată în dormitorul lui Rag și gândul acesta îi plăcu total.

Intrând în cameră, ceea ce văzu o lăsă fără replică. Ușa singurului șifonier era larg deschisă, dezvăluind cele câteva umerase acum goale. Oare de ce nu o mira că șeful ei încă mai folosea umerase de sârmă? Abby aruncă o privire spre partea de jos a dulapului, unde găsi o pereche de adidași Nike uzați. În colțul opus dulapului se afla o comodă, cu toate sertarele scoase complet. Când se uită înăuntru, văzu că și ele erau la fel de goale ca și șifonierul. În grabă, ea păși în baie cu gresie de modă veche, de culoare alb-verde. O cadă veche cu picioare, cu o pată enormă de rugină. Un capăt de duș ieșind din perete, perdeaua de duș murdară la bază. O chiuvetă și o toaletă cu capac negru, atât de îngrămădite una în alta, încât Abby aproape că avu o imagine îngrozitoare cu Rag făcându-și nevoile și în același timp înmuindu-și picioarele în cadă și spălându-se și pe dinți. Deschise rapid ușa dulăpiorului și îl găsi la fel de gol ca și șifonierul și comoda.

Abby avu presentimentul că dragul și bătrânul de Rag se băgase de această dată într-un necaz foarte mare și urât mirositor, și, fără alte opțiuni, lăsase totul baltă și spălase putina.

capitolul 24

Richard Allen Goodwin rămăsese același jucător împătimit chiar dacă, și în trecut, Fortuna îi dăduse rareori târcoale. Încă de la sosirea lui în Grand Cayman, se pare că această doamnă își plătea păcatele vechi. Pentru mare parte din cei cincizeci și doi de ani ai lui – acum patruzeci și opt, conform noilor sale acte de identitate – avusese un ghinion teribil. Era și timpul să câștige și el în stil mare.

Schimbarea aceasta de noroc aproape că îl speria. Iată-l acolo, în Grand Cayman, luând-o de la capăt, bucurându-se de o a doua șansă ce-i fusese oferită sau, în acest caz, ce și-o obținuse singur. Ceea ce nici unul dintre idioții aceia de la ziar nu înțelesese era că, dacă voiau să apară pe prima pagină, trebuiau să fie dispuși să dea din coate și să forțeze norocul, în loc să se plângă mereu că altcineva le fura pontul. În aceste vremuri, oamenii trebuiau să fie în permanență atenți la orice și să acționeze înaintea tuturor. Iar el făcuse asta cu măiestrie în ultima vreme.

Era un multimilionar. Putea să stea la jocurile de noroc o noapte întreagă dacă voia. Putea să bea până își pierdea cunoștința. Putea să facă absolut orice îi dorea inimioara.

– Dacă-ai ști ei, zise el cu glas tare.

Mergând spre peretele întreg din sticlă ce dădea spre apa turcoaz a Caraibelor, nu-i veni să creadă cum i se schimbase norocul în doar câteva ore. Se holbă la plajă, admirând valurile cum se izbeau de mal. Palmierii, ca niște balerine, se aplecau sub forța vântului, iar ploaia lovindu-se de geam, suna de parcă mii de pietricele ar fi fost aruncate spre fereastră.

Blocat în mijlocul unui uragan nenorocit! Auzise deja că jumătate de insulă rămăsese fără energie electrică. Sunase la aeroport, pretinzând că vrea să-și cumpere un bilet, și o femeie cu un accent încântător îi spusese că toate zborurile fuseseră anulate. Ce păcat! Apoi vorbise la recepție și întrebase dacă nu cumva cazinourile de la parter urmau să rămână deschise, în ciuda vremii de afară. Fusesse asigurat că acestea vor rămâne deschise pentru oaspeți.

După ce făcu un duș și se bărbieri, se îmbracă într-o pereche de pantaloni sport și un tricou bleu. Se admiră în oglinda înaltă. Mai trebuia să slăbească vreo cinci-sprezece kilograme, dar cu banii lui, putea oricând să apeleze la o liposucție. Își trecu pieptenele prin părul ce începea să se rărească și decise că se va interesa de implanturile acelea de păr imediat ce se liniștea furtuna. Se pișcă de excesul de piele de sub bărbie. Și asta trebuia să dispară. În câteva luni, va fi un om nou. La propriu.

Pentru restul serii, se distra în cazinou. Da, viața era minunată.

Înapoi în California, Micky o observă pe reporterița tânără și atrăgătoare plecând în mașina ei de un galben-deschis, împreună cu un câine ce arăta ca Rin Tin Tin. Se îndreptă cu grijă spre intrarea din spate a ziarului *The Informer*. Împingând ușa, intră în tăcere, nefiind sigur dacă mai era și altcineva la birou.

- Hei, e cineva aici? strigă el.

De parcă i-ar fi răspuns cineva dacă s-ar fi aflat acolo la acea oră. Uneori era atât de prost!

Mergând încet, cu grijă, de-a lungul holului lung și întunecos, ce știa că ducea spre birouri, Micky mai deschise o ușă. Nimic. Un birou metalic, cu un scaun ieftin și un computer demodat. Nu-i de mirare că ziarul acesta de rahat era la ananghie. Ia uită-te la aparatura antică pe care o foloseau. Probabil că încă mai foloseau internetul prin dial-up. Se întoarse în hol. Deschise următoarea ușă și văzu aproximativ același lucru. Acesta voia să fie un ziar. Un tabloid? „La naiba, biroul meu de-acasă

e de o mie de ori mai bun decât văgăuna asta." Scutură din cap, trăgând cu ochiul pe ușa următorului birou. Aceleași lucruri, mai mult sau mai puțin. Masă, scaun, nici urmă de computer. Poate că foloseau doar creionul și hârtia. Îl pufni râsul de gluma lui.

De îndată ce ieși din birou înapoi în hol, auzi voci.

Nenorocitul naibii! Poate că Rag decisese totuși să vină la muncă astăzi. Dacă era așa, îl păștea o bătaie de-a dreptul soră cu moartea.

Micky intră repede în biroul de vizavi.

Bingo! Acesta era biroul șefului. Aprinse lumina, se așeză în scaunul șleampăt din spatele biroului. Era un bărbat răbdător. Aproape. Și-așa nu avea nimic altceva mai bun de făcut în acea zi.

Așșșaaaa, avea de gând să stea acolo în biroul ăla nenorocit până când Domnul Proprietar de Ziar ar fi avut de gând să apară. Da, pentru cincizeci de miare, avea tot timpul din lume.

capitolul 25

Neștiind ce să creadă despre dispariția bruscă a lui Rag, Abby decise să lase deoparte pentru moment plecarea lui. Cel mai probabil, acesta se aciuase în cine știe ce hotel mizerabil, revenindu-și din beție. Ea avea mai multe lucruri importante de rezolvat acum, cum ar fi mama și nașele ei, și turul promis acestora în sediul ziarului *The Informer*. Așa că se grăbi să ajungă înapoi la birou în timp record.

Parcând în locul ei obișnuit, înainte de a coborî din mașină, Abby aruncă o privire în parcare, căutând Chryslerul lui Rag, în eventualitatea puțin probabilă că ar fi apărut miraculos în timp ce ea îl căutase acasă. „N-am eu norocul ăsta“, gândi ea, înainte de a se corecta. Orice zi de muncă fără Rag în cazul ei era o zi norocoasă. Se întinse după servieta așezată pe bancheta din spate, o trase în față, în același timp căutând și lesa

lui Chester. Era sigură că o îndesase pe aici pe undeva mai devreme, așa că nu se lăsă până n-o găsi.

- Haide, băiete, stai să-ți prind asta la gât. Nu vreau să spună cineva că nu respectăm legile.

O dată, Rag o văzuse în parcare împreună cu Chester și fără lesă. Începuse să tune și să fulgere, spunându-i că o păștea un proces și că, de acum înainte, când câinele se afla pe proprietatea *The Informer*, ar fi fost bine să aibă lesă. Dacă nu... Fusesse acel „dacă nu...” ce o făcuse să-l urască mai mult ca niciodată.

- Chester! Ce tot hămăi acolo? Abby prinse lesa la gâtul câinelui înainte de a ieși și a deschide portiera. Știu că nu-ți place Rag. Nici mie nu-mi place. Însă tristul adevăr este că nu cred că există cineva care îl placă.

Cu servieta sub braț, Abby ținu lesa cu mâna stângă, apoi cu mâna dreaptă îi deschise portiera lui Chester și îi dădu drumul la centură. Câinii erau ca niște copii și, la fel ca aceștia, aveau nevoie de aceeași protecție.

De îndată ce îi prinse lui Chester lesa de zgarda de la gât, își promise să sune la magazinul *Precious Paws*¹ și să facă o rezervare pentru o zi de spa și de răsfăț pentru Chester. Poate că o va invita și pe Coco. Chester nu era prea înnebunit după zilele la spa, dar dacă avea companie poate că făcea o excepție. Mai ales o companie ca o chihuahua micuță și simpatică.

Traversând parcare cu Chester alergând în fața ei atât cât îi permitea lesa, Abby tresări când auzi pe cineva strigându-i numele. Se întoarse și văzu o limuzină albă și elegantă intrând în parcare. Sophie era ieșită aproape pe jumătate pe fereastra din spate, fluturând în aer o țigară. Râzând, Abby doar scutură din cap.

- Chester, șezi!

Câinele imens se așeză imediat pe etichetele din spate.

Abby se apropie în grabă de mașină, nerăbdătoare să le ducă pe mama și pe nașele ei într-un tur al locului ei de muncă. Se uită la ceas. Mai avea cel puțin două sau trei ore înainte ca vreun informator să vină și să dea raportul zilnic.

¹ Lăbuțe prețioase

Una câte una, femeile ieșiră din limuzină. Mai întâi Sophie, apoi Toots, și, în sfârșit Mavis, strângând în brațe un câine mic care nu putea să cântărească mai mult de două sau trei kilograme, și care se agățase posesiv de pieptul ei larg.

- Ham, ham!

Mavis aproape că se rostogoli până în locul unde Abby stătea cu Chester.

- Ea trebuie să fie Coco.

Abby își întinse mâna pentru ca aceasta să o poată mirosi. Coco mârâi, arătându-și dinții ascuțiți.

- Este speriată.

Mavis aruncă o privire spre câinele uriaș ce aștepta să i se dea atenție. Chester era nemișcat ca o statuie.

- Nu-ți face griji, Mavis. Chester este cuminte.

- Este adevărat, Mavis. Când i se dă comanda, Chester devine brusc un câine periculos, dar altfel, este iubitor ca un pisoiaș, zise Toots aplecându-se să-și îmbrățișeze fiica. Apoi își scărpină nepotul/câinele între urechi.

- Este cel mai bun dintre cei mai buni. Nu știu cum m-aș descurca fără el. Haideți înăuntru. Vreau să vă arăt sediul înainte de a mai veni altcineva. Abby se întinse după lesa lui Chester și îl conduse spre ușa din spate. Doar urmați-mă, le spuse ea peste umăr.

- Nu-mi vine să cred că suntem cu adevărat aici! Sunt atât de încântată! Nu ai nici un număr pe care nu l-am văzut până acum? întrebă Toots, când intrară în clădirea veche pe ușa din spate.

- Cred că avem vreo două. Tipărim șapte numere o dată la două săptămâni. Asta ne dă răgaz ca la două zile să mai scriem articolele pentru tipar, și-apoi altă zi pentru a aduna noi informații.

Mai întâi, Abby le arată biroul ei.

- Nu este cine știe ce, dar este cel mai frumos birou din clădirea asta veche, umedă și rece. Dacă aflu vreo dată cine sunt noii proprietari, îi voi putea convinge să investească puțin într-o mică renovare. Această clădire obișnuia să fie sediul ziarului *Los Angeles Examiner*.

Are mai mult de o sută de ani. Din păcate, nu s-au schimbat prea multe de atunci, în afară de faptul că acum suntem un tabloid de mâna a treia. Nu mai știu dacă acesta e un lucru bun sau rău.

Abby observă că pielea albă a lui Mavis devenise acum aproape roșie de efort. Îi arată un scaun.

- Ia un loc, Mavis, îi zise ea veselă.

- Mulțumesc, draga mea. M-am încălzit puțin cam prea tare.

Toots și Sophie se uitau cu admirație la filele înrămate din *The Informer* ce atârnavu pe perete.

- Cred că pe unele dintre acestea nu le-am văzut, zise Toots, continuând să scaneze știrile de primă pagină pe care le scrisese fiica sa.

- Poate că doar ai uitat de ele. Acum, dacă sunteți gata de un tur, ar fi mai bine să-i dăm drumul.

- Suntem gata, Abby. Sper că nu te ținem de la treabă. Dacă ți-ar fi mai bine să reprogramezi asta pentru altă dată, sunt sigură că nu va fi nici o problemă pentru Mavis și Sophie. Toots aruncă o privire celor două femei pentru a le vedea reacția. Amândouă încuviințară din cap.

- Acum este perfect. Rag nu este aici. De fapt, nu mai știu nimic de el și încep să mă îngrijorez.

Toots inspiră adânc.

- Este ceva neobișnuit?

Abby reflectă puțin înainte de a pronunța vreun cuvânt. Nu era neobișnuit, ci era ceva pur și simplu. Nu era normal ca dintr-odată să înceapă să se îngrijoreze din cauza lui. Doar că avea presentimentul ăsta...

- Nu chiar. Probabil că s-a închis în cine știe ce cameră jagoasă din Vegas cu vreuna dintre pipițele lui.

- Sună de parcă ai toată admirația și un imens respect pentru șeful tău, mormăi Sophie. Sperase să vadă puțin mai multă eleganță și strălucire și ceea ce primise în schimb era pur și simplu de prost gust.

Abby râse.

- În visele lui! Rag nu era atât de rău înainte de a se apuca de jocurile de noroc. Cred că asta l-a făcut

să se apuce de băut, și restul... Nu este nevoie să mai spun că nu pot să-l mai suport. Și nimeni altcineva, de altfel. Ce a mai rămas din personalul ziarului stă departe de birou pe cât posibil. Eu sunt singurul reporter, în afara lui Rag, care mai vine dimineața. Asta când se hotărăște să mai apară. Haideți, să începem turul, și Abby îl strigă pe Chester. După câte se pare, Coco intenționa să îl asculte pe ciobănesc. De îndată ce el ieși pe ușă, ea îl urmă.

- De ce nu demisionezi? întrebă Mavis, urmărind atentă cu privirea cățeaua ei, care îi dădea mai multă atenție lui Chester decât propriei stăpâne.

- Nu pot face asta, zise Abby, zâmbind la sugestie. În pofida lui Rag, îmi place ceea ce fac. Știu că nu îmi conferă prea mult respect, dar cineva trebuie să o facă.

Abby le conduse de-a lungul holului spre o ușă în stânga ei.

- Odată ajunse jos la subsol, va fi întuneric beznă, așa că nu faceți nici o mișcare până nu vă dau eu de veste. Avem o problemă cu electricitatea în clădirea asta veche. Luminile nu merg întotdeauna.

De îndată ce Abby ajunse la ușa subsolului, se întoarse pentru a se asigura că mama și nașele sale erau în spatele ei.

- Treptele sunt abrupte, dar există o balustradă, așa că fiți atente.

Meșteri puțin la întrerupător și, o secundă mai târziu, subsolul se umplu de lumină.

Mașina de tipărit de origine germană trona ca un monument antic în mijlocul subsolului. Roți de mai multe mărimi cu sute de dinți de metal se împreunau cu o precizie ce l-ar fi umplut de invidie și pe cel mai mare maestru ceasornicar. Abby aproape că-și imagina zgomoțul asurzitor pe care îl făcea mașina în trecutul atât de îndepărtat. În afara unor cabluri uzate ce atârnavă dintr-un panou electric, mașina părea să fie într-o stare excelentă de funcționare. Dacă ar fi angajat un electrician calificat, în doar câteva minute, aceasta ar fi devenit operațională.

Suluri de hârtie umpleau spațiul din podea până-n tavan alături de câteva butoaie de două sute zece litri

de cerneală ce așteptau publicarea următoarei știri de senzație. În dreapta, se afla un birou mic unde zețarii trudiseră fără încetare să așeze literele pe dos, de la dreapta la stânga, pe tiparul uns cu cerneală.

Mai multe instrumente de fixat culoarea se odihneau pe bancuri de lucru pătate de cerneală, cu precizie militară, de parcă și-ar fi păzit cu sfințenie teritoriul.

Femeile se adunară în capătul tiparniței, unde Abby le explică pe scurt modul de funcționare al acesteia.

– Ce mai caută vechitura asta nefolositoare aici? întrebă Sophie. Cum poți fi competitiv dacă nu ești în pas cu tehnologia?

– Nu este o vechitură nefolositoare. Când William Randolph Hearst a cumpărat această mașină la începutul anilor 1900, era cea mai performantă dintre toate și ar mai putea și astăzi să producă un ziar dacă ar fi nevoie, îi explică Abby.

În colțul opus al camerei, Chester și Coco așteptau răbdători la picioarele scărilor. Mavis se apropie clătănându-se de cei doi câini.

– Câinii devin neliniștiți. Hai să mergem sus și vă voi arăta și restul clădirii, zise Abby.

În capul scărilor, o așteptară pe Mavis care se chinuia să-și recapete răsuflarea la mijlocul distanței.

– Scuze, acesta este un motiv în plus să mai slăbesc.

– De ce nu iei câinii și împreună cu ei să ne aștepți în biroul meu în timp ce le arăt mamei și Sophiei ultimele trei etaje. Asta însemnând camera de corespondență, cea de distribuție, vânzările și marketingul. Nu pierzi nimic deosebit.

– Mulțumesc, dragă. Cred că exact asta voi face.

Douăzeci de minute mai târziu, trioul se întoarse în biroul lui Abby. Scena ce le întâmpină le făcu pe toate trei să izbucnească în râs. În fața biroului lui Abby, Chester și Coco se ghemuiseră unul într-altul, cu jucăria de pluș al lui Chester prinsă între ei. Mavis rânjea cu gura până la urechi, încântată de realizarea cățelușei ei.

Mirată, și arătând spre cei doi câini, Toots o întrebă:

- Pentru numele lui Dumnezeu, cum de-ai reușit să faci asta?

- Ce pot să spun, câinii mă iubesc.

- Pe bună dreptate. Și noi toate te iubim, zise și Abby zâmbind.

- Ar fi mai bine să mergem. Te-am deranjat destul astăzi. Sunt sigură că ai o grămadă de articole de scris. Toots o îmbrățișă pe fiica ei. Te sun mai târziu.

- S-a făcut, spuse Abby, întorcându-i mamei sale îmbrățișarea. Nu mi-ai spus tu odată, demult, că ți-ar plăcea să ai un ziar?

Toots se opri brusc și se întoarse, luată prin surprindere de întrebarea neașteptată a fiicei sale. Se gândi mult înainte de a răspunde.

- Poate că am spus asta, dar nu-mi aduc aminte. Când a fost asta? Acum o sută de ani? Dar de ce mă întrebi, draga mea? replică ea nonșalantă.

- Doar așa. Nu e nimic important, zise Abby.

Toots simți un semnal de alarmă străbătându-i tot corpul. Cu siguranță nu dăduse naștere și nici nu crescuse o fiică proastă. Abby mirosea ceva.

- Fie. Oricum asta este mult peste nasul meu, replică Toots. Mavis, dacă ești gata, ar fi mai bine să ne întoarcem la bungalow-urile noastre. Vreau să văd ce face Ida și să mă asigur că și-a luat medicamentele.

Fără nici o tragere de inimă, Mavis se întinse după Coco, cu părere de rău să strice armonia dintre cei doi câini.

Pe drum spre limuzina ce le aștepta, Toots promise să se întâlnească mai târziu în cursul aceleiași zile. Abby le făcu semn cu mâna până când mașina lungă și albă dispăru din vedere.

Micky auzi voci venind de pe hol. Își ținu respirația mult timp, expirând puternic imediat ce auzi grupul părăsind clădirea. Calea fiind liberă, își făcu cu grijă drum afară, grăbindu-se să ajungă peste stradă, unde-și lăsase mașina Corvette de culoare albastru regal, pe o alee în spatele unui restaurant japonez. Dădu roată vehiculului,

asigurându-se că nu avea nici o zgârietură sau lovitură. Satisfăcut, se strecură pe scaunul șoferului înainte de a-și scoate celularul din buzunar pentru a-și controla căsuța vocală. Ascultă mesajul primit de la un prieten care făcuse actele de identitate ale lui Rag. Tot ce auzi fu doar un șir de înjurături.

„Rodwell Godfrey ar face bine să aibă nouă vieți pentru că am de gând să-i iau opt dintre ele când voi da de nenorocitul ăsta mizerabil. Bătrânul Rag s-a pus cu omul care nu trebuie.”

Străbătu în viteză aleea și aproape pierdu controlul volanului când derapă în Santa Monica Boulevard. Apăsând puternic pe frâne, se pierdu în traficul lent, gândindu-se ce-i va face nemernicului care-l jecmănise. Nu era o priveliște plăcută. Se imagină scalpându-l pe Rag, cel puțin bruma de păr ce-i rămăsese ticălosului, apoi smulgându-i unul câte unul, cu o pereche de clești murdari, dinții albi falși. Mda, îi plăcea ce vedea.

Nimeni, și aici chiar nimeni, nu îl păcălea pe Micky Constantine. Mizerabilul de Rag ajunsese în fruntea unei liste negre foarte lungi.

Când toate acestea vor fi spuse și făcute, Rodwell Godfrey îl va implora să-l lase să-i dea cei cincizeci de mii de dolari de care-l păgubise.

capitolul 26

Chris se uită la ceas a nu știu câta oară. Trecuseră doar douăzeci și opt de secunde de când se uitase ultima dată. Ziua de azi îi păru cea mai lungă din toată viața lui. Într-un fel, îi aminti de vremea copilăriei, când aștepta Crăciunul. Copil fiind, era convins că sărbătorile Crăciunului aveau loc doar din doi în doi ani pentru că dura atât de mult până se bucura de ele. Zâmbind, și-l aduse aminte pe tatăl său spunându-i să aștepte să mai crească puțin, și-apoi, timpul va trece atât de repede încât va avea impresia că nici măcar nu s-a întâmplat. Avusese dreptate.

Așteptarea întâlnirii cu Abby din acea seară îi păru similară cu așteptarea dimineții de Crăciun din trecut, când se rostogolea din pat și o lua la fugă pe scări pentru a scotoci de zor în grămada de cadouri de sub brad; întotdeauna nerăbdător, entuziasmat, cu fiori în stomac în anticiparea marelui eveniment.

Se imagină găsimd-o pe Abby în mijlocul cadourilor sub o enormă creangă de brad albastră. Ce cadou minunat ar fi fost! Și Crăciunul nici măcar nu era aproape! Se gândi în urmă, la nenumăratele Crăciunuri pe care le petrecuse împreună cu Toots. Aceasta avusese întotdeauna grijă ca amândoi, și el, și Abby, să se simtă la fel de speciali și de importanți, cu toate că ei doi nu petreceau atât de mult timp împreună. N-ar fi putut să spună cu exactitate cum de știa asta, era doar unul dintre acele lucruri pe care le știa pur și simplu.

Dintr-odată, gândul la Typhoon Toots îi înfrână orice fantezie pe care o avusese vreodată cu fiica ei. I-ar fi sucit gâtul dacă ar fi știut că sentimentele lui pentru Abby nu aveau nimic de-a face cu relația frățească, dar nu avea de ce să se îngrijoreze, fiindcă ea nu ar fi aflat niciodată, pur și simplu pentru că nu era nimic de aflat.

Mai aruncă o privire spre ceas. Un minut și șaisprezece secunde. În ritmul ăsta va îmbătrâni până la momentul întâlnirii cu Abby la Buzz Club. Mai mult, motivul pentru care îl rugase să iasă cu ea în oraș în acea seară nu îl avantaja cu nimic în poziția lui de burlac de top zece al LA-ului; însă se simțea de parcă ea îi făcea lui o favoare.

Cu toate acestea, Chris știa că, dacă Abby ar fi avut nevoie de el pentru un articol, un pont, despre oricare dintre starletele pe care el le frecventa, atâta timp cât nu ar fi avut nici un contract legal cu acestea i-ar fi povestit totul într-o clipită. Orice pentru Abby. Poate că totuși nu ar fi furnizat cele mai sordide detalii, dar i-ar fi venit în ajutor de această dată pentru că știa cât de dificil îi fusese să apeleze la el. Independența ei nestăpânită era o trăsătură pe care o admirase dintotdeauna la ea, însă erau momente când aceasta nu conta deloc pentru el.

Își dorea ca Abby să aibă nevoie de el, să-l dorească la fel de mult cât o dorea și el. Își spuse că mai bine uita de asta, pentru că nu avea cum să se întâmple nici în viitorul apropiat – și niciodată, dacă stătea să se gândească mai bine.

Cu două ore la dispoziție până la plecare, începu să-și facă curățenie prin laptop. Accesă internetul, își controlează căsuța vocală, sperând să primească ceva vești despre *The Informer*. Citi pe scurt cele șaiszeci și patru de e-mailuri, răspunse la trei legate de afaceri, apoi trimise prietenului hacker al prietenului unui prieten un e-mail solicitând un status al investigației. Chris avea un sentiment neplăcut legat de întreaga afacere. Ar fi fost mai bine ca Toots să o considere o pierdere, o lecție învățată, și să meargă mai departe. Se cutremură gândindu-se la cele zece milioane de dolari dispăruți. Dacă ziarul dădea faliment – ceea ce era oricum de așteptat, lucru pe care ar fi fost în stare să parieze, Abby ar fi putut să-și găsească o altă slujbă ca reporter. Era bună. Orice ziar metropolitan ar fi angajat-o, însă el știa că nu acesta era domeniul care o pasiona. Îi plăceau articolele gen tabloid, și Chris nu credea că ea avea să-și schimbe prea curând stilul pentru vreun motiv anume. Și nici măcar nu o condamna. La naiba, mai mult, o admira pentru hotărârea ei, în ciuda reputației detestabile pe care o aveau paparazzi. Abby era de un profesionalism perfect, trebuia să-i recunoască asta. Nu hăituia celebritățile despre care scria, nu intervenea în spațiul lor personal dacă se întâmpla să le „întâlnească” pur și simplu în peregrinările sale. Nu, Abby lua totul în serios.

Cu excepția lui.

Abby stinse luminile din biroul ei, își pregăti servieta, luând cu ea și trei articole ușurele pe care le găsisese pe internet, legate de o anumită celebritate pe care plănuia să o intervieveze pe drum, apoi își chemă câinele.

– Este timpul să mergem, Chester. Am o întâlnire fierbinte în seara asta.

Pe hol, Abby ar fi putut să jure că simțise mirosul apei de colonie ieftine a lui Rag. Știa sigur că Rag se dădea cu Brut, de trei dolari flaconul, deoarece își aducea aminte că îi dăduse lui Chris o sticlă din chestia aia urât mirositoare de Crăciun, cu mulți ani în urmă. Poate că Rag se strecurase pe la birou în timp ce ea fusese cufundată în lectură. Se opri în fața biroului său, gândindu-se că, dacă acesta ar fi fost înăuntru, ar fi trebuit să audă toate televizoarele deschise, cu volumul la maximum. Nimic. Cum făcuse mai devreme, apăsă pe clanță și ușa se deschise imediat. Pătrunse în biroul jegos al lui Rag și observă imediat că ceva era diferit. Chester scoase un hămăit prelung din dreptul ușii. Abby se întoarse să îl privească. Acesta nu era un mârâit de bucurie. Acesta era mârâitul lui Chester de *alarmă*.

- Ce e, băiete?

Cu coada băgată între picioare și urechile lăsate pe spate, Chester mârâi din nou, sunetul răsunând puternic în camera tăcută.

- Șșșșș! șopti Abby.

Ceva nu era în regulă.

Căută cu privirea în jurul biroului lui Rag, sperând să găsească ceva diferit față de ultima ei vizită, cu ceva ore în urmă. Trase adânc aer în piept când își dădu seama ce era. Când aruncase o privire mai devreme, își aminti că scaunul era mai departe de birou, lucru obișnuit, deoarece, când se ridica Rag, nu se obosea niciodată să-și așeze scaunul la loc. Acum, cineva îl împinsese atât de aproape de birou, încât roțile acestuia se blocaseră în marginea de plastic tare a covorului. Poate că Mavis cutreierase puțin în timp ce ea le arătase mamei ei și lui Sophie clădirea. Însă Mavis nu se dădea cu Brut. Restul personalului venise și plecase în timp ce ea stătuse în birou. Dacă cineva ar fi fost pe hol, Chester ar fi alertat-o. Era unul dintre motivele pentru care se simțea confortabil să aibă cu ea mai tot timpul câinele acesta imens. Clădirea avea ciudățeniile ei, dar lucra aici de destulă vreme ca să se obișnuiască deja cu ele. Cu siguranță

cineva fusese în biroul lui Rag. Abby era convinsă că nu fusese șeful ei, și Chester păru să-i confirme bănuielile.

Temându-se că ar fi putut fi unul dintre partenerii de pariuri ai lui Rag care venise să colecteze vreo datorie, Abby se grăbi să părăsească biroul.

- Hai să mergem, Chester! Nu vreau să fiu prin preajmă când Rag își ia o bătaie zdravănă.

Îl conduse pe Chester spre ieșire, aproape fugind spre Mini Cooper. Înăuntru, puse centura de siguranță în jurul lui Chester, apoi și ei însăși, înainte de a ieși în trombă din parcare.

Fu recunoscătoare că traficul nu era foarte aglomerat, cumva extrem de neobișnuit pentru acel moment al zilei. Ajunse în Brentwood în timp record. Parcă pe alee sub o copertină mică din laterala garajului. Într-o zi, plănuia să-și golească garajul de lucrurile lăsate de vechiul proprietar, pentru a putea parca înăuntru, însă pentru moment, se descurca și așa. Scoase cheile din contact, își luă servieta, apoi îi dădu drumul lui Chester din centura de siguranță. Aruncă o privire spre ceas. Avea la dispoziție exact nouăzeci de minute pentru a face un duș și a se schimba pentru întâlnirea cu Chris.

În casă, Abby aruncă cheile și servieta pe o măsută din hol și atârână lesa lui Chester în cârligul ei. Își dădu jos pantofii din picioare, unul aterizând în stânga și altul în dreapta, înainte de a merge în bucătărie după o sticlă de apă rece.

- Ham! o anunță Chester că era timpul mesei.

- Știu că ți-e foame. Abby îi umplu castronul cu apă proaspătă și puse trei cupe de bobite dintr-o cutie de plastic aflată în cămară. Mai adăugă în bol câteva linguri de suc de carne preparat în casă, amestecă puțin și îl puse pe podea. În regulă, prietene, ești pe cont propriu pentru o vreme.

În timp ce Chester își lua masa singur, Abby dădu fuga în dormitor, unde petrecu cincisprezece minute căutând ceva cu care să se îmbrace. Nimic prea elegant, cu toate că ar fi putut să se îmbrace cu ceva foarte sexy dacă voia, mai ales că ieșea în oraș în interes de serviciu.

Însă nu dorea ca Chris să creadă că se gătise pentru el, așa că se opri asupra unor blugi negri drepți și a unei bluze argintii și strălucitoare. Se va încălța cu pantofii ei de scandal, cei argintii. Chris o numise întotdeauna *Shorty*¹. Îi va arăta ea acum cât de mărunță era.

Făcu un duș lung, fierbinte, bucurându-se din plin de efectul relaxant al apei ce i se scurgea pe gât și pe spate. Se clăbuci, spălându-și părul de două ori cu un șampon plăcut mirositor, cu parfum puternic de mere verzi. Înfășurându-și un prosop imens în jurul trupului, se pieptănă, hotărându-se să-și lase părul natural, cu cârlionți cu tot. Își aplică la ochi un fard de pleoape gri-închis și își contură ochii cu tuș; puțină culoare în obraji, puțin gloss roz, și era gata de plecare. Nu dorea să se aranjeze prea mult. Poate mai târziu, cândva, o va face și îl va cuceri pe Chris pentru totdeauna. Ha!

Scotoci prin sertar după un sutien de dantelă roz și chiloți asortați. Înainte de a se putea răzgândi, își puse lenjeria sexy, spunându-și sieși că doar voia să se simtă feminină în seara aceea. Cine știe? Poate că-l va întâlni pe bărbatul visurilor ei.

Da, sigur!

Bărbatul visurilor ei era de neatins.

capitolul 27

În acele zile, clubul Buzz era cel mai frecventat loc de celebritățile Hollywoodului, sau cel puțin așa afirma Style Network. Ajuns cu douăzeci de minute mai devreme, Chris scrută mulțimea, sperând să nu întâlnească nici un client sau vreo femeie care i-ar fi pus în pericol statutul de burlac. Cupluri, atât homosexuale, cât și heterosexuale, stăteau înghesuite unele în altele ca sardinele. Muzica rock răsuna din boxele de mărimea unei mici căsuțe. Lui Chris îi veni să-și bage degetele în urechi, dar n-ar fi fost un gest potrivit pentru LA.

¹ Mărunțica

Nu că ar fi urmat cu strictețe așa-zisele reguli sociale nescrise ale LA-ului, dar reușise întotdeauna să se integreze în orice fel de mediu, rămânând în același timp el însuși. Mai mult sau mai puțin.

Vizavi de bar, zări o masă cu două taburete înalte și se îndreptă glonț spre ea să o ocupe. Tocmai se așezase când o chelneriță cu picioare lungi și buze cărnoase veni să-l întâmpine.

- Doar tu? îl întrebă ea cu o voce joasă, pisicoasă, înghiontindu-l cu sânii ei voluptuoși. Deja Chris ura acest loc. Îi amintea de ce locurile de distracție nu făceau parte din preferințele lui.

- De fapt, mă întâlnesc aici cu soția mea. Am angajat o bonă pentru noaptea asta pentru a o lăsa și pe ea să se odihnească. Să ai grijă de patru copii nu e chiar atât de ușor, știi?

Chelnerița trecu de la atitudinea pisicoasă la una de leoaică în 0,2 secunde pentru că de obicei cuplurile soț-soție nu erau renumite pentru bacșișurile grase.

- Ce iei? întrebă ea, nerăbdătoare acum, știind că bacșișul va fi doar cei douăzeci la sută standard. Asta dacă era norocoasă.

- Voi bea o Coca-Cola, și soția mea... o apă cu lămâie.

Chelnerița mâzgăli ceva pe un șervețel de hârtie și aruncă pe masă două suporturi de pahare de carton înainte de a se îndrepta iute spre un grup de bărbați mai în vârstă care păreau a fi candidații perfecți ai unor bacșișuri grase.

Chris se uită la ceas. Ora zece. Abby trebuia să ajungă în orice minut. Știa cu siguranță că era punctuală și disprețuia pe oricine întârzia, pentru că menționase și altă dată cu convingere că mai bine vii devreme sau la timp. Poate că ceasul lui era puțin înainte. Continuă să cerceteze mulțimea în căutarea tinerei mignone cu părul blond, lung și cârlionțat.

- Pe cine cauți? Pe ultima ta pipiță?

Chris se întoarse brusc.

- Drăcușor împielit, m-ai luat prin surprindere, îi zise el cu gura până la urechi. Ia un loc, *Shorty*. Se ridică

și îi trase scaunul ca un adevărat gentleman. Vrei să te ajut, asta este, nu? Așa că haide, dă-i drumul, domnișoară Reporter.

-Nu, nu vreau ajutorul tău. Ei bine, îl voiam, dar acum m-am răzgândit. Sunt doar mărunță, Chris, nu neajutorată, sări Abby. Oare de ce era mereu așa de... tâfnoasă cu el? Se simți dintr-odată de parcă avea din nou șaisprezece ani.

-De fapt, cred că ai crescut, îi răspunse Chris, și aruncă o privire spre tocurile ei înalte, cam cu vreo zece centimetri. Cum naiba reușiți voi femeile să mergeți pe cataligele alea?

Abby îi zâmbi. Mai ales Chris, dintre toți oamenii, i-ar fi observat cu siguranță tocurile.

-Au doar opt centimetri înălțime și merg cu mare grijă. A trebuit să-i port prin casă puțin înainte de a mă simți confortabil să ies cu ei în lume. Și doar pentru informația ta, îmi dau o durere de spate îngrozitoare. Pun pariu că am spus mai mult decât ai fi vrut să știi sau ai fi avut nevoie, nu? Și scoase un sunet care lui Chris i se păru mai degrabă un chicotit. Un *chicotit*!

Chelnerița cu aer trufaș le aduse băuturile, punând paharul de Coca-Cola pe masă cu atâta forță încât băutura se prelinse pe marginea acestuia.

-Ce-ai făcut de ai supărat-o în halul ăsta? întrebă Abby, nepăsându-i dacă chelnerița o auzea sau nu.

-Cred că are de-a face cu faptul că i-am spus că mă întâlnesc cu soția mea, care și-a luat o noapte liberă de parte de cei patru copii ai noștri, răspunse Chris și îi făcu cu ochiul.

-Probabil că te-a recunoscut din acel top, știi, al primilor zece burlaci din LA și știe că ai mințit-o.

-Nu am cerut acel titlu și, dacă vrei să știi, mă simt chiar stânjenit de asta, zise Chris. La început se amuza-se, femeile făcându-i curte constant, apoi începuse să-l obosească această stare de fapt.

Abby îl privi pe Chris cu coada ochiului în timp ce scana mulțimea pentru a vedea ce băieți răi și fete rele ieșiseră în căutare de pradă.

- Sunt convinsă de asta, dar nu cunosc nici un bărbat american veritabil care să fi renunțat în special la această coroană. Îmi imaginez că și ea are... beneficiile ei particulare.

Oare nu era așa? Dar el n-avea de gând să discute cu Abby despre relațiile lui trecute. Nici acum, nici altă dată. Singura relație despre care ar fi vrut să discute cu Abby ar fi fost viitoarea lor relație, dar asta n-avea să se întâmple. Nici gând, nici o șansă.

Dintr-odată, gura lui Chris deveni la fel de uscată ca deșertul Mojave. Luă o înghițitură de Coca-Cola înainte de a răspunde.

- Le are, le avea.

- Dă-mi un exemplu, te rog, continuă Abby. Fie le are, fie nu.

- Abby, dacă vrei să știi, eu... nu mai are importanță. Ce naiba îi venise? Aproape că era să-și dea drumul la gură. Am terminat-o cu titlul ăla, Abby. Nu sunt surprins că m-ai necăjit atâta cu subiectul ăsta. Am renunțat la titlu cu ceva timp în urmă. Mi-am luat porția de distracție și nu mi-a trebuit atât de mult să-mi dau seama că stilul ăla de viață în viteză nu e chiar atât de minunat pe cât se crede. Cu toții mai facem greșeli din când în când, chiar și tu, domnișoara Perfectă!

- Să înțeleg din asta că strălucirea și farmecul încep să pălească? întrebă ea pe un ton de tachinare. „Te rog, Doamne, să zică da.“

- Cum am spus, acea viață nu este chiar atât de atrăgătoare, Abby. Vreau mai mult de la viață decât o noapte în oraș cu o femeie care dorea să fie cu mine doar pentru că vrea să mă folosească pentru a avansa în carieră. Dar odată spuse aceste cuvinte, nu mai putu să le retragă. Însă vorbea cu Abby și ea nu era la fel ca restul femeilor.

- Dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, Chris, m-aș simți jignită, dar se întâmplă să fiu de acord cu tine. Și ca să știi, nu am venit aici în această seară pentru a avansa în carieră. Când te-am sunat și te-am rugat să mă ajuți cu un articol, la acel moment aveam nevoie

de un pont, puțină bîrfă, ceva, însă m-am răzgîndit. Nu am nevoie de nimic de la tine. „Mincinosul roade osul. Îmi doresc tot ce mi-ai putea oferi. Mie, lui Abby.”

Cuvintele ei avură același efect cu o palmă dată peste față. Își dori să fi avut curajul să îi mărturisească adevărul lui Abby, dar nu putu. Tot ce putea face era să continue jocul lor de-a cuvintele, mărink miza ca de fiecare dată, jucându-și rolul obișnuit de prieten înfumurat.

– Bun, pentru că dacă ți-aș spune din secretele mele, ar trebui să te ucid apoi, făcu el haz. Cum de nu putea ea să vadă că îl înnebunea pur și simplu să stea acolo și să pretindă că nu simte nimic pentru ea, mai mult decât o pură prietenie, însă dacă așa stăteau lucrurile, va învăța să se resemneze.

Ochii albaștri ai lui Abby îl priviră direct, fermi și fără ezitare, și Chris se simți iar ca un copil în dimineața de Crăciun. Mușchii stomacului se strânseseră și urechile se înfierbântară, la fel și gâtul. Drace, i se încinsese tot trupul, pe cine naiba încerca el să păcălească. Își dori să poată întoarce privirea, dar ochii nu îl ascultară. Abby fu prima care rupse tensiunea, întorcându-și atenția spre masă și jucându-se cu degetul într-o mică băltoacă de Coca-Cola, scursă din paharul lui Chris. Făcu un efort să vorbească, se opri, apoi aruncă o privire spre bar ca și cum îl vedea pentru prima oară și nu-i plăcea deloc priveliștea.

– Vrei să mergem în altă parte? Undeva mai... normal? întrebă ea dintr-odată.

Chris nu știu ce să răspundă, așa că doar dădu din cap în sus și-n jos, indicînd că era de acord să plece de acolo.

– Ai luat cina?

– Un castron de înghețată cu mentă și fulgi de ciocolată poate fi oare socotit ca cină? răspunse el în zeflema.

– Depinde pe cine întrebi. Din partea mea, da. Însă mi-e poftă de ceva zile de un hotdog cu ardei iute. Știu că dau niște arsuri la stomac memorabile, dar sunt atât de buuunneeee.

Chris râse, amintindu-și cât de mult îi plăceau lui Abby hotdogii cu ardei iute. Și lui îi plăceau.

- Atunci asta vom mânca. Mă bag dacă te bagi și tu.

Scoase o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel și o lăsă pe masă.

- Hai să mergem. Muzica asta îmi distruge timpanele. Abby sări de pe scaun atât de repede încât alunecă pe tocurele de opt centimetri. Chris o prinse de braț, trăgând-o aproape de pieptul lui. Mirosea a flori de primăvară și a zi însorită. Pentru un scurt moment, Chris crezu că își va pierde firea.

- Ți-am spus eu că încălțăminte asta este periculoasă. Aruncă o privire în clubul plin de oameni, căutând cea mai rapidă cale de ieșire. Vino după mine.

Fără a-i da ocazia să răspundă, Chris o cuprinse cu brațul după mijloc, îndrumând-o prin mulțimea de petrecăreți. De două ori cineva se lovi de ei, aproape dărâ-mând-o pe Abby. Când ajunseră la ieșire, Chris își făcu loc printr-un grup vesel de tinere staruri. Recunoscuse una dintre starlete dintr-un film recent pe care-l vizionase: *Blondele sunt mai proaste*. Titlul era chiar mai stupid decât filmul în sine.

Afară, noaptea îi întâmpină cu răcoare și o adiere blândă, o schimbare plăcută după atmosfera de la bar.

- Am parcat acolo, zise Abby. Vrei să mergem împreună sau separat, fiecare cu mașina lui?

- Conduc eu.

Abby ezită puțin înainte de a accepta.

- Nu pot să stau până târziu. Chester e singur acasă. În plus, am de gând să petrec ceva timp mâine și cu mama și cele trei nașe ale mele.

- Promit să nu te țin în oraș toată noaptea. Pe onoarea mea de cercetaș! răspunse Chris, zâmbind larg și ridicând trei degete în față.

- Christopher Clay, numai cercetaș nu ești. Nu uita că te cunosc și îți știi și reputația.

Abby îi dădu mâna la o parte cu un gest jucăuș, urmându-l la mașină, cu sandalele provocatoare în mână.

Chiar acolo, în exact acel moment, Chris Clay ar fi vrut să cadă în genunchi și să-i spună lui Abby că renunțase la viața lui aventuroasă și că se cumințise, așteptând doar ca ea să observe. Dar nu putea să facă asta. Chiar dacă prin cine știe ce miracol ar fi căzut în genunchi și ar fi mărturisit totul, instinctul lui îi spuse că Abby ar fi râs de el și n-ar fi crezut nici un singur cuvântel.

capitolul 28

Sprijinindu-și capul de tetieră, Abby oftă.

-Nu-mi vine să cred că am mâncat trei hotdogi cu ardei iute! Sunt convinsă că voi regreta asta mai târziu. Ar fi trebuit să mă oprești după al doilea!

Chris se întinse și mângâie creștetul lui Abby așa cum făcuse dintotdeauna.

-Naș fi putut să te opresc nici dacă aș fi vrut. La naiba, mi-a fost dor de hotdogii ăștia. Cred că au trecut ceva ani de când n-am mai mâncat unul.

Chris se gândi că trecuseră ceva ani și de când nu se mai distrase atât de bine, însă apoi își aminti de cina de la Polo Lounge și admise că și aceea fusese destul de plăcută. Aproape, nu chiar ca seara asta, pentru că acum o avusese pe Abby numai pentru sine.

-Mai stai cu mine și îți voi arăta eu ce înseamnă să mănânci bine. Chris râse. Ai mâncat vreodată floricele la cină? Nu-mi dai impresia că ai avea vreo problemă de greutate.

Dumnezeule, oare tocmai spusese asta? Toți bărbații știau că, în lumea femeilor, nu e bine să aduci vorba de vârstă sau de greutate. Ai mâncat vreodată popcorn la cină? Drace, să mai zici că nu-ți tai singur craca de sub picioare.

-Tot timpul, răspunse Abby în zeflemea. Hei, vrei să știi ceva?

-De la tine? Totul, răspunse Chris, pe un ton serios, ce nu mai era nici relaxat și nici glumeț.

O simți pe Abby privindu-l cu atenție, dar nu-și putu lua ochii de la drum din cauza traficului aglomerat din apropierea clubului Buzz.

-Voiam să spun... voiam... îmi plăci... asta e tot, răspunse Abby lamentabil, întorcându-și capul spre geam și privind grupurile adunate în fața clubului.

El se întinse și o prinse de mână.

-Și eu te plac, Abby. Mai mult decât crezi.

Gata, o spusese. Se așteptă să-l împungă cu degetul, să-i ciufulească părul, orice, însă ea rămase pur și simplu nemișcată, privind pe fereastră în tăcere. Poate că *n-ar fi trebuit* să spună asta, la naiba, *n-ar fi trebuit* să spună nimic. Mai mult ca sigur tocmai distrusese o prietenie de-o viață.

-Și eu, zise ea, atât de încet încât el se întrebă dacă vorbise cu adevărat.

Chris reuși să manevreze Toyota Camry în parcare fără a se lovi de vreun alt vehicul. Se simți din nou, dintr-odată, ca un copil de Crăciun. O strânse de mână, găsi un loc de parcare aproape de Mini Cooperul ei, opri motorul și apoi, se întoarse spre ea.

„O, potolește-te inimă!”

-Oare tocmai ai spus ce cred eu că am auzit? Și dacă este așa, înseamnă că vei lua cina cu mine cândva? Poate chiar mâine?

Era unul dintre primii zece burlaci ai LA-ului și tot ce putuse îndruga nu avea pic de originalitate. Dar asta era realitatea, și el era perfect sincer, foarte sincer. Mai sincer decât fusese în toți cei treizeci și trei de ani ai lui.

Abby se întoarse spre el, cu o strălucire fugară în ochi.

-Depinde.

Când o văzu că-l tachinează, Chris îi continuă jocul, așa cum o făcuse întotdeauna și în trecut, doar că de această dată îi păru diferit. Special. La naiba, aproape excitant.

-De ce anume?

-De mai multe lucruri. În primul rând, bineînțeles, de locul unde mă vei duce. Nu vreau să mănânc caviar

și să bea sticle de șampanie de mii de dolari, cu gust de șosete murdare. Personal, îmi place să mănânc friptură. Făcută în sânge. Cartofi copti, umpluți cu de toate. Nu mă înnebunesc după salate, dar îmi plac legumele. Trebuie pregătite într-un anume fel, nu prea moi, dar crocante, știi, încât aproape să le auzi pocnind între dinți când le bagi în gură.

Chris se holbă la Abby, nefiind sigur dacă aceasta era serioasă sau nu. Și lui îi plăceau legumele exact la fel și îi mai plăceau și carnea făcută în sânge și cartofii umpluți. Ei bine, rămăsese fără cuvinte.

Inspirând adânc, el îi ridică mâna în dreptul buzelor și îi sărută vârful degetelor, unul câte unul. Încet, ușor, cu pricepere, de parcă o mai făcuse și altă dată. Era mai bine decât în fanteziile lui, mai bine decât orice își imaginase el în cele mai grozave visuri ale sale. Apoi îi luă și cealaltă mână și repetă procesul, încet, cu tandrețe, pe rând, câte un deget. Când o auzi oftând, aproape că nu se mai putu stăpâni.

- Oriunde vrei să mergi, acolo vom ajunge, îi promise el, continuând să o sărute ușor de-a lungul încheieturii.

Abby își trase mâna, atingându-se ușor în zona delicată din interiorul mâinii unde simțise buzele lui. Totul era aproape ireal. Cum de o invitație la un hotdog se transformase în ceva atât de senzual, atât de excitant? Cu Chris? Nu numai cu Chris, ci cu bărbatul visurilor ei.

- Mi-am imaginat acest moment de când te-am văzut prima oară. Îmi pare că au trecut o mie de ani de-atunci, zise ea ușor. Neștiind dacă el o auzise sau nu, ea își dresе glasul, convinsă că dacă măcar unul dintre ei nu oprea această seducție lentă, senzuală, ea n-ar mai fi fost capabilă să răspundă pentru ceea ce ar fi putut urma.

Urând să o facă, dar conștientă că așa era mai bine, Abby își scoase centura de siguranță și se aplecă să-și la poșeta de la piciorul scaunului. Se întoarse apoi spre Chris.

- Trebuie să plec. Chester... trebuie să-l scot la plimbare. Așa că, cred că voi...

- Da, da. Te sun eu mâine-dimineață. Promit. E bine dacă te sun mai devreme, nu? Știi, în câteva ore. Probabil că nu voi dormi, așa că voi fi treaz destul de devreme. Știu că tu ești matinală, însă asta înseamnă o grămadă de lucruri pentru o grămadă de oameni. Da, da, te voi suna. Vrei să te urmez până acasă? „Iisuse Hristoase, parcă sunt un puștan de paisprezece de ani în călduri.”

Da, voia ca el să o urmeze acasă, să meargă cu ea înăuntru și să-i facă niște lucruri la care doar visase, dar nu putea spune asta. Încă.

- Mulțumesc, dar mă descurc, îi zise ea în schimb. Fac asta tot timpul, îți amintești? Să nu uiți să mă suni. Devreme. Ai dreptate, și eu dorm la fel ca tine. Devreme este foarte bine. Eu voi... ei bine, voi fi trează, așa că este în regulă dacă suni devreme. Știi, foarte devreme. „Trebuie să plec de aici chiar acum.”

- Chiar trebuie să pleci?

- O, încetează! Știi despre ce vorbesc. Serios acum, trebuie să plec.

- În regulă, Abby. Vorbim mâine. Devreme. Foarte devreme.

Abby încuviință din cap și merse spre mașina ei, în timp ce Chris o urmărea cu privirea. Îi făcu ușor cu mâna înainte de a scoate cheile mașinii din buzunar. Deblocă portierele. Amețită, se lăsă pe scaun, aruncându-și poșeta pe scaunul din dreapta. Niciodată, nici într-un milion de ani nu s-ar fi așteptat la asta. Oare ce pierduse în toți anii aceștia? Chris nu-i făcuse niciodată avansuri, nu flirtase niciodată cu ea. Fusesse mereu un prieten bun care o necăjea, o numea *Shorty*, și... și îi sărutase degetele. Unul câte unul și pe fiecare dintre ele. Se întrebă dacă va putea să-și mai spele mâinile vreodată. Poate că le-ar putea proteja ca Ida, purtând mănuși de latex.

Scuturând din cap pentru a alunga aceste gânduri, ea introduse cheia în contact, porni motorul Mini Cooperului și băgă în marșarier. Fu atât de concentrată

pe ceea ce făcea încât aproape că se lovi de Corvette-ul care tocmai virase în locul de parcare de lângă ea, cât pe ce să-i atingă bara din spate a mașinii.

„Ce nenorocit“, gândi ea, ieșind cu spatele din locul de parcare. Lui Abby aproape că i se păru că tipul încercase deliberat să o lovească! Era probabil cineva care băuse mai mult decât trebuia și care n-ar fi trebuit să conducă în acea stare. Mai studie vehiculul albastru lucios încă vreo secundă sau două, așteptând să vadă dacă șoferul avea vreun gând să coboare, poate să vină să se scuze. Când văzu că nu se întâmpla nimic de acest fel, băgă într-antâia și uită de Corvette. Ar fi trebuit să-i arate degetul mijlociu. Cu siguranță, mama ei sau Sophie așa ar fi făcut. Nu, Sophie s-ar fi dat jos din mașină, ar fi dat una în Corvette-ul lucios, apoi l-ar fi lovit între picioare pe șofer, și de-abia apoi i-ar fi arătat degetul mijlociu în timp ce mama ei ar fi ținut galeria. Sau ar fi fost invers – Typhoon Toots ar fi dat loviturile și Sophie ar fi încurajat-o.

Refuzând să-i permită idiotului din Corvette să-i strice ceea ce ea considera a fi o seară perfectă, Abby viră pe strada principală și aruncă o privire în oglinda retrovizoare, uitându-se după Toyota lui Chris. Când nu o văzu, simți o împunsătură de dezmagire. Chiar își dorește să o urmeze tot drumul până în Brentwood, chiar dacă îi spusese că nu este necesar? Trebuie să admită că o parte din ea dorește asta. Abby nu simțise iubirea sinceră și grija pentru celălalt din nici una din cele două relații scurte pe care le avusese. Oare acum voia asta de la Chris? Din nou, recunoscă că nu ar deranja-o, dar era prea devreme, prea inedit, pentru a începe să analizeze tot ceea ce Chris spusese sau nu spusese.

Chris fusese prietenul ei dintotdeauna. Îi trebuia ceva timp pentru a se obișnui cu el în altă postură decât aceasta. Zâmbind, Abby știa că s-ar putea și s-ar obișnui destul de repede cu gândul acesta.

Douăzeci de minute mai târziu, parcă Mini Cooperul la locul lui obișnuit, sub copertină. Uitându-se la ceasul digital din bord, ea văzu că era doar puțin peste ora unu

noaptea. Avea destul timp la dispoziție pentru a face ce avea de gând. Își scoase din picioare sandalele cu toc înalt înainte de a coborî din mașină pentru a evita o altă dezechilibrare, prinse curelușele de piele cu degetul arătător, și-apoi se întinse după poșetă. Când băgă cheia în yala ușii de la intrare aproape că-l auzi pe Chester agitându-se de partea cealaltă a ușii.

– Acum vin, băiete.

Deschizând ușa, ea se aplecă pentru a primi mai multe sărutări umede de la Chester înainte ca acesta să iasă afară în curtea din fața casei. Abby îl așteptă lângă ușa ca el să boteze fiecare tufiș, înainte de a-l chema înăuntru.

După ce se schimbă în cămașa ei de noapte cu imprimeu Femeia Fantastică, își duse laptopul în dormitor, unde îl așeză pe cuvertura patului, își puse mai multe perne la spate și se apucă de treabă. Chester sări și el pe un colț al patului, unde păturica și perna lui îl așteptau așezate pe cuvertură.

– Te-ai instalat bine, Chester, dar știi asta, nu? zise Abby.

– Ham-ham!

Abby râse și se întoarse la munca ei. Gândurile legate de Rag și de dispariția lui misterioasă o bântuiseră toată ziua. Își verifică e-mailul pentru a vedea dacă primise vreun răspuns la mesajul pe care i-l trimisese în acea dimineață. Nimic.

Amintindu-și scaunul deranjat de la biroul lui Rag, se întrebă dacă nu fusese cumva căutat de vreunul dintre prietenii lui de pariuri. Dar de ce să intri și să ieși fără să te vadă nimeni? De ce să nu întrebi prin birou, să vezi dacă vreunul dintre angajații lui știa pe unde-și face veacul? Nimic din toate acestea nu avea vreo logică. Dacă ziarul n-ar fi fost vândut recent, Abby s-ar fi îndoit că și-ar mai fi făcut vreo grijă privind dispariția lui Rag. Nu ar fi fost stilul lui să jubileze sau să le reamintească angajaților că noii șefi își vor aduce propriii oameni? Bineînțeles că da. Își aminti cuvintele lui destul de clar. Era sigură. O persoană a cărei slujbă era pusă în pericol

nu ar fi putut înțelege greșit. Abby o sunase chiar și pe mama ei pentru a-i plânge pe umăr. Doi cu doi nu-i dădeau sigur patru în această poveste.

Se gândi să sune în câteva dintre locurile obișnuite ale lui Rag din Vegas pentru a verifica dacă cineva îl văzuse sau primise vreo veste de la el, dar renunță imediat la idee. Rag ar fi făcut-o bucățele dacă ea ar fi făcut asta și dacă el ar fi aflat. Era prea riscant, pentru moment. Poate că era vreo femeie la mijloc, o prietenă? Încercă să-și amintească vreo mențiune despre ultima lui cuccere, dar fuseseră atât de multe pentru a le putea reduce doar la câteva nume. Oricum, rareori pomenea Rag vreun nume. Și dacă o făcea, acel nume era de obicei „gagica“, „păpușa“, „femeiușca“ sau orice altă referire șovinistă cu privire la femei.

Poate că ar fi mai bine să-l roage pe Chris să investigheze dispariția lui Rag. El era avocat. Cu siguranță avea sau cunoștea vreun detectiv care ar fi putut verifica afacerile lui Rag fără ca nimeni să afle. Da, Chris ar ști ce să facă. Se gândi că este târziu, dar el spusese că nu intenționa să se culce și că va suna devreme. Se înfierbântă dintr-odată amintindu-și conversația lor. Ce-ar gândi el dacă l-ar suna ea în loc să aștepte să o sune? Vorbim de Chris aici, își spuse ea sieși. Lui nu i-ar păsa la ce oră îl suna. Dădu fuga în bucătărie, unde-și lăsase celularul în încărcător. Formă numărul lui în timp ce se întoarse în dormitor.

- Chris Clay.

Abby zâmbi.

- Îți amintești? Ar trebui să spui alo.

Ea auzi la celălalt capăt al firului un fâșâit de cearșafuri scrobite, și-apoi clicul de la întrerupătorul lămpii.

- Ar fi trebuit să știu că ești tu. Ce este? N-ai mai avut răbdare să te sun eu? Nimeni nu mă sună atât de târziu cu excepția mamei tale. Întotdeauna spun asta, nu-i așa?

Se purta iar ca un puști de paisprezece ani. Vârsta asta trebuie să fi fost un an bun pentru el.

- Erai în pat?

Abby vizualiză umerii lui lați întinși pe pat, trăsăturile lui clasice atrăgătoare, degetele răsfirându-i părul negru. Și apoi se imaginează pe sine cuibărită lângă el.

- Da, dar nu dormeam. Cred că n-am să mai dorm niciodată. Așteptam doar... știi, să se facă devreme, ca să te sun. Abby?

Paisprezece ani și o lună.

- O, scuză-mă. Poftim?

- Ai întrebat dacă eram în pat și eu ți-am răspuns că da, repetă Chris.

- Vrei să te sun din nou mâine? Întrebă ea, apoi își aminti că era deja „mâine”.

- Nu, sunt treaz. De fapt, tocmai mă gândeam la tine. Ce se întâmplă?

- O să crezi că am înnebunit, dar sunt sigură că tu deja crezi asta. Abby inspiră și expiră adânc. Știu că ne-ai auzit pe mine și pe mama discutând despre *The Informer* la cină, seara trecută. Făcu o pauză, lăsându-i timp să o urmărească. Când el nu răspunse, ea continuă: Rag, șeful meu, nu a apărut azi la muncă - adică ieri. Asta nu e ceva neobișnuit în sine. Este renumit că-și petrece sfârșiturile de săptămână pariind și bând în Vegas. Rareori vine la muncă luna, însă, de obicei, sună și oferă o scuză mai mult sau mai puțin execrabilă. În general, are nevoie de aproximativ o zi pentru a se trezi din mahmureală. Și iată-ne în mijlocul săptămânii, ziarul a fost vândut și el nu e de găsit nicăieri. Mi-a dat prin cap să sun pe la cazinourile unde își face veacul de obicei, dar m-ar omorî dacă ar afla, ceea ce duce la motivul pentru care te-am sunat. M-am gândit că tu ca avocat trebuie să ai sau să cunoști vreun detectiv pe care l-ai putea angaja pentru a-l găsi pe Rag. Știu ce o să spui, dar înainte de-a o face, mai bine renunță. Bineînțeles că sunt un reporter cu propriile contacte. Însă pur și simplu ezit să le folosesc de această dată. Când Rag va decide să ne onoreze cu prezența, cum am mai spus, mă va face bucățele pentru că m-am interesat de el. Așa că, ce părere ai? Crezi că mă poți ajuta? Telefonul acela

de foarte devreme rămâne încă valabil. Acum e doar... o treabă. „O, Doamne, cât de aiurea sunase asta?”

Trecură câteva secunde până când Chris începu să vorbească, și când o făcu, cuvintele lui o surprinseră de-a dreptul.

– Mă tem că nu pot face asta, Abby.

– Nu poți sau nu vrei? replică ea, mai mult decât puțin ofensată de răpunsul lui.

– Nici una dintre astea două. Este pur și simplu un conflict de interese. Mama ta m-a rugat să o ajut cu ceva. Îmi pare rău. Asta e tot ce pot să-ți spun.

Și ea care crezuse că, după ce îi sărutase vârful degetelor, Chris ar fi fost ca lutul în mâinile ei. Greșit. Asta trebuia să însemne că întreaga seară petrecută împreună fusese un conflict de interese. Căuta cu înfrigurare să spună ceva.

– Înțeleg. Atunci cred că nu te voi mai deranja. Noaptea bună.

Abby își închise telefonul și își promise în gând să nu-i mai ceară niciodată lui Christopher Clay vreo favoare cât timp va trăi.

Și asta pentru veșnicie.

capitolul 29

Toots, Sophie, Mavis și Ida se adunară în jurul mesei din livingul bungalow-ului lui Toots. Dintr-un motiv anume, acel bungalow devenise locul neoficial de întâlnire. Trebuia să admită că îi plăcea asta, pentru că era comodă. Dacă dorea să fumeze putea să o facă. Bungalow-ul ei era pentru fumători. Dacă celorlalte nu le convenea, ghinion. Din moment ce ea plătea pentru această scurtă vacanță, dorințele ei ar fi trebuit să conteze. Ceea ce-i aduse aminte de pierderea de zece milioane de dolari pe care o suferise. Era atât de furioasă, încât îi venea să scoată fum și foc. Dar la acel moment trebuia să se ocupe de prietenele ei. Avea tot restul vieții să plănuiască moartea celui care-i furase banii. Acum,

ea și fetele își savurau shoturile de Jell-O. Măine va avea destul timp să-și facă griji pentru cele zece milioane de dolari ale ei.

- Mavis, tot ce trebuie să faci este să-l dai pe gât. Nu e nevoie să-l mesteci, zise Toots când o văzu pe Mavis folosind o lingură pentru a-și consuma shotul de Jell-O de lămâie verde. Toots le comandase când observase la piscină două tinere dându-le pe gât. Încă o experiență nouă de adăugat la lista ei în continuă extindere.

- Îl savurez.

- Las-o în pace, Toots. Dacă vrea să folosească un cuțit și o furculiță, este treaba ei, o admonestă Sophie.

- Bine, bine. Însă va fi doar unul. Nu uitați că Mavis este la dietă. Din câte știu eu, alcoolul îngrașă.

- Aveți de gând voi două să încetați odată cu tam-tamul ăsta? zise Mavis.

Toots și Sophie continuară ca de obicei:

- Dacă Sophie și-ar ține pentru sine opiniile nesolicitate, n-am mai face atâta tam-tam, cum îi zici tu, replică Toots.

- Fie ca tine! Ești la fel de răutăcioasă ca și mine, Toots, recunoaște. Acum mai dă-mi un shot din ăla. Am de gând să mă simt bine și să mă fac pulbere în seara asta.

Toots mai scoase o rundă de shoturi din frigider.

- Ai vreun motiv special?

- Am sunat acasă astăzi și am vorbit cu infirmiera lui Walter. El nu se simte prea bine. Infirmiera mi-a spus că organele lui vitale încep să cedeze. Păi cu ficatul pe butuci, la ce se aștepta? A reacționat de parcă ar fi trebuit să fiu surprinsă sau tristă, sau altceva. A spus că este posibil să fie doar o problemă de ore ca el să-și dea duhul. Apoi a insinuat că alte neveste ar sta la căpătâiul soților lor. Am vrut să o întreb la câte căpătâiuri a stat unde soții pe moarte își snopiseră în bătaie nevestele, dar am fost cuminte. I-am spus să mă sune dacă lucrurile se agravează. Așa că asta îți dă răspunsul la întrebare? Sophie dădu pe gât un al shot și se întinse după altul. Ce ziceți de un toast? Toots? Mavis? Ida?

- Sunt gata, zise Toots.

Mavis își ridică paharul gol în aer.

- Eu voi folosi pur și simplu paharul gol.

- Eu mă abțin, răspunse Ida din scaunul ei din capul mesei.

- Pentru Walter! Să dea Domnul ca moartea lui să fie chinuitoare și încasarea asigurării lui de viață rapidă!

Toate se ridicară, atingând paharele de shoturi unele de altele.

- Pentru Walter!

Toots o privi pe Sophie cu colțul ochiului. Sophie era o femeie puternică și controlată, dar ea știa că vechea ei prietenă suferea într-adevăr. Nu neapărat din cauza morții iminente a lui Walter, cât din tristețea care venea din finalul oricărei etape din viață.

- Pot închiria un avion privat care să fie gata oricând ai nevoie, bine?

- Bine, Toots. Mulțumesc.

Grupul restrâns bombăni și mormăi și continuă să bea. Și să fumeze.

Sophie își ridică în aer paharul gol. Toots deschise frigiderul și scoase și ultimele două shoturi și i le dădu pe amândouă lui Sophie.

- Poți să le iei tu. Eu nu cred că mai pot duce vreunul. Ai avut dreptate să te îmbeți în seara asta, Sophie. După înmormântarea lui Leland, am băut o sticlă întreagă de vin. Cred că toate văduvele ar trebui să se chercehelească. Îți mai ia durerea de a fi obligată să porți negru. Însă asta se întâmplă doar când nu-ți pasă. Mie nu mi-a păsat, și este destul de evident că nici ție nu-ți pasă, așa că sunt ale tale!

- Ți-am spus deja că nu am de gând să port doliu. Voi purta haine de culoare roșie. Nu vreau să respect tot ritualul acesta de doliu, Tots, Tits... știi ce vreau să spun? Vreau doar să-l îngrop pe Walter, să-l ard și să termin odată cu totul. Nici nu sunt sigură dacă mai vreau să trăiesc la oraș. Este atât de neplăcut, cu toate pungile alea de gunoi aruncate pe trotuar. Să știi că mai și miroase. Oare de ce m-aș întoarce? Poate vreuna din voi să-mi

dea un motiv temeinic? Sophie se îmbătase și cuvintele începuseră să sune distorsionat. Ida?

- Ai putea veni în Maine să locuiești cu mine. Am o căsuță atât de frumoasă. Nici n-ar trebui să-mi plătești ceva, zise Mavis.

- O, Mavis, ești prea ciufută. Te-ai sătura de mine în două zile. M-aș putea muta cu Ida, ei i-ar plăcea asta, nu-i așa?

Privirea temătoare ce se imprimă pe chipul Idei o făcu pe Sophie să izbucnească în râs. Când își recăpătă respirația, ea zise:

- Glumesc, să știi. Tu ce faci cu gunoiul tău, Ida? Chiar voiam să te întreb.

- Sophie, ești atât de săcâitoare, zise Toots.

- Da, dar măcar sunt sinceră. Așa că, și Sophie se întoarse spre Ida, serios acum, tu ce faci cu gunoiul tău de vreme ce ți-e frică să-l atingi?

Toots se pierdu cu firea atunci. Se prinse cu mâinile de stomac și se aplecă înainte de râs.

- Sophie, replică Ida, ai fost dintotdeauna o nemernică. Eu mă întorc în bungalow-ul meu. Noapte bună, Mavis, Teresa.

- Presupun că asta înseamnă că nu are de gând să-mi răspundă la întrebare. Noapte bună, Ida. Somn ușor. Vise plăcute, puricii să te sărute.

Sophie de-abia se mai putea opri din râs, nereușind să se abțină să facă acele comentarii stupide la adresa Idei. Ida plecă și Sophie continuă de parcă nu fusese întreruptă niciodată:

- Poate voi găsi un loc aici. Vremea este perfectă, n-am mirosit încă gunoiul nimănui.

Se întinse după o țigară, o puse în colțul gurii, apoi o aprinse. Trase adânc în piept, ținând fumul cât mai mult posibil înainte de a-l expira cu un pufăit puternic. O aură de fum urcă în aer și se fixă chiar deasupra capului lui Toots.

- N-ar trebui să te porți așa cu Ida. Știm toate că este nebună de legat, dar este prietena noastră, îi reaminti Toots.

- O, dă-o naibii pe Ida și gărgăunii ei, sări Sophie. M-am săturat de fobia ei, de boala ei, sau ce naiba o fi având. După părerea mea, Ida și-ar reveni din nebunie dacă ar exista un bărbat în viața ei. Apropo, am decis să nu păstrez banii de asigurare ai lui Walter. Îi voi dona pe toți pentru opere de caritate. Ce părere aveți de asta?

- Asta ar putea fi soluția la problema Idei, dar nu o va recunoaște niciodată. Sophie, s-ar putea să ai dreptate. Ida pur și simplu nu poate trăi fără un bărbat. Ea nu a căpătat fobia asta de microbi decât de când a murit Thomas. Mă întreb dacă nu cumva are nevoie doar de o aventură bună, știi, una de o noapte întreagă, zise Toots gânditoare.

- O, voi două, mă înnebuniți! Mă duc la culcare înainte de mână face de răs. Am un antrenament programat la ora șapte dimineața. Mavis se ridică cu toată greutatea ei de pe scaun, o apucă pe Coco, îi prinse lesa de zgarda presărată cu pietre prețioase, și-apoi se îndreptă legănându-se spre ușă. Ne vedem mâine-dimineață. Și, să nu faceți nimic din ce eu n-aș face. Noapte bună.

- Noapte bună, Mavis. Dă-mi un telefon în cameră de îndată ce îți termini antrenamentul, îi zise Toots, amintindu-și cât de greu îi fusese lui Mavis să se deplaseze de la bungalow, dar acum parcă se mișca puțin mai repede decât cu o zi înainte.

- Așa voi face. Noapte bună, Sophie.

Sophie îi făcu semn cu mâna.

- Noapte bună, Mavis.

De îndată ce rămaseră singure, Toots puse de-o cafea.

- Vrei să rămâi aici în noaptea asta? Ești prea beată să rătăcești pe-aici în căutarea bungalow-ului tău și eu sunt prea obosită să-ți plimb fundul pe-afară.

- Nu sunt chiar atât de beată. Doar le zgâlțâi puțin pe Ida și pe Mavis, să le scot dintr-ale lor.

- Mi-am închipuit eu. Ai fost serioasă când ai spus că-ți donezi banii pentru acte de caritate?

- Mda, am fost serioasă, dar dacă mă gândesc mai bine, ce-ai zice să ți-i dau mai bine ție ca să-ți mai acoperi

pierdere? Apropo, vreo veste despre hoțul care ți-a șutit cele zece milioane? Am vrut să te întreb mai devreme, dar n-am avut ocazia.

Toots fu uimită de oferta lui Sophie. Asigurarea de cinci milioane de dolari fusese ceea ce o menținuse pe Sophie cu mintea întreagă în toți acești ani. Știa acum că nu fusese vorba niciodată de bani, și de aici oferta. În timp ce aștepta să fiarbă cafeaua, Toots scoase două cești din dulap și laptele Half & Half¹ din frigider. Vasul de zahăr era deja pe masă.

- Tu nu ești beată, nu-i așa? Ești cea mai mare escroacă din lume. Și ca să-ți răspund la întrebare, nu, n-am primit nici o veste. Speram să mă fi sunat Chris până acum, dar nu s-a întâmplat încă nimic. Mă întreb dacă n-ar trebui să-mi contactez banca din Charleston? Poate că ei ar putea să dea de urma banilor mai repede decât Chris. Însă, în secunda următoare, știrea asta ar fi pe toate drumurile.

- Nu, nu sunt beată. Cât de perspicace ești de-ai observat, Toots. Și ca să-ți răspund la întrebare, nu vād ce-ar fi rău și aș paria pe orice că Chris nu are relațiile pe care le are bancherul tău. Știu ceva despre aceste lucruri. Nu uita că am fost măritată cu un bancher. Walter a fost un soț îngrozitor, dar un profesionist excelent până când s-a apucat de băutură. Dacă nu îți pasă de bârfa orașului, eu aș da acel telefon dacă aș fi în locul tău.

- O voi face de îndată ce se deschide banca. Știi, este ceva din ce ne-a spus Abby în această după-amiază care mă tot sâcăie. Îți amintești când a spus că este îngrijorată de soarta șefului ei, cel care aruncă banii pe jocurile de noroc și pe băutură?

Toots turnă pentru fiecare câte o ceașcă de cafea și le aduse pe masă.

- Da, îmi amintesc. Sophie își puse lapte în ceașca ei. La ce te gândești?

- Ei bine, ar fi logic ca el să fie cel mai plauzibil vinovat de furtul banilor mei, iar apoi să fi spălat putina. Abby spunea că era plin de datorii până-n gât, ziarul

¹ Combinație, jumătate lapte și jumătate smântână (n.tr.)

e ipotecat masiv și, dintr-odată, cele zece milioane de dolari ale mele apar în contul de mandatar al lui Chris. Șeful ei știa că acei bani vor sosi. Cine altineva mai știa? Și-apoi, cine știe ce hacker a pătruns în cont, și, puf, banii au dispărut înainte ca Chris să-i transfere în contul *The Informer* ca plată a achiziției. În final, cireașa de pe tort, nenorocitul dispare. Nu știu de ce nu m-am gândit înainte la asta.

- Și Chris a spus că banii au fost transferați într-o bancă din Insulele Cayman. Cred ești pe drumul cel bun, Toots. Poate că trebuie să dăm o scurtă raită prin Insulele Cayman.

- Este exact ce trebuie să fac, dar n-ai auzit? Tocmai au fost lovite de un uragan. Am văzut asta pe internet azi-dimineață când îmi verificam e-mailul. Aeroportul este închis și mare parte din Grand Cayman a rămas fără electricitate, din câte am citit. Ar putea trece zile întregi până când insula va redeveni accesibilă și vom putea merge acolo.

- Atunci ce zici să facem?

- Tocmai asta e. Nu pot face nimic, cel puțin până când Grand Cayman nu este redeschis. Voi continua să verific știrile și internetul. Serios, acum că ți-am spus ție toate astea, nu-mi vine să cred cât de evident era totul! Eu pierd zece milioane de dolari, furați din contul de mandatar al lui Chris înainte ca el să-i pună în contul *The Informer*, și proprietarul *The Informer* dispare. Continuă după o scurtă pauză: Eu mai sunt și o adeptă convinsă a bunului-simț. Singura problemă este că nu-l pot acuza fățiș pentru că, dacă o fac, Abby va ști că eu sunt cea care a cumpărat ziarul, idioata care a fost fraierită cu zece milioane de dolari. Abby se va simți umilită dacă s-ar auzi că mama ei a cumpărat ziarul, un ziar pe butuci, nu mai spun, unde se întâmplă ca ea să lucreze, și-apoi, bum, tocmai această fraieră este și jefuită înainte de a avea o șansă de a face achiziția. Asta cred că ar reprezenta niște titluri grozave pentru celelalte tabloide. Cel mai tare pont, și nici măcar nu îi va aparține lui Abby.

- Parcă și văd titlurile - „Rag îi curăță de bani pe bogați!“ Nu așa l-a numit Abby?

- Da, de fapt mi-a spus o dată că acestea erau inițialele lui. Îi spuneau Rag când el nu era prin preajmă. Ai dreptate, nu ar arăta bine. Când îl vom găsi, o să-mi pun mâinile în jurul gâtului lui și-l voi sufoca până își dă duhul.

- Și-apoi vei merge la închisoare pentru tot restul vieții, o informă Sophie.

- N-am vorbit atât de serios. A fost doar o figură de stil. Presupun că îl vor aresta federalii de vreme ce asta implică o fraudă bancară. Îl vor trimite la zdup pentru atât de mult timp încât va uita de ce a ajuns acolo de la bun început.

- Cred că asta e o pedeapsă prea blândă, dacă mă întrebi pe mine.

- Adevărat. Toots merse după bolul de cafea și îl aduse la masă, unde reumplu ceștile.

- Atunci, când uraganul se va potoli, vom merge acolo?

- Poate. Să vedem ce spune și Henry. Sunt sigură că mai are ceva contacte pe acolo. Așa cum ai spus, bancherii se cunosc între ei, sau ceva de genul ăsta. Dacă el crede că trebuie să mergem, o vom face. Va trebui bineînțeles să îl informez și pe Chris în legătură cu asta. Am încredere în el, este isteț, dar nu cred că a vrut să fie implicat în tranzacția asta; a făcut-o doar ca o favoare pentru mine. A încercat să mă determine să renunț la cumpărarea ziarului ăstuia nenorocit, dar eu nu l-am ascultat.

- Doar ca să știi, și eu aș face același lucru dacă aș fi în locul tău. La naiba, aș face-o și-n locul meu. Tu ai făcut-o pentru Abby, nu pentru tine însăși. Vrem ceea ce vrei tu pentru ea pentru că toate o iubim.

- Știu asta, și o știe și Abby. Știu cu siguranță că nu i-ar plăcea ca eu să-mi bag nasul în treburile ei. De multă vreme a stabilit niște reguli de bază și în mare parte, mamă sau nu, am încercat să le respect. Chiar dacă nu-mi plac, încerc să o fac.

- Când plecam azi de la birou, am auzit-o întrebându-te dacă ai fi proprietara ziarului. Ce-a fost aia?

- Întrebarea aceea mi-a înghețat sângele în vine. Cred că bănuiește ceva. La început am crezut că vrea să mă roage să cumpăr ziarul ca pe o investiție, dar asta nu s-a întâmplat. Instinctul îmi spune că bănuiește ceva. Este o chestie de mamă-fiică.

- Tu ești mama ei, așa că înseamnă că ai probabil dreptate. Eu n-aș mai aduce vorba despre asta. Las-o pe ea să vină la tine. Țasta e sfatul meu, indiferent cât ar conta pentru tine.

- Nu voi mai sufla nici un cuvânt. În ceea ce o privește pe Abby, noi am venit aici pentru o vacanță și pentru a petrece ceva timp cu ea și nimic mai mult. Acum, nu știu ce planuri ai tu, dar pe mine m-a cam ajuns oboseala. Propun să aruncăm cafeaua asta și să ne culcăm.

- Toots, ai întotdeauna cele mai bune idei. Mă voi cuibări pe sofa și voi încheia ziua. Atâta timp cât pe tine nu te deranjează.

Toots încuviință din cap. Din obișnuință, clăti ceștile și opri cafetiera înainte de a se îndrepta spre camera ei.

- Noapte bună, Sophie.

- Noapte bună, Tits.

Toots o auzi pe Sophie chicotind când închise ușa dormitorului ei.

capitolul 30

Chris se dădu cu greutate jos din pat și se îndreptă spre bucătărie. După conversația cu Abby nu mai putuse închide un ochi. Își pregăti o cană de cafea înainte de a ieși pe terasă.

Un val imens se lovi de nisipul țărmului aruncând spre terasă o briză răcoroasă. Se așeză într-unul din scaunele metalice, fără pernă.

Începu să reflecteze la ultima lui discuție cu Abby. În nici un caz nu se putea gândi la seara de dinainte,

cel puțin nu imediat. În ceea ce privește dispariția șefului ei nu găsi nici un mod etic prin care ar fi putut să o investigheze fără a compromite încrederea pe care Toots o avea în el. Era prins la mijloc între două femei la care ținea foarte mult. Drace, era îndrăgostit până peste cap de Abby, dacă voia să fie complet sincer cu sine însuși.

Auzi ultimul gălgâit al cafetierei. Merse înăuntru, își turnă o ceașcă de cafea și o aduse pe terasă.

Fusese oare prea nerăbdător aseară când îi spusese lui Abby că era interesat de ea, și nu ca un frate? Fusese oare prea devreme? Nu, nu fusese, pentru că simțea asta de ani de zile. Aseară, când se ivise ocazia, el doar o prinsese din zbor. Abby îi spusese că îl plăcea cu adevărat și el continuase de acolo. Oare o înțelesese greșit? Nu, pentru că, dacă așa ar fi stat lucrurile, când el îi sărutase degetele fine, ea l-ar fi plesnit de nu s-ar fi văzut. Se gândi că mai degrabă îi plăcuse. Lui îi plăcuse cu siguranță.

Chris își puse în gând să o sune pe Toots dis-de-dimineață. În nici un caz nu i-ar fi dezvăluit ce se întâmplase între el și Abby, dar, din corectitudine față de Toots, se simți dator moral să-i spună ce îl rugase aceasta să facă.

Se uită la ceas, văzu că era aproape două noaptea. Prea târziu pentru a mai merge la culcare, dar nu prea târziu pentru a visa la Abby.

Chris se întoarse în dormitor, unde se strecură în așternuturi, mai neliniștit ca niciodată. Deschise televizorul, trecu repede de la un canal la altul, pe ESPN, CNN și FOX News. Nimic interesant de vizionat. Dădu pe The Weather Channel doar pentru zgomotul de fundal. Când îl auzi pe meteorolog menționând Insulele Cayman, mări volumul.

„Toate zborurile programate au fost anulate. Energia electrică este oprită în mare parte a insulei...”

Ce naiba? Ciudat, având în vedere că banii lui Toots fuseseră virăți către o bancă din Insulele Cayman. Oare cineva știuse dinainte de furtună și decisese să transfere banii chiar când uraganul urma să lovească insulele?

Nu, gândul era prea stupid pentru a-l lua în considerare, dar oricine ar fi fost vinovat, Mama Natură îi dădea o mână de ajutor.

Insula rămăsese fără curent electric, ceea ce însemna că băncile, împreună cu aproape orice altă instituție, erau închise. Ceea ce mai însemna de altfel și că, în cazul în care hoțul se afla și el pe Insulele Cayman, nici acesta nu ar fi putut să acceseze banii pe care îi furase cu nerușinare de la Toots. Poate Chris găsea o cale să contacteze Bank of Bermuda. Și dacă reușea, avea o șansă bună să-l prindă pe nenorocitul care atentase la banii lui Toots.

Micky bău cu sete și ultima bere din baxul de douăsprezece doze pe care-l adusese acasă după ce-și pierduse seara urmărind-o pe femeiușca aceea sexy de la ziar. Ea știa unde era șeful ăla al ei bun de nimic - ar fi fost în stare să-și parieze toți banii pe asta.

Se întorsese la ziar, cu gândul să se strecoare iar înăuntru, de data asta cu intenția de a lua cu el unul dintre laptopurile pe care le văzuse pe biroul lui Rag. Nu se mai obosise să parcheze pe alee, ci își trăsese Corvette-ul în parcare din spate a ziarului. Tocmai când dădea să iasă din mașină o văzuse pe tânăra blondă plecând împreună cu Rin Tin Tin. Dintr-un capriciu se gândi să o urmărească, crezând că aceasta îl va duce direct la șeful ei. O urmă într-un cartier elegant din Brentwood, parcă de partea cealaltă a străzii și așteptă. Când o văzu ieșind pe ușă în bluza aceea strălucitoare și sandalele foarte înalte, știu că luase decizia corectă.

Clubul Buzz, ce glumă bună! Merse înăuntru după fată. Locul era burdușit cu indivizi de la Hollywood. Pierdu zece minute încercând să-și facă drum prin mulțime. N-o găsi, dar știu că mai devreme sau mai târziu ea va ieși, așa că își parcă mașina de partea cealaltă a străzii și așteptă. De unde naiba ar fi trebuit să știe că nu avea voie să parcheze acolo după o anumită oră? Un idiot de la primărie îi spusese să-și mute mașina ca să facă loc utilajelor de curățare a străzilor. Ar fi vrut să-i spună

vreo obscenitate, dar se răzgândi. Încerca doar să recupereze cincizeci de mii de dolari. Nu-și putea permite și alte necazuri.

Cercetă parcare și văzu că mașina parcată lângă vechitura aia galbenă a ei dădea să plece. Porni repede motorul și se grăbi să ocupe locul liber și aproape că lovi mașina femeiuștii. Ea părăsise clubul Buzz cu un tip oarecare și el nici nu observase.

Și-atunci îi veni o idee, un plan. Nu mai avea de gând să o aștepte pe blondă să-l conducă la șeful ei.

Era un moment la fel de potrivit ca oricare altul pentru a pune în aplicare planul său. Găsi tricoul pe care-l aruncase mai devreme pe spătarul unui scaun și se îmbracă cu el. Șosete, pantofi, portofel.

Înăuntrul garajului își găsi bidonul de benzină și îl puse în portbagajul mașinii. Oare ce modalitate mai bună exista pentru a atrage atenția decât de a provoca un incendiu? râse Micky.

The Informer avea să dispară în flăcări. Se gândi că nu-i va lua mult, ținând cont de toată hârtia aia depozitată acolo.

„Drace“, gândi el pornind Corvette-ul, „când ești bun, ești bun“.

capitolul 31

Toots îl sună pe Henry Whitmore de îndată ce se trezi. Pe Coasta de Est era ora șase, pe cea de Vest, doar ora trei.

– Roagă-te la Dumnezeu ca asta să fie o urgență de viață și de moarte, Teresa. Este șase dimineța!

– Drace, am uitat. Ascultă, Henry, trebuie să te trezești de-a binelea și să fii foarte atent la ceea ce îți voi spune. Ești treaz?

– Da, da, continuă.

Toots îi explică tot ce se întâmplase și îi dezvălui bancherului ei suspiciunile pe care le avea.

-Sunt convinsă că am dreptate aici. Și, înainte de a-mi spune că m-ai avertizat înainte, voi recunoaște că trebuia să te ascult, dar este vorba de Abby. Știi că o mamă devine irațională atunci când este în joc fericirea copilului ei.

Da, bine, era o scuză lamentabilă, dar măcar era adevărul.

-Mă voi apuca chiar acum de treabă. Să nu mai îndrăznești să iei nici o decizie financiară fără a o discuta mai întâi cu mine. Ai înțeles, Teresa?

-Da, am înțeles. Sună-mă de îndată ce ai ceva vești.

Toots închise telefonul, apoi îl sună pe Chris pe numărul de celular. Acesta răspunse de la primul apel.

-Te-am trezit?

-E doar trei dimineața, Toots. Oare de ce-ai crede că dorm? zise el, cu vocea plină de sarcasm. Tu și Abby sunteți bine? Întrebă el.

-Da, suntem bine. Sau, cel puțin, eu sunt. Sunt sigură că Abby este acasă. Când am plecat de la biroul ei ieri după-amiază se pregătea să mai caute câte ceva pe internet. Uite, cred că s-ar putea să știu cine mi-a luat cele zece milioane.

Pentru a doua oară, Toots explică teoria sa.

-Are logică, însă să știi că Abby tot va afla mai devreme sau mai târziu. În special dacă se implică și FBI-ul. Eu nu-i voi spune, dar ar fi bine să te păzești pentru că știe foarte bine să facă socoteala. Este isteță, zise Chris. Se întrebă dacă Toots știa cu adevărat cât de deșteaptă era fiica ei.

-Știu că este, și de aceea sunt nevoită să apelez la orice mijloace, oricât de necinstite și de tainice, pentru a mă asigura că nu o va face niciodată.

-O să fac tot ce pot, Toots, dar nu uita, dacă ea află, tu ești de vină, nu eu.

-Ești un om bun, Chris. Sună-mă dacă afli ceva.

Toots termină convorbirea și formă numărul de celular al lui Abby, în speranța că aceasta era trează.

- Neața, mamă. Nu te mai întreb de ce mă suni atât de devreme, și da, sunt trează. Pentru vezica lui Chester nu contează cât e ceasul.

- Voiam să te invit la prânz. Crezi că poți strecura asta în programul tău de azi? Toots își ținu degetele încrucișate.

- Ei bine, trebuie să mai mănânc și eu din când în când. Unde vrei să mergem?

- Hai să ne vedem la amiază la Polo Lounge. Este în regulă pentru tine?

- Desigur, e perfect. Le aduci și pe cele trei nașe ale mele? Încă nu am văzut-o pe Ida. Spune-i că mi-e dor de ea și vreau să o văd. Și că nu am nici un microb sau cine știe ce crede ea că mai au oamenii. Apropo, cum își explică faptul că noi toți ceilalți ne vedem de viața noastră normal și nu picăm pradă pericolelor de care se teme ea? Știi cumva?

- Sunt sigură că Sophie și Mavis vor dori să te vadă; în ceea ce o privește pe Ida, nu-ți promit nimic. Este complet dată peste cap. Doctorul Sameer pare să creadă că o poate ajuta. I-a dat niște medicamente, dar nu sunt sigură că le ia. Dacă mă întrebi pe mine, cred că un șut puternic în fund i-ar face mai mult decât bine, dar eu nu sunt doctor.

- Sincer, mamă, mă surprinde faptul că Sophie nu și-a asumat deja această sarcină.

- Ei bine, i-a spus Idei ce crede despre situația ei, în niște termeni mai mult decât clari. Cred că e cam pe final cu pledoariile, și e posibil să treacă la ofensiva fizică în orice moment.

- Te cred. Încă un motiv pentru care o iubesc atât de mult. Ascultă, mamă, trebuie să-l aduc pe Chester în casă. Mai vorbim la prânz.

- Ne vedem atunci, Abby.

Toots închise telefonul, își făcu o a doua cană de cafea din acea dimineață, complotând și plănuiind ce i-ar plăcea să-i facă nenorocitului care o jefuise. Zece milioane de dolari nu erau o sumă atât de mare. Da, avea mai mulți bani decât ar fi avut vreodată ocazia să cheltuie,

dar erau ai ei și nu ai unui ratat, proprietar de tabloid de mâna a treia. Și, cu cât se perpelea mai mult, cu atât devenea și mai furioasă. Își turnă o ceașcă de cafea, apoi găsi telecomanda televizorului. Dădu pe The Weather Channel și așteptă nerăbdătoare o actualizare a situației uraganului Deborah.

„Mii de persoane sunt încă lipsite de curent electric. Din nou, toate zborurile rămân anulate, cu excepția celor de urgență medicală și aparținând organizațiilor umanitare. Rămâneți pe recepție...”

Un chenar în partea de jos a ecranului afișă numele organizațiilor ce aveau nevoie de donații și voluntari. Toots măzgăli adresele pe un carnetel roz. Va trimite uneia dintre ele un cec, sperând că acest lucru va grăbi procesul de recuperare a banilor. De parcă cecul ei ar fi putut face asta, dar ea dona mereu cauzelor meritorii.

Aruncă o privire către ceasul afișat la televizor. Aproape cinci dimineța. Drace, începuse târziu de data asta. Acasă, la ora aceasta, deja ar fi bombănit-o pe Bernice cel puțin o dată și ar fi fumat minimum trei țigări. Luă pachetul de Marlboro de pe masă, își aprinse o țigară și trase puternic nicotina în piept, de parcă ar fi fost oxigen pur. Îi plăcea la nebunie să fumeze. Se întrebă ce părere avea oare Departamentul Sănătății despre asta? Nu conta. Știa că nu îi făcea bine și acesta era chiar unul dintre motivele pentru care nu dorise niciodată să se lase.

Aproape că făcu un atac de cord când auzi o bătaie ușoară în ușile glisante. Ridică privirea și o văzu pe Sophie. Îi făcu semn să intre.

– M-ai speriat de moarte. Când ai plecat? Ultima oară când m-am uitat, erai pe canapea. Mi-am imaginat că vei dormi mai mult având în vedere că ai stat până atât de târziu azi-noapte. Ai vreo veste despre Walter?

– Simțeam nevoia să fac un duș, așa că am plecat cam la o oră după ce te-ai culcat. Ceea ce vreau chiar acum este puțină cafea, răspunse Sophie.

Toots îi umplu ceașca pe care o clătise mai devreme.

– Poftim!

Sophie o luă din mână ei și bău jumătate înainte de a mai scoate un alt sunet. Toots se gândi că prietena ei trebuie să fie obosită, pentru că momentele în care gura nu-i turuia întruna erau foarte rare.

- Mi-am oprit telefonul după ce am vorbit cu idioata aia de infirmieră azi-noapte. Încă nu l-am pornit. Este prea devreme ca să fac față unor vești proaste. Mă gândesc că, dacă el a dat colțul în ultimele ore, nu mai contează dacă am știut-o sau nu chiar în momentul în care a avut loc. Așa că - mai luă o gură de cafea și își aprinse țigara - i-ai sunat pe bancher și pe Chris?

- Da. Chris pare să fie de acord cu mine că s-ar putea să am dreptate. Vestea proastă e că mi-a spus că Abby l-a rugat să se intereseze în legătură cu dispariția șefului ei. Chris a refuzat-o, spunându-i că era vorba de un conflict de interese.

- O, drace, și ea ce a răspuns?

- Chris nu mi-a spus și nici eu n-am întrebat. Am invitat-o pe Abby la prânz. Sunt sigură că vom vorbi și despre asta. Nu știu ce-i voi spune. Ai vreo sugestie?

Sophie se întinse, își răsuci capul de mai multe ori când la stânga când la dreapta, înainte de a răspunde.

- Hmmm, lasă-mă să mă gândesc puțin. Conflictul ar putea avea vreo legătură cu, să zicem, faptul că tu l-ai angajat pe Chris pentru niște servicii juridice cum ar fi elaborarea unui testament sau ceva de genul ăsta? Sau poate l-ai angajat ca să-ți găsească o nouă proprietate pe care să o achiziționezi? Asta ar putea să te scape de bănueli.

- Presupun că i-aș putea spune ei asta, dar nu sună chiar atât de plauzibil. Dar dacă stăm să ne gândim bine, eu sunt o doamnă bătrână cu toane. Am să-i spun lui Abby pur și simplu că l-am rugat pe Chris să-mi elaboreze niște documente pentru o problemă legală pe care nu o pot discuta cu ea. De fapt, ăsta este și adevărul. Și voi continua de la această idee dacă este nevoie. Biata Abby, ce a făcut fata asta ca să merite o mamă atât de înșelătoare?

-Toots, tu încerci să o ajuți. Noi toate vrem tot ce este mai bun pentru ea. Așa cum am mai spus-o, și eu aș face același lucru dacă aș fi în locul tău. Sophie își termină cafeaua, se ridică și își turnă încă o ceașcă. Mai vrei și tu? o întrebă pe Toots înainte de a pune cana la loc în cafetieră.

-Nu, asta este al doilea bol de cafea pe ziua de azi. Mai am puțin și inima mea o să-și ia zborul de câtă cofeină am putut să consum.

-Eu am nevoie de cofeină azi. I-am spus lui Mavis că voi avea grijă de Coco atâta timp cât ea își face antrenamentul în această dimineață. Încă nu mi-a dat nici un semn.

-Trebuie să fi întârziat. Parcă aseară a spus că se întâlnea cu antrenoarea la șapte, replică Toots.

-Mai bine mă duc să văd ce face. De obicei este foarte punctuală. Mă întorc de îndată ce o găsesc.

-Dacă nu răspund, voi fi la duș.

Sophie încuviință din cap, cu o a doua țigară lăsată să atârne în colțul gurii. Plecă tot pe unde venise.

Toots se folosi de timpul liber pentru a-și verifica e-mailul, sperând să fi primit vreun mesaj de la Henry sau de la Chris. Nimic deocamdată. Înainte ca gașca să se adune, făcu rapid un duș și se îmbracă cu o fustă de culoarea apei și o bluză cu motive florale. La fel de iute, își prinse părul într-un coc în creștetul capului, își rimelă ochii și se dădu cu puțin ruj pe buze. Se verifică în oglindă. Sub ochi, îi apăruseră două semiluni vineții. Își dădu cu puțin fard corector, conștientă că o noapte liniștită de odihnă era tot ceea ce-i trebuia ca să le facă să dispară.

„Uneori e îngrozitor să fii femeie“, gândi ea întorcându-se în salon. Dăduse televizorul mai încet când Sophie trecuse pe la ea. Acum, mări volumul, schimbând canalul pe un post local de știri. Dacă avea de gând să locuiască acolo o parte din timp, ar fi fost bine să înceapă să se pună la curent cu mersul treburilor. Poate afla vreo știre interesantă de menționat pe care să o împărtășească cu Abby în timpul prânzului.

Incendiile provocate de vânturile Santa Ana dominau știrile; sute de oameni erau evacuați. Mai mult de șaptezeci și cinci de case fuseseră distruse în incendiu. Își propuse să nu cumpere o casă în acea zonă. În plus, nu voia să locuiască într-o zonă cu alunecări de teren. California era renumită pentru vremea ei splendidă, dar mai existau și dezavantaje.

Sophie bătu din nou în geam, de această dată însoțită de Coco.

– Mavis mă aștepta. Este atât de entuziasmată în privința slăbitului. Aproape că îmi face greață, știi? comentă Sophie înainte de a o așeza pe Coco pe perna special pregătită pentru ea.

– Ar trebui să-ți fie rușine. Mavis este cea mai bună dintre noi toate. Dacă nu era ea, probabil că noi nici n-am fi supraviețuit liceului, ca să nu mai spun de facultate. Este o prietenă adevărată și nu vreau să te mai aud vorbind-o de rău. Ai înțeles, Sophie? zise Toots cu un ton pe care Sophie nu-l mai auzise până atunci.

– Ce naiba s-a întâmplat cu tine în ultimele cincisprezece minute? Menționeam pur și simplu un fapt. Este entuziasmată de pierderea greutateii. Nu mai cunosc pe nimeni la fel de gras ca Mavis care să se bucure atât la gândul că-și va petrece timpul mergând pe o bandă rulantă. Nu mai sări așa de fund în sus, că o să ajungi ca Ida. O țicnită în grupul ăsta e de ajuns, dacă mă întrebi pe mine.

– Nu mi s-a întâmplat nimic. Te plângi prea mult, asta este. Dacă vrei să știi, sunt mândră de Mavis. Și de Ida. Da, Ida e puțin dusă cu pluta acum, dar știm amândouă că nu a fost așa dintotdeauna. Acordă-i puțin timp și va redeveni scorpia înfumurată pe care o cunoaștem toate.

– Sunt convinsă că ai dreptate. Doar că nu pot înțelege pe cineva căruia îi este frică de microbi. Mi-am petrecut ani din viață în cabinetul plin de viruși al unui doctor și n-am murit. N-am lipsit nici o zi de la muncă, ți-am spus asta vreodată? Chiar și când Walter

mă burdușea bine, tot mergeam la muncă. Era singurul loc unde mă puteam relaxa.

- Ei bine, ar fi trebuit să-l părăsești când te-a lovit prima oară, dar nu ne face bine să ne uităm în urmă la vremurile mai puțin bune. Eu, personal, aș fi angajat un bătauș să, știi tu..., aibă grijă de el.

- Crede-mă, m-am gândit și la asta. Repercusiunile ar fi fost prea periculoase. Dacă ar fi aflat vreodată că doar m-am gândit la așa ceva, probabil că n-aș mai fi fost aici discutând cu tine. Walter era foarte periculos pe vremea aceea.

- Bine, acum ești aici, și asta contează. Ce zici să pregătesc pentru amândouă câte un castron mare de Froot Loops? Am nevoie de o cantitate masivă de zahăr.

- Pentru mine sună perfect. De Coco ce zici? Să-i dăm și ei un castron? Este îngrozitor de mică.

Toots râse.

- Așa trebuie să fie. Nu e sănătos să le dai câinilor zahăr.

- Știam asta. Doar că m-am gândit că poate vrea și ea să se răsfete puțin.

- Mavis a răsfățat-o destul. E un miracol că nu este și ea obeză.

Celularul lui Toots sună și aceasta răspunse imediat.

- Abby. Da, am văzut incendiile acum câteva minute. Cum? Da, bineînțeles că nu este important. Sună-mă de îndată ce ai mai multe noutăți. N-o să-ți vină să crezi asta, Sophie. Nu numai că nenorocitul ăla mi-a furat zece milioane de dolari. Mai mult, Abby tocmai mi-a spus că cineva a încercat să dea foc ziarului *The Informer*! la gândește-te la asigurare!

- Și uite cum investiția ta dispare în flăcări, comentă Sophie. Abby este bine? Sper că nimeni nu a fost rănit.

- Este bine. Nu era la birou, slavă Domnului. Din câte a aflat, clădirea era goală când a început incendiul.

- Parcă îmi amintesc un e-mail de la tine în care îmi spuneai că ai nevoie de mai multe emoții și aventuri în viață. Se pare că ai parte de mult mai mult decât ți-ai fi dorit, zise Sophie rânjind.

- Da, cred că ar trebui să fiu mai atentă la ce-mi doresc, nu?

capitolul 32

După ce strôpi din abundență toate birourile cu benzină, Micky Constantine aruncă un chibrit în biroul lui Rag, și-apoi o lua la fugă spre ieșire ca un nebun. Parcase de partea cealaltă a străzii de această dată, deoarece știa că, dacă acel loc exploda, ar fi avut la dispoziție doar un minut, cel mult, pentru a-și lua tălpașita.

Demarând, văzu trei autospeciale de pompieri intrând în parcare din spate. Ce naiba? Nu puteau să fi ajuns atât de repede deja! Apăsând cu putere pe accelerație pentru a pleca cât mai repede de acolo, se întreba dacă nu cumva îl văzuse cineva intrând în clădire. Apoi își aminti că uitase canistra de benzină în biroul jegos al lui Rag. Nenorocitul naibii! Cât de prost putea fi! Nu îndrăzni să se întoarcă după ea; iar fi arestat imediat. Poate că va arde și nu va mai rămâne nimic din ea. Da, așa va fi. Văzuse ceva de genul acesta într-un episod din CSI. Da, dar idiotul ăla de la televizor fusese prins. Eh, la televizor erau întotdeauna proști. El era prea deștept ca să se întâmple una ca asta.

Lăsând în urmă sunetul asurzitor al sirenelor, Micky dădu cu pumnul în volan. Asta era numai vina lui Rag. Dacă i-ar fi plătit cei cincizeci de mii de dolari promiși, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dacă era prins - ceea ce știa că nu era posibil - avea să-l tragă la fund și pe Rag odată cu el. Tot ce trebuia să facă era să-l găsească.

Cu accelerația apăsată la maximum, Micky ajunse acasă în timp record. Își parcă Corvette-ul în garaj, în cuie ușa principală, apoi merse înăuntru în camera de zi. Deschise televizorul, trecând de la un canal la altul până găsi ceea ce căuta.

O reporteră îmbrăcată într-o rochie albastru-închis, care arăta ca o fată bătrână, stătea pe aleea din spatele

clădirii ziarului cu un microfon în mână și un carnetel în cealaltă. Când dădu volumul mai tare, vocea ei spartă răsună în toată camera.

- Pompierii au reușit să stingă incendiul izbucnit în această dimineață la birourile ziarului *The Informer*, un cunoscut tabloid. Când am vorbit cu unul dintre pompieri, acesta mi-a spus că se suspectează o incendiere premeditată. A mai adăugat că a fost găsită o canistră de benzină în birourile proprietarului ziarului, Rodwell Godfrey. Când am încercat să-l contactăm pe proprietar, am fost informați de autorități că a fost declarat dispărut de Abby Simpson, unul dintre reporterii lui, îngrijorată de soarta lui...

Abby Simpson. Asta era fătuca aia sexy care conducea mașina galbenă. Deci l-a declarat pe șeful ei persoană dispărută. „Nu cred asta.” Micky era convins că era doar o minciună pe care i-o spusese reporterei pentru a-și salva fundul. Ea știa unde se ascundea Rodwell Godfrey și el intenționa să facă orice pentru a scoate această informație de la ea. „Persoană dispărută, s-o creadă mutu’.”

Cu o zi în urmă, Richard Allen Goodwin gândise că uraganul Deborah fusese o binecuvântare de la Mama Natură. Douăzeci de ore mai târziu, era convins că era un adevărat blestem.

Încercase să dea o scurtă raită în afara hotelului, sperând să vadă ce stricăciuni avuseseră loc, poate să găsească o femeie dornică să câștige ceva bani. Ceea ce găsisese nu fusese nici pe departe ceea ce căuta.

Trupele Gărzii Naționale din Florida, chemate de autoritățile britanice, erau prezente peste tot: la recepția hotelului, pe străzi. Ocupaseră poziții în afara cazinoului, care fusese închis deoarece hotelul era alimentat de generatoare. Managerul hotelului explicase că vor alimenta cu energie electrică doar locațiile necesare, ceea ce însemna că, pentru proprietari, cazinoul nu era necesar, dar mai mult ca sigur era necesar pentru el. Altfel de ce s-ar mai fi aflat acolo? Oare idioții aceștia

chiar credeau că vizitatorii Insulelor Cayman veneau acolo pentru priveliște sau plajă? Se părea că dobitocii așa credeau, pentru că închiseseră cazinoul.

Și pentru ca lucrurile să fie și mai rele, nu putea nici să-și acceseze noul cont bancar.

capitolul 33

Când Abby află că *The Informer* mai avea puțin și dispărea în flăcări, sună la poliție pentru a-l declara pe Rag persoană dispărută. Da, lipsea de mai mult de douăzeci și patru de ore, și nu, nu îl suspecta ca fiind vinovat de incendiu.

Odată ce se calmă când află că pagubele se concentrau mai mult în zona de birouri a clădirii, Abby începu să aibă îndoieli. Începea să găsească și o logică în asta. Fără îndoială, Rag avea nevoie de bani pentru a-i plăti celui de care se ascundea. Un incendiu la ziar ar fi fost modalitatea perfectă de a încasa polița de asigurare făcută pentru vechea clădire. Dar oare mai era el proprietarul? Dacă nu, ce rost avea să-i dea foc dacă nu avea nici o intenție să păcălească firma de asigurări?

Bineînțeles, tocmai își auzise numele menționat pe toate canalele de știri pentru că îl declarase pe șeful ei ca fiind persoană dispărută. Asta însemna că nu va mai dura mult și Rag sau unul dintre acoliții lui vor veni să o caute. Vru să-l sune pe Chris să-l întrebe ce să facă, dar își aminti promisiunea de azi-noapte că nu-i va mai cere nici o favoare. Oare ce spusese Chris? Ceva despre un conflict de interese în ceea ce-l privea pe Rag. Din câte știa Abby, Chris și Rag nici măcar nu se cunoșteau. Cum de mama ei era băgată în toată treaba asta?

Singurul mod prin care Abby putea să primească un răspuns era să-l ceară direct de la sursă. Așa că o sună pe mama ei pe celular.

– Abby! Am crezut că erai la ziar. Ai aflat ceva despre cine a pornit incendiul?

- Nimic deocamdată. Am vrut să sun și să reconfirm invitația ta la prânz. Tu și cele trei nașe sunteți încă disponibile? Vreau să discut ceva cu tine în particular.

- Absolut. Nu am anulat rezervarea.

- Atunci ne vedem acolo.

Abby închise telefonul. Chester începuse să alerge roată în jurul ei, semn că era timpul să meargă afară.

- Va trebui să mai stai încă puțin pe-aici, Chester, îi zise Abby și deschise ușile franceze. Câinele o luă la fugă în grădina interioară.

Douăzeci de minute mai târziu, Abby conducea pe autostradă. Dădu mai tare volumul radioului când auzi menționându-se numele *The Informer*. Crainicul spuse că nimeni nu fusese rănit în incendiu, dar că autoritățile sigilasera clădirea pentru a investiga împrejurările.

La naiba! La naiba! La naiba!

Acum mai rămăsese și fără slujbă! Se aștepta să se întâmple ceva de genul acesta. Nenorocitul, dobitocul, jegosul, mincinosul de Rodwell Godfrey ar face bine să spere să fie găsit mai întâi de huliganii care doriseră să-l scoată la lumină decât de ea. Și acum ce putea să facă? Avea de plătit o ipotecă, trebuia să aibă grijă de un animal. Facturile pentru îngrijirea medicală a lui Chester nu erau mici. Oare era vreo justiție poetică în faptul că mama ei foarte bogată se întâmpla să se găsească tocmai atunci în Los Angeles? Probabil, gândi ea, dând mai încet radioul. Nu conta, pentru că ea oricum nu-i va cere vreun ban. Mai avea încă o sumă mică pusă bine deoparte pentru situații speciale. O va folosi pe aceea dacă era nevoie. De îndată ce birourile ziarului aveau să fie deschise, se va întoarce la muncă pentru a-și câștiga traiul.

Însă apoi vocea rațiunii își făcu loc în mintea ei. Dacă Rag nu era de găsit niciunde și clădirea era închisă pentru investigația aia nenorocită de incendiere premeditată, ar face mai bine să-și reducă pierderile și să-și caute o altă slujbă. Mai mult decât probabil, noii proprietari își vor aduce propriul personal, așa cum spusese Rag.

Poate că *The Enquirer* sau *The Globe* ar angaja-o. Însă ceva îi spuse că orice legătură cu Rodwell Godfrey nu-i

va aduce nici un avantaj pe piața locurilor de muncă. Ar fi trebuit să fi rămas la *Los Angeles Times*, unde ar fi scris articole plictisitoare despre politicieni și aventurile lor. Și ar mai fi fost pe deasupra și o slujbă cu program fix, de la nouă la cinci după-amiaza.

O, la naiba cu ea! Tot ce voia să știe la acel moment era ce aveau Chris și mama ei în comun cu omul care îi distrugea viața.

Abby ieși de pe autostradă și, câteva minute mai târziu, dădea cheile Mini Cooperului valetului din parcare hotelului Beverly Hills.

Știind că mama și nașele sale o așteptau la Polo Lounge, Abby se îndreptă direct spre restaurant, fără să se mai obosească să-i dea mamei ei un apel pe celular. Se uită după Mavis, Sophie și mama ei pe terasă. Acestea îi făcură cu mâna când o văzură apropiindu-se de masă.

- O, Abby, arăți atât de bine astăzi! Mavis se apropie cu greutate de fina ei, de partea cealaltă a mesei, pentru a-i da o îmbrățișare.

- Și tu la fel. Îmi place noua culoare a părului. Este perfectă.

- Mulțumesc. Doar mama ta e de vină, zise Mavis.

- Da. Mama pare să facă destul de multe zilele acestea, comentă Abby și se așeză.

- Ce vrei să spui? o întrebă Toots și stomacul ei începu imediat să se agite.

- Tu să-mi spui, replică Abby, puțin bosumflată că mama ei și Chris îi ascundeau ceva, că aveau secrete. Poate.

- Ți-aș spune dacă aș ști despre ce vorbești, Abby, dar n-am nici o idee. De ce nu mă întrebi pur și simplu ce ai pe suflet. Te cunosc, Abby. Ești supărată.

Toots îi zâmbi chelnerului care se apropie de masa lor pentru a le lua comanda. Doamne ferește să se încrunte cineva din California! Și parcă toată lumea avea dinții de un alb strălucitor.

- Voi aștepta până după masă, dacă și tu ești de acord. Mor de foame.

- Sigur că da. Hai să comandăm.

Cerură toate salate, cu excepția lui Abby, care vru o friptură, în sânge, cu un cartof copt plin cu de toate și o garnitură de fasole verde. Își aduse aminte de discuția avută cu Chris noaptea trecută. Ar fi fost mai bine să-și țină gândurile ei idioate numai pentru sine. Probabil că el gândise că-și pierduse mințile. Dar în acel moment nu-i păsa câtuși de puțin. După ce mâncară, discutară despre situația ziarului.

- Bănuiesc că Rag are ceva de-a face cu incendiul. Este în datorii până-n gât. Sunt convinsă că a asigurat pe bani mulți întreaga clădire. Rag se ascunde probabil pe undeva, așteptând să-și încaseze banii ca să-i joace iar în cazino. Asta dacă mai este încă proprietarul ziarului. Apropo, am rămas oficial și fără slujbă. Pompierii nu vor permite nimănui să intre în clădire până când investigația nu va fi finalizată. Și-apoi, bineînțeles, mai este și problema dispariției fostului proprietar și, posibil, a absenței noilor proprietari. Mă întreb dacă ei știu măcar că ziarul nu mai este operațional, cel puțin până se vor face toate reparațiile și primim toate avizele de funcționare. Toată nebunia asta îmi dă o durere teribilă de cap.

- Am eu niște aspirină în poșetă, zise Mavis și începu să scotocească prin geantă, scoțând în final o cutie mică de aspirină.

- Mulțumesc.

Abby scoase trei pastile, pe care le luă cu o gură de ceai rece. Cum de viața ei devenise atât de încurcată? Ieri era aproape perfectă sau perfectă în măsura în care o considera ea, și a doua zi totul se dusesese de râpă.

- Cred că mă voi plimba puțin și-apoi voi trage un pui de somn. Am stat până târziu azi-noapte și am băut prea multe shoturi Jell-O. Ce părere ai, Mavis, vrei să vii cu mine? Sophie îi făcu semn cu genunchiul pe sub masă și Mavis înțelese imediat că trebuiau să se retragă, pentru ca Toots și fiica ei să poată discuta.

- Da, bineînțeles, eu chiar trebuie să merg cât mai mult posibil.

- Abby, mai rămâi puțin cu mama ta. Noi ne ducem să dăm o raită, zise Sophie.

Abby le îmbrățișă la plecare pe cele două nașe ale sale. Cum de fusese așa de norocoasă să aibă în viața ei atâtea femei iubitoare? Inclusiv pe mama ei, bineînțeles.

Când Sophie și Mavis plecară, chelnerul le aduse meniul pentru desert.

- Eu voi lua o felie de plăcintă de mere și o cafea cu o linguriță de înghețată de vanilie.

Abby zâmbi. Mama ei și dependența de zahăr. Era un miracol că nu era diabetică.

- Și eu voi lua la fel.

- Așa, acum vrei să-i spui bătrânei tale mame ce se întâmplă?

Abby încuviință cu o mișcare a capului.

- Ai vorbit cu Chris astăzi?

- Da. L-am sunat dimineață. De ce? Are vreo problemă? Întrebă Toots, știind că nu era cazul.

- Nu, din câte știu eu. Aseară am luat cina împreună. L-am spus cât de îngrijorată eram în privința lui Rag și l-am rugat să cerceteze cumva așa-zisa lui dispariție. Mi-a replicat că nu poate.

- Serios?

- A spus că avea de făcut ceva pentru tine.

Așa, acum dăduse cărțile pe față.

- Da, așa este. Nu pot discuta asta cu tine, este... ei bine, este o problemă personală, Abby. Îmi pare rău.

Consternată, Abby exclamă:

- Doar atât?

- Mă tem că este tot ce-ți pot spune, Abby. Știu că noi două ne spunem aproape totul, dar sunt lucruri pe care o fiică nu trebuie să le știe despre mama ei. Acum, putem lăsa lucrurile așa?

Abby ridică din umeri.

- Presupun că nu am de ales. De vreme ce tu nu mori sau nu-ți donezi averea unui om de știință nebun, cred că nu mă deranjează să o las pe mama mea să aibă câteva secrete.

- Pot să-ți răspund sincer cu nu la ambele presupuneri. Acum, știu că nu este treaba mea, dar ai spus că ai rămas fără slujbă. Sunt sigură că este doar ceva temporar. Pot să te ajut cu ceva? Să-ți dau un împrumut, să-ți achit ipoteca?

Abby râse. Cât de tipic era pentru mama ei să creadă că putea rezolva toate problemele cu ajutorul banilor.

- Știi că nu-mi place să iau bani de la tine. Sunt bine. Am câteva economii și mă pot descurca pentru o vreme. Dacă intru în încurcătură, tu vei fi prima care află. Ți mulțumesc, mamă. Știu că ai intenții bune, dar nu pot să-ți accept oferta.

- Și tatăl tău era la fel. Încăpățânat ca un catâr și ferm în decizii. Mă bucur că ai moștenit aceste trăsături, Abby. Doar că nu vreau să trăiești de pe urma unui salariu de mizerie în timp ce mama ta dragă este încă în viață. Vei veni la mine să-mi ceri ajutorul cu prima ocazie, da?

- Știi că așa voi face.

- Bine.

Chelnerul se întoarce cu plăcinta și cafeaua. Continuă să vorbească despre lucruri diverse, nimic important. Abby îi spuse despre planurile ei de a-și renova curtea interioară și ce dorea să facă și cu restul casei. Amândurora le plăcea să-și amenajeze singure casa, așa că se afundară atât de mult în discutarea detaliilor, încât descoperiră cu surprindere că stătuseră la desert mai mult de o oră.

- De ce nu vii la bungalow? Voi vedea și dacă o pot convinge pe Ida să iasă din coconul ei de Clorox.

- Mamă, ești teribilă, dar chiar vreau să o văd și pe ea înainte să plecați. Apropo de asta, cât de mult intenționezi să stai? Probabil că mi-ai spus, dar am uitat.

- O, cel puțin câteva săptămâni. Ida trebuie să meargă la doctorul Sameer, Mavis s-a îndrăgostit de antrenarea ei personală. Sophie este posibil să fie nevoită să plece mai devreme pentru a face pregătirile pentru înmormântarea lui Walter.

- Bine, mă bucur că rămâneți o vreme. Și-acum hai să plecăm de aici până nu ne dă chelnerul afară. Cred că se uită fix la noi de vreo zece minute.

Toots adăugă un bacșiș generos la suma notei de plată.

Ținându-se de mână, mamă și fiică, se îndreptară pe jos spre aleea ce ducea la bungalow-uri.

capitolul 34

Sophie își aprinse încă o țigară și pufai furioasă. Fumatul părea să o ajute întotdeauna când o apucau nervii, dar de această dată nu-și făcea datoria, pentru că își simțea nervii întinși la maximum. Capul parcă începea să se învârtă, din ce în ce mai repede, și mai repede, desprinzându-se de pe umeri și zburând în lumea largă.

Se pipăi în buzunare după celular. Nu-l găsi. Apoi își aminti că îl lăsase în dulapul acela roz din baie. Se opri un moment pentru a se întreba dacă îl lăsase deliberat acolo pentru a nu-l auzi sunând.

Ajunsa înapoi în bungalow-ul ei, dădu fuga în baie și căută telefonul. Îl oprise mai devreme și încă nu-l pornise. Își mușcă buza de jos privind fix aparatul micuț.

Își dori atunci să fie mai puternică, să dețină mai mult controlul. Ura să o recunoască, chiar și pentru sine, că nu voia să fie singură în momentul în care și-ar fi pornit telefonul. Avea nevoie de Toots ca să o susțină. Mai devreme, Toots o sunase în cameră să-i spună că Abby o vizita pe Ida, care acceptase în sfârșit să-și părăsească refugiul de Clorox pentru a-și întâlni fina.

O bilă albă pentru Regina Microbilor.

Sophie își îndesă celularul în buzunar și o luă la fugă pe aleea ce ducea spre bungalow-ul lui Toots. Altădată ar fi admirat florile în culorile curcubeului și pajiștea de smarald, dar nu astăzi. Un minut mai târziu, bătea în geamul ușii glisante. Așteptă un moment înainte de a pași înăuntru.

- Bună, Sophie. Mama a spus că e posibil să treci pe aici. Ți-a plăcut plimbarea?

- Să știi că da. Mersul pe jos mă face mereu să conștientizez cât de mult am îmbătrânit.

- Pfui, tu vei trăi veșnic, o tchină Abby.

Sophie își plimbă limba peste buzele uscate. Se îndreptă spre Toots.

- Toots, pot să vorbesc cu tine un minut? Între patru ochi, dacă nu te superi.

Toots aruncă o privire spre celelalte femei. Văzându-le cufundate într-o conversație ușoară, îi făcu semn lui Sophie să o urmeze în dormitor.

- Arăți îngrozitor, Sophie. Ce s-a întâmplat? șopti Toots închizând ușa pentru a avea intimitate.

- Îți amintești când ți-am spus azi-noapte că mi-am oprit celularul după ce am vorbit cu infirmiera lui Walter?

- Da. Și?

- Nu l-am mai pornit de atunci.

- Păi și ce mai aștepti? Pornește-l. Dacă sunt ceva vești proaste, ne vom descurca noi.

Sophie încuviință din cap și apăsă pe butonul de pornire. Văzu că avea șase mesaje.

- Sunt șase mesaje, zise ea, cu o voce pierdută.

- Hai, verifică-le, Sophie, o încurajă Toots.

Sophie își ascultă mesajele. Patru erau de la infirmiera lui Walter, unul de la Lila, vecina ei de treizeci de ani și ultimul mesaj de la morgă. Mâinile lui Sophie începură să tremure puternic când șterse și ultimul mesaj. Ochii i se umplură de lacrimi și Toots o luă în brațe.

- Nu e nimic rău în a fi tristă, Sophie. Este bine și să plângi până nu mai poți.

Toots o ținu în brațe în timp ce Sophie plânse ca un copil. Se întinse după o cutie de șervețele de pe noptieră și apoi o conduse la un scaun, unde Sophie se văită și plânse și mai tare, lovind cu mâinile brațele scaunului, până când nu mai avu lacrimi. Ceea ce dură parcă o veșnicie fu în realitate doar un răgaz de zece minute.

- Gata, am terminat cu bocitul, zise Sophie.

Toots se dădu în spate, cu ochi întrebători.

- Ce este?

- Ești sigură că te simți bine? Un minut mai devreme te văicăreai de moarte, și acum, pur și simplu - și pocni din degete - ai terminat? Te-am cronometrat să știi. Exact zece minute.

Buzele lui Sophie se strânseseră în ceva se semăna cu un zâmbet timid.

- Când ceva s-a sfârșit, Toots, nu mai poți da timpul înapoi. Plânsul nu rezolvă nimic. Am simțit nevoia să plâng pentru ceea ce ar fi trebuit sau ar fi putut sau aș fi vrut să se întâmple. Am făcut-o. A fost ca și cum aș fi purtat doliu timp de zece zile. Și tu a trebuit să o faci. Ei bine, a trebuit să plâng. Finalul poveștii.

Toots izbucni în râs. Lui Sophie îi trebui doar un minut să i se alăture. După încă un minut, amândouă se rostogoleau în pat ca două adolescente. Râseră până nu mai putură.

- O, Sophie, ești o femeiușcă bătrână la fel ca și mine. Nu mai avem nevoie de un bărbat în viețile noastre. Eu spun să se ducă toți naibii. Dacă nu cumva, bineînțeles, apare bărbatul potrivit. Și atunci va trebui să ne răzgândim și să ne reorganizăm.

Ambele femei izbucniră iar în râs.

- În acest moment, ne cheamă datoria. Trebuie să mă întorc și să fac ce trebuie făcut. Walter nu a avut familie, așa că sunt doar eu și câțiva dintre prietenii lui vechi care vor dori să vină și să-l conducă pe ultimul drum.

- Mi-a venit o idee, Sophie. Dacă există cineva care să știe cum să organizeze un eveniment - amintește-ți, este întotdeauna un eveniment, niciodată o înmormântare -, ei bine, eu sunt aceea. Am făcut-o de opt ori, așa că asta mă face oarecum expertă. După opt soți, am perfectat deja formula. Ce părere ai avea dacă aș merge la New York cu tine? Am putea organiza o slujbă decentă, tu te-ai ocupa de formalitățile de încasare a asigurării, apoi ne-am opri pentru câteva ore de cumpărături, să-ți iei niște lucruri la modă de pe Fifth Avenue, și am zbura înapoi la Los Angeles. Cel mult treizeci și șase de ore.

- Ai face tu asta pentru mine, Toots? Acum, cu toată nebunia asta cu ziarul? Dumnezeuule, bineînțeles că sunt de acord!

- Normal că da. Nu pot întreprinde oricum nimic legat de ziar acum. Henry mi-a promis că va face tot posibilul să-mi recupereze banii, cu toate că va dura ceva timp, ținând cont de pagubele uraganului. Chris lucrează cu prietenul lui hacker să descopere orice urmă electronică vor găsi. Tot ce trebuie să fac acum este să sun la aeroport. Voi închiria un avion care să ne ducă până acolo și înapoi. Așa că, ce spui, Sophie Manchester?

- Eu spun da, Teresa Loudenberry, sau cum te-oi mai fi numind zilele astea. Ești o prietenă extraordinară, Toots.

- Încetează cu lingușeala până nu-ți tăbăcesc fundul ăla bătrân.

- De unde știi tu că fundul meu e bătrân? Walter... nu mai contează... să-l uităm pe Walter. Hai să ieșim și să le spunem și celorlalte înainte ca Ida să spună că am fi lesbiene.

- Ești sigură că te simți bine? o întrebă Toots încă o dată, foarte serioasă.

- Dacă ți-aș spune că obișnuiam să mă rog pentru ziua asta, ce-ai crede despre mine?

- Sincer? Cred că aș spune ceva de genul: De ce naiba n-ai făcut ceva în privința asta? Nu, nu cred că aș spune asta. Toate lucrurile bune se întâmplă celor care știu să aștepte. Așa trebuie să privești situația, Sophie. Ai făcut ceea ce nu multe femei ar fi fost în stare. Ai rămas și te-ai asigurat că nenorocitul și-a trăit ultimii cinci ani din viață confortabil. Ar trebui să nu regreti nimic. Hei, vrei să cânt la înmormântare?

Sophie clipi iute.

- Ei bine, asta este o ofertă pe care nu o pot refuza. Da, Toots, exersează-ți coardele vocale și trimite-l în lumea cealaltă în stil mare.

Toots îi șterse ochii.

- Haide, să le spunem și celorlalte, dar cu grijă, să nu ne apropiem prea mult de Ida, știi tu, să nu cumva să o atingem cu toate lacrimile astea.

- Dă-o naibii pe Ida!

- Ei, ar merge dacă ar fi vreun bărbat prin preajmă, dar nu este.

Toots începu să râdă și nu se putu opri până ce Sophie nu o bătu pe spate de câteva ori. În camera de zi, celelalte le așteptau când Toots și Sophie se întoarseră.

- Sophie are să vă spună ceva, așa că ciuliți urechile. Când Toots se asigură că prietena ei beneficia de întreaga atenție, aruncă o privire spre Sophie. E în regulă, te ascultă toate. Dă-i drumul!

- Walter a dat colțul. Ridică mâna spre ele. Și sunt bine, nu am nevoie de o grămadă de condoleanțe și păreri de rău. Nu am ascuns niciodată faptul că așteptam această zi de mai mult timp. Mă voi întoarce la New York pentru a mă ocupa de înmormântare.

- Eveniment, Sophie. Este întotdeauna un eveniment. Abby își dădu ochii peste cap.

- Mamă!

- Este un eveniment, orice ați spune, o reasigură Toots pe fiica ei. Nu cred că Sophie va aduce un șepset de coarde, dar mi-a dat permisiunea să cânt la slujbă. Moartea este un eveniment în viața fiecăruia. Nici să nu-ncercați să mă contraziceți, sfârși Toots pe un ton ferm.

- Îmi pare nespus de rău, Sophie. Știu că ai așteptat ziua aceasta, dar tot trebuie să fie un șoc pentru tine, zise Mavis.

- Și mie îmi pare rău, Sophie. Când l-am pierdut pe Thomas n-am mai vrut să trăiesc. Dar acum...

- Nu mai ai pentru ce trăi. N-am uitat asta, replică Sophie.

- N-aveam de gând să spun asta. Ce voiam să spun este că în ultimele zile am realizat o grămadă de lucruri. Cu ajutorul doctorului Sameer voi scăpa de afecțiunea asta. Nu cred că vreuna dintre voi s-a obosit să-mi observe mâinile.

Toate se holbară la mâinile Idei. Își scosese mănușile de latex.

- Bravo! zise Abby. Este minunat, Ida, și ai fost la doctor doar o singură dată. Sunt foarte mândră de tine.

- Ca noi toate, de asemenea. Știu că-ți este foarte greu. Voi avea grijă să fac o programare la manichiuristă pentru tine de îndată ce eu și Sophie ne întoarcem de la New York.

- Nu știi dacă voi fi pregătită pentru asta, dar fă programarea totuși, dacă nu te deranjează. Va fi ca un țel pentru mine. Împreună cu Mavis am tot discutat despre scopuri în viață și despre modalitatea optimă de a le îndeplini, răspunse Ida.

- Așa te vreau! Data viitoare îți voi îndesa mâinile în gunoiul ăla cu care te tot ameninț, o tachină Sophie.

- N-aș face asta nici în ruptul capului, sănătoasă sau nu, Sophie. Serios, chiar dacă n-aș fi atât de... țicnită!

La prima vedere părea că Ida redevenea din ce în ce mai mult vechea lor prietenă pe care o iubeau.

- Știu, nici eu n-aș face-o, dar sună al naibii de bine, trebuie să recunoști. Așa că, dat fiind că suntem toate aici, ce ziceți să comandăm câteva shoturi de Jell-O?

Toots scutură din cap.

- Nu astăzi. Vom bea la cină, dar shoturile Jell-O sunt interzise până la întoarcere.

- Nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile. Mama și nașele mele consumând shoturi Jell-O, se prefăcu Abby scandalizată.

- Ne-am delectat cu fiecare dintre ele, râse Toots.

- Mavis l-a băut pe al ei cu lingura, zise Sophie.

- Se pare că cele patru favorite ale mele s-au distrat de minune. Nu vreau să fiu spărgător de gașcă. Trebuie să mă întorc acasă. Chester mă așteaptă. Mamă, sună-mă când pleci la New York. Se pare că-mi voi face de lucru prin casă zilele acestea, cel puțin până când aflu ce se mai întâmplă cu ziarul. Intenționez să nu pierd ritmul, așa că în caz că apar noii proprietari să nu spună despre mine că sunt o chiulangiță.

Abby împărți sărutări și îmbrățișări înainte de a pleca și promise să sune în acea seară. Sophie așteaptă ca ușa să se închidă în urma lui Abby înainte de a vorbi.

- Este o persoană foarte specială, Toots. Ar fi bine să speri ca atunci când va afla, dacă va afla, cu ce s-a ocupat mama ei pe ascuns să nu... o, oare ce spun aici? Dacă o va face, te vei descurca tu. Ne vom descurca toate. Eu am... trebuie să dau niște telefoane, așa că dacă mă scuzați, mă voi apuca de treabă.

Prietenele lui Sophie încuviințară din cap cu o expresie gravă.

- Măine mă voi întâlni cu nutriționistul hotelului, zise Mavis. Este în regulă? Știu că nu este gratis, așa că dacă nu vrei să aflu cât costă toate acestea, Toots, doar spune-mi.

- Vreau doar să faci tot ce este nevoie pentru a slăbi. Nu știu dacă voi celelalte ați observat, dar cred că ești mai ușoară cu ceva kilograme, Mavis.

Mavis zâmbi.

- Și eu cred la fel. Am dat jos patru kilograme de când am plecat de-acasă, și în Charleston, și aici.

- Știam că poți să o faci, Mavis. Încet, încet vei reuși.

Ida se ridică de pe sofa.

- Eu mă voi întoarce în bungalow-ul meu. Mavis, ești drăguță să mă însoțești la cină în seara aceasta?

- Este o propunere minunată. Și eu trebuie să plec. Toots, Sophie, dacă aveți nevoie de ceva de la mine, dați-mi de veste, da?

- Mulțumesc, Mavis, dar nu. Ai grijă să rămâi aici și să încarci nota de plată a lui Toots. De restul ne ocupăm noi.

Împreună, Ida și Mavis plecară spre bungalow-urile lor, ținându-se de braț. Toots și Sophie își dădură ochii peste cap una către cealaltă. Progres cu P mare.

Lui Toots îi trebuiră douăzeci de minute pentru a pune la punct detaliile zborului lor la New York și pentru a rezerva două camere la hotelul Four Seasons.

- Putem sta în apartamentul meu, Toots.

- Știu, dar n-o vom face. Nu vreau ca tu să te întorci acolo, cel puțin nu acum. Vrei să dau vreun telefon?

- Mulțumesc, dar nu este nevoie. Asta e treaba mea. Nu va dura mult.

Cu nimic altceva care să-i ocupe timpul, Toots decise să mai facă niște cafea. În timp ce cafetiera își vedea de treabă, ea ieși pe terasă și își aprinse o țigară. Nu știa de ce, dar se simți dintr-odată *foarte bine*.

În timp ce reflectă la telefoanele pe care trebuia să le dea, Sophie dezbatu prioritatea acestora. Când decise că ar fi mai bine să returneze apelul primit de la morgă, își spuse sieși: „Nu, vreau s-o sun pe infirmiera aceea. Am de gând să-i spun scorpiei înfumurate câte ceva din ce-mi trece prin minte. Și o voi face chiar acum cât mă simt bine și sunt furioasă.” Sophie formă numărul din zece cifre.

- E totul în regulă? o întrebă Toots zece minute mai târziu când Sophie i se alătură pe terasă.

- Așa cum ar trebui să fie, Toots. Hei, ce ai de gând să cânti la slujbă?

- Voi găsi eu ceva. Intenționez să exersezi în timpul zborului. Ar fi bine să-ți cumperi niște dopuri de urechi înainte să plecăm.

capitolul 35

Avionul privat ateriză la ora unu după-amiaza. În câteva minute, limuzina ce le aștepta le conduse pe cele două femei la Bank of Manhattan, de unde Sophie scoase din cutia de valori documentele necesare pentru solicitarea poliției de viață de cinci milioane de dolari pe care o așteptase în toți acești ani. Următoarea oprire fu la Casa de Pompe Funebre Daley pe Fifty-seventh Street.

În mai puțin de o oră, cu Toots la cârmă, toate pregătirile finale pentru Walter erau rezolvate. Walter Manchester urma să plece spre marea bancă a cerului într-un coșciug spilcuit de bronz de cea mai bună calitate, marca Springfield. Coșciugul închis urma să fie expus la ora

șapte, timp de o oră, pentru ca prietenii și familia să-și ia un ultim rămas-bun. O slujbă de cinci minute fu programată pentru șapte dimineța, a doua zi, cu înhumarea la șapte și jumătate, după un scurt drum la cimitir. O florărie de pe Fifty-first Street promise să le furnizeze flori din abundență direct la casa de pompe funebre.

Sophie o felicită pe Toots; era într-adevăr o expertă în treburile acestea.

- Cum de nu-l îmbălsămăm pe Walter?

- Durează prea mult. Coșciugul e închis. Ai spus că vrei ca totul să se termine mai repede. Uite așa se termină totul mai repede. Ai vreo problemă cu ceva din toate acestea?

- Absolut deloc.

- În regulă. Atunci hai să dăm iama pe Fifth Avenue. Zborul nostru de întoarcere este programat pentru ora nouă mâine-dimineță. Vom fi serios afectate de schimbarea de fus orar, dar cu cât mai repede lăsăm toate acestea în urmă, cu atât mai repede îți poți vedea de viața ta, Sophie. Doar dacă nu vrei să mai rămâi pe aici ca să-ți plângi de milă.

Sophie reflectă puțin.

- Este bine așa. Hai să ne mișcăm, prietenă. Parcă-l aud pe Sacks strigându-mi numele.

- Ciudat că spui asta. Și eu mi-am auzit numele strigat.

„Evenimentul” lui Walter Manchester se desfășură ca pe roate. Toots cântă *Ave Maria*, puțin fals, dar Sophie păru să nu observe sau să-i pese.

Toots își dori să fi avut măcar puțin timp pentru a se pregăti pentru eveniment, dar ținând cont de constrângerile impuse de timp, fu satisfăcută. Puse un trandafir galben peste coșciugul Springfield și zise: „Drum bun, Walter,” și apoi se dădu la o parte și o privi pe Sophie apropiindu-se.

Aceasta își așează trandafirul lângă cel al lui Toots, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

- Nu știu unde te duci, Walter... te-ai dus, dar nu cred că ne vom mai întâlni... ăă, mai târziu.

Toots o prinse pe Sophie de braț.

- În regulă, am făcut-o și acum să plecăm de aici. Ascultă-mă, Sophie. Nu te uita în urmă. Această perioadă a vieții tale s-a sfârșit și doar Walter a fost cel care a pierdut. Ești o persoană minunată. Dumnezeu te-a adus pe Pământul acesta cu un motiv, așa că nu te gândești nici măcar o secundă că l-ai dezamăgit. Walter a fost cel care te-a dezamăgit pe tine. Punct.

Decolară exact la timp. Cele două prietene aterizară la amiază pe aeroportul internațional din LA și se întoarseră în bungalow-urile lor tocmai la vremea prânzului.

- Îmi place cum faci tu lucrurile, Toots. M-aș putea obișnui cu stilul ăsta de viață, zise Sophie studiind meniul de la room-service.

- Ar fi bine să te obișnuiești, draga mea, pentru că ești pe cale să ocupi o treaptă mai sus în sistemul taxelor. Ce intenționezi să faci cu toți banii ăia?

- S-ar putea să fac o excursie cu o navă spațială. Poți să faci și asta acum. Costă două sute de mii de dolari. Condiții de lux. Nu cred că voi trăi cumva diferit față de cum am făcut-o până acum. Cu toate că intenționez să-mi cumpăr o casă. Cu o curte imensă. Și vreau să-mi fac o grădină de flori. După toți anii ăia petrecuți în jungla de beton, cred că o casă ar fi singura mea extravaganță. Și multe flori. Poate că o să-mi cumpăr o casă în Carolina de Sud. Aș putea cultiva tutun. Voi dona o mare parte din bani, Toots. Asta e sigur. Și o parte o voi investi.

- Eu te voi ajuta să-ți faci grădina de flori.

capitolul 36

Micky fu trezit de o bătaie puternică în ușa de la intrare. Se întoarse de pe o parte pe alta pentru a arunca o privire spre ceas. „Băga-mi-aș, cine naiba vine în vizită la ora trei dimineața?” Își puse perna peste cap,

în speranța că va putea ignora zgomotul. Când văzu că cel de la ușă nu avea de gând să renunțe, strigă:

- Așteaptă un minut, OK?

Își găsi într-o grămadă de pe podea blugii pe care-i purtase cu o zi înainte. Se aplecă după ei și îi ridică, apropiindu-se împleticit de ușă și strigând:

- Acum, acum, vin, la naiba!

Micky se uită pe vizor, o cută formându-i-se între sprâncene înainte de a deschide ușa. Nu-l recunoscuse pe cel care stătea în prag. Poate că tipul care-i făcea documentele false trimisese pe cineva să ridice banii.

Deschise ușa larg, pregătit să-i spună tipului ferchezuit să-și ia tălpășița.

- Sunteți Michael Constantine?

„Michael Constantine.“

- Depinde cine vrea să știe. Cine ești? Ce vrei de la mine?

- James Wilson. Biroul de Investigarea Incendiilor din Orange County.

„Rahat nenorocit, să fiu al naibii! Fii calm!“ Micky clocotea.

- Așa și? Ar trebui să fiu impresionat?

Wilson îl privi fix pe netrebnicul din fața lui.

- Nu-mi pasă prea mult dacă ești impresionat sau nu. Am câteva întrebări pentru tine.

- Despre ce?

Micky se îndepărtă de ușă încercând să stabilească între el și investigator o oarecare distanță în caz că era nevoit să-și ia tălpășița.

- Conduci o mașină Corvette albastru regal model din 1987?

- Mda.

Asta nu suna prea bine. Nu avusese nici un accident. De ce naiba tipul ăsta îl întreba de mașină? Aruncă o privire spre măsuta de cafea unde-și aruncase cheile.

- Aș vrea să o cercetez puțin.

- Ai un mandat de percheziție?

- Crezi că aș fi venit până aici la ora trei dimineața dacă n-aș fi avut unul?

Micky făcu un pas spre ușă. Văzu două mașini de poliție parcate de partea cealaltă a străzii.

- Fie, poți să-i arunci o privire. Dă-mi un minut sau două. Este în garaj.

- Cred că te voi urma, dacă nu te deranjează.

„Păstrează-ți calmul, Micky, nu te pierde cu firea!“ Nu lăsase nimic în mașină care să facă legătura între el și incendiu. Canistra de benzină rămăsese acolo, dar era o canistră ca oricare alta. Jumătate din populație deținea una la fel.

Micky luă cheile de pe măsuta de cafea, îi făcu semn investigatorului să-l urmeze pe ușa din bucătărie ce dădea în garaj. Aprinse luminile și îi aruncă domnului Mare Șmecher Investigator de Incendii cheile mașinii.

- Ești invitatul meu.

Wilson scoase o stație de emisie-recepție din buzunar, vorbi la ea, apoi, două minute mai târziu, patru polițiști i se alăturară în garaj.

- Aștia pentru ce mai sunt aici? Ce căutați? N-am făcut nimic.

Micky își urî tremurul din voce.

- Lăsați-ne doar să ne facem datoria, domnule Constantine. E un alt fel de-a vă zice că nu suntem obligați să vă explicăm nimic.

Bătu ușor cu palma mandatul din buzunarul de la piept. Micky simți că-i vine să vomite.

În următoarele treizeci de minute, investigatorii cercetară portbagajul, ridicară capota și inspectară motorul. Căutară prin torpedou, se uitară sub scaune. Cercetară întreaga mașină cu lupa. Când îl văzu pe Wilson că studiază pentru a doua oară portbagajul, crezu că leșină. Oare vărsase benzină? Meșterea la motoare, așa că benzina putea fi explicată oricum. Ce naiba căutau aștia?

Domnul Investigator de Incendii lăsă să cadă ceva într-o pungă de plastic.

- Micky Constantine?

- Da?

Investigatorul șopti ceva unuia dintre polițiști. Acesta încuviință din cap, apoi se apropie și se postă în fața lui.

- Domnule Constantine, sunteți arestat. Aveți dreptul să păstrați tăcerea...

Polițistul îi puse o pereche de cătușe la mâini înainte ca acesta să termine de citit drepturile.

- Care este acuzația? Omule, nu ai nimic asupra mea! Te voi da în judecată pentru arestare abuzivă.

- Asta să i-o spuneți avocatului dumneavoastră, domnule Constantine. Am găsit aceste lucruri, zise Wilson ridicând punga de plastic conținând o cutie de chibrituri de la Carl's Garage.

- Și ce dracu' vrea să însemne asta? De când este o crimă să ai o cutie de chibrituri? Carl este un prieten de-al meu, explodează Micky.

- Nu, domnule Constantine, să ai o cutie de chibrituri nu este o crimă. Dar când la locul incendiului este găsită o cutie de chibrituri de la Carl's Garage, plină de amprente tale pe ea, se numește crimă.

„Să fiu al naibii!“ Fusesse convins că chibriturile vor arde în incendiu. „Asta este numai vina lui Rodwell Godfrey. Când îl voi găsi pe nenorocit, îi voi tăia gâtul și-l voi privi sângerând ca un porc de Crăciun.“

Apoi realizează dintr-odată situația în care era. Nu-l va găsi pe bătrânul Rag pentru că urma să putrezească în închisoare.

- Omule, nu sunt îmbrăcat, trebuie să mă lași să-mi iau niște haine.

- Unde mergi tu, îți vor pune la dispoziție un costum universal foarte drăguț, de culoare portocalie. Și-acum, mișcă!

Polițistul care îi pusese cătușele îi dădu un brânci.

- Hei, atenție! Asta este tratamet inuman din partea poliției!

- Bineînțeles că este, rânji polițistul.

O oră mai târziu, Micky era înregistrat și i se luaseră amprente la închisoarea districtuală din Los Angeles.

Îl aduseră într-o cameră de mărimea unei băi, unde îl lăsară până la răsăritul soarelui. Avea nevoie să meargă la toaletă și voia să știe ce vor face cu Corvette-ul lui. Un ofițer în civil intră în cameră.

- Micky Constantine, sunt agent special Brett Gaynor. Cred că noi doi trebuie să discutăm.

- Ești de la FBI?

- Exact. Aș vrea să-ți pun niște întrebări.

- Hei, nu sunt prost. Ar trebui să am dreptul la un telefon. Vreau să-mi sun avocatul.

- Și vei putea face asta, dar nu acum. Mai întâi am câteva întrebări pentru tine la care vreau să-mi răspunzi. Dacă nu vrei, bine. Dar lasă-mă să-ți spun doar atât: Ar fi spre binele tău să-mi spui acum tot ce știi despre Rodwell Godfrey.

„Nenorocitul, ar fi trebuit să mă aștept!”

- Nu scot un cuvânt până nu-mi văd avocatul.

Agentul special Brett Gaynor se ridică și se îndreptă spre ușă. Înainte de a ieși, se întoarse spre el.

- Rodwell Godfrey a comis o fraudă bancară. Dacă ești implicat, te așteaptă o pedeapsă pe viață în San Quentin. Ultima oară când am auzit de închisoarea asta, nu se mai ieșea viu de-acolo.

Micky Constantine se scăpă pe el de frică.

capitolul 37

- Henry Whitmore, vă datorez ție și lui Sally o cină și o excursie în Bahamas, zise Toots, înseninându-se la față ca o făclie.

- Ne vom ocupa de asta de îndată ce te întorci în Charleston.

- Pot să știu cum ai reușit să faci asta? Mă resemnașem deja cu pierderea celor zece milioane de dolari. Nu-ți poți imagina, Henry, prin ce am trecut. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

- De fapt, a fost foarte simplu. Este aproape imposibil să ștergi toate urmele electronice decât dacă faci

parte din CIA, și din câte am auzit nici ei nu reușesc întotdeauna. Îmi spuseseși deja că banii fuseseră transferați la Bank of Bermuda din Grand Cayman. Din fericire, băncile de pe insule sunt foarte profesioniste. Ținând cont de locația lor și de faptul că riscă oricând un uragan puternic, sistemele lor sunt controlate prin satelit. Pierderea de energie electrică poate părea că a închis centrele financiare și sunt convins că există unele care nu pot accesa conturile clienților lor, dar nu este și cazul Bank of Bermuda. Desigur că funcționează acum cu ajutorul generatoarelor, dar pot accesa conturile lor. Am dat câteva telefoane și am aflat că cele zece milioane de dolari au fost transferați într-un cont pe numele unui Richard Allen Goodwin. Numele acesta îți spune ceva?

Toots se gândi un moment. Richard Allen Goodwin. Șeful lui Abby. Trebuia să fie el. Un nume nou, dar aceleași inițiale.

-Nu, numele nu-mi spune nimic, dar numele de Rodwell Archibald Godfrey, da. El a fost proprietarul *The Informer*, și sunt absolut convinsă că el mi-a luat cele zece milioane de dolari! Cred că pot garanta că vorbim despre una și aceeași persoană.

Henry chicoti.

-De fapt, Teresa, a durat foarte puțin înainte ca întreaga tranzacție să fie descoperită. Oricine este acest bărbat nu este foarte deștept. După ce am vorbit cu președintele băncii, acesta l-a sunat pe Emmanuel Rodriguez de la Bank of Los Angeles, de unde fuseseră transferați banii. După ce a confirmat originea frauduloasă a banilor, Bank of Bermuda a fost de acord să-i trimită înapoi în contul de mandatar al fiului tău vitreg. Cred că au și ajuns acolo deja.

-Ai dreptate, nu este foarte deștept. Te rog, ascultă, Henry, orice ai face, această informație nu trebuie făcută publică.

-Teresa, dar nu pot face nimic pentru a opri asta. Frauda bancară este o infracțiune federală. Hoțul tău

va fi condamnat de o curte federală. Unde vrea să ajungă presa nu ține de mine.

- Trebuie să-l găsească mai întâi înainte de a-l pune sub acuzare, nu-i așa? Ce se întâmplă dacă nu-l pot găsi? Dacă el află că este căutat și dispare, atunci ce vom face?

- Teresa, aceasta este cea mai mică dintre problemele tale. Tot ce contează acum este să-ți recuperezi banii. Lasă autoritățile să-și facă griji privind prinderea și pedepsirea bărbatului care ți-a furat banii. Dacă intenționezi să continui cu achiziția ziarului, asigură-te că ai un avocat bun și mergi la el personal. Acesta este cel mai bun sfat pe care pot să ți-l dau.

- Îți mulțumesc pentru sfat, Henry. Încă o dată, îți mulțumesc.

Toots încheie convorbirea și o sună imediat pe Sophie.

- Poți să vii pe-aici chiar acum? M-apuc să fac niște cafea. Trebuie să vorbim.

- M-ai prins exact la timp. Tocmai voiam să fac o baie în jacuzzi. Sper să fie important, Toots. Nu am ocazia oricând să intru în jacuzzi.

- O, taci din gură și mișcă-ți fundul înapoi.

Toots închise telefonul.

Cinci minute mai târziu, îmbrăcată cu vechiul ei capot roșu cu albastru, Sophie ciocăni în ușa glisantă înainte de a intra.

- Mai întâi vreau o ceașcă de cafea. Ai spus că ai cafea.

Toots turnă câte o ceașcă pentru fiecare și scoase laptele Half & Half din frigider.

- N-o să-ți vină să crezi cu cine tocmai am vorbit la telefon.

- George Clooney? Tom Hanks?

Toots își dădu ochii peste cap.

- Tu trebuie neapărat să te culci cu cineva, Sophie. M-a sunat Henry Whitmore. Mi-a găsit cele zece milioane de verzișori! Chiar acum sunt transferați înapoi

în contul de mandatar al lui Chris. Astea sunt veștile bune. Vrei să auzi și veștile rele?

- Oare ce ar putea fi rău în recuperarea celor zece milioane de dolari ai tăi? întrebă Sophie înainte să-și aprindă o țigară.

- Dă-mi și mie una. Toots își aprinse și ea o țigară. Banii au fost trimiși într-un cont pe numele unui oarecare Richard Allen Goodwin. Rag. Am avut dreptate, Sophie! Șeful lui Abby mi-a luat banii și a fugit cu ei. Partea proastă este că, dacă îl găsesc, va fi acuzat de fraudă bancară, și Abby va afla ce mincinoasă și ticăloasă are în loc de mamă.

- Și dacă nu-l găsesc?

- Nu știu. Îl voi suna pe Chris să-l întreb. Trebuie să afle și el veștile bune.

Toots îl sună imediat pe Chris, repetându-i ceea ce tocmai îi spusese lui Sophie.

- Și îl vor acuza dacă nu pot să-l găsească? întrebă ea, cu o voce iritată.

- Bineînțeles. Trebuie să-l pună sub acuzare dacă îl pot identifica drept persoana care a fraudat banca. Însă în acest moment, au doar dovezi indirecte că Rag este cel care a pus la cale transferul acesta ilegal. Ce știm este că inițialele contului în care au fost trimiși banii sunt identice cu inițialele lui. Știm că Rag a dispărut. Aceste informații nu sunt de ajuns pentru a stabili că Goodwin și Rag sunt una și aceeași persoană. Și dacă nu-l pot identifica drept hackerul vinovat, și mă îndoiesc serios că a fost el, este posibil să nu aibă destule dovezi pentru a-l incrimina pe el sau pe oricine până când nu pun totul cap la cap. Însă cu dovezi suficiente, el va fi acuzat. Așa este legea, Toots.

Chris continuă după o scurtă pauză:

- Nu sunt sigur dacă trebuie să menționeze persoana care a fost jefuită, totuși. Nu este un domeniu juridic din care să știu mai multe. Presupun că este posibil să putem păstra anonimatul, cel puțin pentru o vreme. De altfel, mai intenționezi să cumperi *The Informer*?

- Bineînțeles. O fac atât pentru Abby, cât și pentru mine. Este o situație câștigătoare pentru amândouă. Știi cât de mult îmi plac mie tabloidele. Primul lucru pe care vreau să-l fac când această achiziție se va perfecta este să renovez întreaga clădire. Vreau ca *The Informer* să devină o forță de temut. Vreau ca oamenii să vină și să ne implore pentru un loc de muncă. Vreau clienți care să stea la coadă să ne cumpere ziarul. Vreau ca fiica mea să fie fericită.

- Nu văd cum poți să faci toate acestea și să mai rămâi și anonimă în același timp.

- Deja m-am gândit și la asta, Christopher. Rag era în datorii până-n gât. Dacă stăm să ne gândim, banca deținătoare a ipotecii este, de fapt, adevăratul proprietar, nu-i așa?

- Așa este.

- Atunci, nimic nu s-a schimbat. Achităm toate împrumuturile, banca ne vinde nouă ziarul, posibil la un discount, și noi înființăm o corporație al cărei președinte dorește să rămână anonim. Eu voi lucra din culise. Dacă ne punem cu toții de acord să ne ținem gurile închise, ar trebui să meargă. Tu ești avocat. Apucă-te de treabă, Christopher.

- Știu că vrei să faci asta să meargă de dragul lui Abby. Mă voi strădui cât pot de mult, dar nu-ți promit nimic, Toots. De fapt, voiam să te întreb dacă aș putea să-ți recomand un alt avocat, un avocat corporatist. Este un prieten, Toots, și este un avocat foarte bun. Altfel, nu l-aș recomanda.

- Abby mi-a spus de conflictul de interese. Presupun că n-ar fi trebuit să te rog să te implici în asta, așa că da, fixează o întâlnire cu prietenul tău. Tu și Abby aveți ceva de împărțit, Chris? Nu mi-a părut prea veselă când numele tău a fost menționat la prânz. S-a întâmplat ceva ce ar trebui să știi?

„Dacă ai ști tu, Toots.“

- Da. Nu. Într-un fel. Noi ne ciondănim mereu pe ceva. Așa se întâmplă când se întâlnesc doi atotștiutori încăpățânați. Vom trece amândoi peste asta.

- Bineînțeles că așa veți face. Fii bun și stabilește întâlnirea cu prietenul tău cât mai repede posibil. Vreau să rezolv asta pentru a mă apuca de treabă.

- Mă voi ocupa imediat. Totuși fii atentă, Toots. Acum, ce mai puneți la cale tu și prietenele tale zăpăcite? Vrei să împărtășești vreun detaliu sau nu am voie să știu?

- L-am înmormântat pe soțul lui Sophie, dar știi asta. Ida are o nouă întâlnire cu doctorul Sameer mâine. A început să umble fără mănușile de latex, poți să crezi? Mavis se străduie și ea, și e hotărâtă să slăbească. Mai mult, cred că va și reuși. Este cu siguranță foarte motivată acum.

- Nu cred că am cunoscut-o încă pe Ida. Voi aștepta până când se va simți destul de confortabil pentru a-mi strânge mâna.

- Asta e o idee bună și îi voi spune. Începe să-și stabilească țeluri pentru sine. Mi-a permis chiar să-i fac o programare la manichiuristă aici, la hotel. Acesta este, de fapt, un alt lucru pe care voiam să-l discut cu tine, Chris. Nu putem sta la hotelul Beverly Hills pentru totdeauna. Mă gândesc să cumpăr o casă. Oare avocatul tău va putea să mă ajute și cu asta?

- El este avocat corporatist, Toots. Dar cunosc eu o duzină de agenți imobiliari care ți-ar putea organiza câteva vizionări. Cauți ceva mai aproape de Abby?

Toots se gândi la asta. Nu. Abby avea nevoie de intimitate.

- De fapt, mă gândeam să văd dacă nu cumva vila lui Aaron Spelling e de vânzare.

Lui Toots i se păru că-l aude pe Chris râzând. Probabil că el se gândise că glumește, și așa și era.

- Am spus cumva ceva amuzant? Christopher, dacă tot am de gând să trăiesc pe ambele coaste ale Americii, intenționez să o fac în stil mare. Mă cunoști, nu lucrez niciodată cu jumătăți de măsură când pot să am totul.

- Îți dai seama cât poate costa palatul acela?

-Nu, și de aceea am nevoie de un consultant imobiliar, care să-mi arate cum se trag sforile. Glumeam. Dar să știi că vreau într-adevăr ceva asemănător. Sunt sigură că Sophie, Mavis și Ida vor dori să rămână aici cât mai mult posibil. Și lor le place să fie atât de aproape de Abby.

-Sunt convins de asta. Lasă-mă să-mi sun o prietenă. Îi voi da numărul tău de telefon, dacă nu te deranjează, și continuați voi de acolo.

-Ar trebui să ne descurcăm. Chiar vreau să fac asta, Chris. Nu-i sufla nici un cuvânt lui Abby. Îi voi spune eu personal la momentul potrivit. Christopher, tatăl tău ar fi fost foarte mândru de tine. Ești un om bun, așa cum a fost și el.

-Asta înseamnă multe, venind de la tine, Toots. Știu că nu spui asta chiar oricui. Trebuie să o tulesc. Am o întâlnire fierbinte cu următorul mare star de la Hollywood. Îi voi da numărul tău de telefon prietenei mele, consilierul imobiliar.

-Îți mulțumesc, Chris. Mai vorbim. Toots se simțea plină de energie. Sophie, mai toarnă câte o ceașcă de cafea pentru fiecare. O sun pe Abby.

-Sigur, Maiestate, îi dădu Sophie onorul.

Toots îi arată degetul mijlociu și Sophie izbucni în râs. Formă numărul lui Abby.

-Bună, mamă.

-Auzi, și s-a întâmplat vreodată să nu răspunzi după primul apel?

-Glumești? Sunt reporter. Celularele reprezintă pasul spre ceea ce ar putea fi următorul nostru articol de primă pagină. Așa, ce mai este nou la Pink Palace?

-De asta am sunat. Mă gândesc să-mi cumpăr o casă aici, dar am vrut mai întâi să te întreb cum te-ai simți știind că mama ta locuiește atât de aproape de tine. Îmi place vremea de aici. Mă gândesc că poate și nașele tale ar dori să-și petreacă iernile aici. Așa că am vrut să te întreb, ce părere ai avea dacă bătrâna ta mamă și-ar cumpăra o proprietate de iarnă aici?

- Mi-ar plăcea la nebunie! Ai putea să mă ajuți să-mi termin casa și eu te-aș putea ajuta cu a ta. Și cu casa din Charleston ce vei face? Doar nu te gândești să o vinzi, nu?

- Niciodată, Abby. Acela este căminul meu. Nu voi părăsi niciodată Charlestonul pentru totdeauna. Dar știu cât de mult îți place ție aici. Ar fi minunat să ne putem vedea mai des și nu numai de sărbători. Am vrut să-ți știu părerea. Nu vreau să crezi că-mi bag nasul în treburile tale.

- Mamă, mă cunoști mai bine de atât. Mi-ar plăcea foarte mult să pot să trec pe la tine și să te vizitez de mai multe ori pe săptămână. Și viceversa. În afară de Chester, nu mai există nimeni altcineva de sex masculin în viața mea.

- Pur și simplu nu înțeleg asta. Ești la fel de frumoasă ca toate starurile acelea despre care scrii. Apropo de staruri, tocmai am vorbit cu Chris. Mi-a spus că are o întâlnire fierbinte în seara aceasta cu următorul mare star de la Hollywood. Este un adevărat crai, nu? chicoti Toots.

Abby se simți de parcă o lovise ceva în moalele capului. „Întâlnire fierbinte. Următorul mare star de la Hollywood.” Se gândi apoi la apelul telefonic de dis-dimineață care nu mai avusese loc.

- Abby, mai ești pe fir?

- Aăă... Chester tocmai a sărit gardul. Te sun mai târziu, mamă.

- Pa, pa, Abby.

capitolul 38

Abby se simți de parcă întreaga ei lume se prăbușea. Rămăsese fără slujbă, șeful ei era dat dispărut, știa că avea puține șanse să-și găsească ceva de muncă la celelalte două tabloide din LA, și mincinosul ăla nenorocit, Christopher Clay, o dezamăgea și el.

Christopher Clay avea o întâlnire fierbinte cu o altă pipiță a Hollywoodului! Tocmai ce ar fi avut nevoie o fată să afle de la mama ei. Și când te gândești că îi trecuse prin minte să-și mai ceară și scuze. Refuza să se gândească la cât timp pierduse amintindu-și cum îi sărutase degetele. Era doar încă o linie pe răboj pentru el!

Abby intră furioasă în bucătărie, unde scoase o sticlă de Clorox de sub chiuvetă și își turnă soluția pe mâini. Nașa Ida știa ea ce știa. De acum înainte, era în război. Spera ca nemernicul să o sune pentru a-i putea închide telefonul în nas. Se întrebă cât timp îi va lua lui să-și dea seama că nu putea să o păcălească atât de ușor.

Îi veni să plângă.

Apoi începu să-și facă griji în legătură cu ce s-ar întâmpla dacă s-ar găsi vreodată în compania lui Chris și a mamei sale. Se întrebă dacă ar avea curaj să-i spună tipului cu vorba dulce, ceva de genul îmi-placi-mai-mult-decât-crezi, să-și ia tălpășița.

Chester era singurul bărbat din viața ei, și în ceea ce o privea, situația avea să rămână așa. Chris trebuia să-și ia adio de la gândul că mai putea să o mai vadă vreodată.

Merse în bucătărie, de unde luă o sticlă de apă din frigider. Poate că tot o va face pe mama ei să o invite la hotel pentru niște shoturi de Jell-O. Poate că ce avea nevoie era să se chercelească. Nu rezista mult la alcool, așa că renunță la idee.

Viața ei fusese aproape minunată, scurgându-se ca o apă lină până ce Rag îi spusese că vindea ziarul. Din acel moment, totul luase o turnură spre mai rău și îi păru că nici nu putea face mare lucru să oprească tăvălugul. Opțiunile unu, doi și trei erau jalnice în cel mai bun caz.

Abby își dori să nu se mai gândească la ziar. Rag spălase putina, poate că pusese unul dintre bătaușii lui să pornească incendiul pentru a putea colecta asigurarea.

Unde mai era logica în asta? Cum putea Rag să încaseze banii de asigurare pe ceva ce nu mai deținea?

Abby își scutură capul pentru a-și pune gândurile în ordine. Nimic nu mai avea sens, și exact în acel moment, era prea obosită să mai încerce să pună lucrurile cap la cap în acest puzzle foarte straniu.

Deschise ușa și își strigă câinele, care veni alergând. Îi scărpină urechile, și, fără să-și dea seama, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Uneori, viața nu era corectă. Se smiorcăi în timp ce-i umplu lui Chester castronul cu apă.

- Suntem doar noi doi, băiete. Vom petrece împreună o după-amiază minunată curățând grădina de buruieni.

- Ham!

În următoarele două ore, Abby curăță tufișurile de frunze și de crenguțe uscate, smulse și îndepărtă toate buruienile din curtea din spate, sau curtea interioară, cum obișnuia să-i spună. La fiecare buruiiană smulsă, ea îl bombănea și îl înjura pe Chris Clay.

Două ore mai târziu, când făcu o pauză, ea se uită în jur și fu surprinsă să constate cât de multe realizase. Grădina începea să arate ca una adevărată. Se gândi că acum arăta mai degrabă simplă și naturală, așa cum o voia și ea. Mătură foișorul de cărămidă, puse într-un sac crengile rupte, apoi dădu drumul la furtunul de apă, sperând să revigoreze iarba fără intervenții majore. Își ținu degetele încrucișate ca îngrășământul pe care-l adăugase mai devreme să-și facă treaba și să producă o pajiște verde fină. Era destul de realistă să știe că asta era posibil să nu se întâmple.

- Hai înăuntru, Chester. Noi doi avem acum o întâlnire fierbinte cu o pungă de floricele făcute la micro-unde și cine știe ce film au de gând să dea la televizor în seara asta. Poate va fi unul din thrillerele acelea în care o femeie angajează un ucigaș plătit ca să-i împuște iubitul. Ce zici, Chester?

- Ham! Ham!

Abby se aplecă și înconjură cu brațele gâtul lui Chester. El îi întoarse îmbrățișarea punând ambele labe pe umerii ei.

- Tu ești bărbatul visurilor mele, Chester. Dragostea vieții mele, zise Abby cu o voce stinsă.

capitolul 39

Micky își petrecuse ultimele trei ore spunându-i agentului special Gaynor tot ce se petrecuse, în speranța că i se va propune o înțelegere. Cu nici un as în mână, nu avusese de ales și devenise turnător. Ura turnătorii. Și ce dacă aruncase un chibrit acolo unde nu trebuia? Nimeni nu fusese rănit, locul fusese mistuit în flăcări. Ei drăcie, pompierii apăruseră înainte să se agraveze situația. Cineva probabil îl văzuse plecând, fugind de la locul faptei, și nenorocitul își notase numărul lui de înmatriculare și sunase la poliție. El și norocul lui porcesc!

Și-acum era interogat de jegosul de FBI-ist doar pentru că îi făcuse unui prieten, fost prieten, favoarea să-i facă rost de o nouă identitate. Preferă să ignore faptul că furnizarea de identități false era o infracțiune federală în sine. Avea un presentiment straniu că nu va avea parte de nici o înțelegere.

- Și asta e tot? N-ai nici o idee unde ar putea fi Rag acum?

- Uite, pentru a nu știu câta oară, nu. Dacă aș fi știut unde era, m-aș fi dus personal după el și i-aș fi rupt fundul în bătaie. Și eu îl căutam!

Micky le spuse de dulăpiorul din aeroportul internațional din LA unde pusese documentele false și cum atunci când se dusesse să ridice cele cincizeci de mii de dolari descoperise că fusese înșelat.

- Vă spun adevărul! Ce? Vreți să încep să inventez lucruri? Nu știu ce altceva v-aș mai putea spune.

- Am trimis un detectiv să cerceteze camerele de supraveghere. Când ne vom convinge că ne spui adevărul, vom vorbi din nou.

Lui Micky îi veni să-l pocnească pe federal, dar avea mâinile încatușate și n-ar fi făcut altceva decât să mai adauge niște acuzații la lista deja lungă. Nu era chiar atât de prost.

- Cât timp va dura prostia asta? Facem o înțelegere sau nu?

- Te vom anunța.

Lui Micky îi veni să plângă. Își îndoi pumnii, strângându-i până ce încheieturile îi deveniră albe.

- Voi da în judecată locul ăsta. Când voi termina cu ei le va părea rău că m-au văzut vreodată. Am relații, să știi! izbucni el.

- De ce nu-mi spui ceva despre relațiile astea în timp ce așteptăm verificarea casetelor de supraveghere?

"Drace!"

- Sunt doar furios, OK? Am cooperat cu voi. Ai spus că îmi vei oferi o înțelegere dacă voi coopera. Am făcut-o. A fost o prostie ce-am spus despre relații. Dacă aș fi avut relații, aș fi fost plecat de aici de mult și tu ți-ai fi supt degetul, domnule agent.

- Încă nu ai ajuns în fața unui judecător. Ai mai fost în închisoare înainte, domnule Constantine. Să nu crezi că nu ți-am verificat cazierul. Ar trebui să fii destul de familiarizat cu sistemul și să te simți ca acasă într-o celulă de închisoare.

- Dacă zici tu.

- Bun răspuns. Un răspuns de om inteligent.

- Nu mai scot un singur cuvânt până nu vorbesc cu un avocat.

Agentul special Gaynor se ridică când auzi o bătaie ușoară în geam.

- Mă voi întoarce imediat, prietene. Te rog, nu pleca nicăieri.

Gaynor râse cu poftă. Când agentul părăsi camera, Micky strigă orice cuvânt murdar cunoștea. Când le termină pe acestea, începu să inventeze injurături noi,

știind că ceilalți agenți îl puteau auzi de partea cealaltă a oglinzii.

Agentul special Gaynor se întoarse în camera de interogare cu un teanc de casete.

- Ești un om norocos, domnule Constantine. Se pare că măcar o dată ai spus adevărul. Te-am văzut punând documentele în dulăpior și pe domnul Godfrey luându-le de acolo. Acum, în afară de problema ta cu investigatorii de incendii, eu am terminat cu tine.

- Ce vrea să însemne asta? Ai spus că vom avea o înțelegere!

Grand Cayman fusese lovit puternic de uraganul Deborah. În unele zone curentul electric fusese repus în funcțiune, aeroportul fusese redeschis, doar că zborurile de plecare erau limitate. Miami și Fort Lauderdale erau singurele destinații.

Richard Allen Goodwin primise un mesaj prin intermediul unui băiețuș slăbuț, cu pielea maronie, care probabil că nu avea mai mult de doisprezece ani. Se pare că liniile telefonice fuseseră reparate. Goodwin citi mesajul pentru a zecea oară.

Este urgent să veniți imediat la Bank of Bermuda. Trebuie să discutăm despre o tranzacție neautorizată legată de contul dumneavoastră.

Rag străbătu camera în lung și-n lat, gândindu-se dacă să meargă sau nu. Era asta vreun șiretlic? Presupuse că era posibil, cu toate că i se părea prea puțin probabil să încerce cineva să-i acceseze contul. Putea fi doar un alt pungaș care încerca să-l jecmănească. Venele începură să îi zvâcnească. Trebuie că greșise undeva pe parcurs.

Dacă federalii erau pe urmele lui, și instinctul lui îi spunea că așa era, era doar o problemă de timp până ce FBI-ul făcea o excursie pe Insulele Cayman după el. Poate că erau deja la bancă, așteptându-l nerăbdători să-și facă apariția.

Mai avea încă mare parte din cele cincizeci de miare, bani pe care-i luase din contul de salarii al *The Informer*. „Nu, băieți, nu vă veți primi salariile săptămâna asta.” Își dori să fie din nou în biroul lui nenorocit scriind cecuri.

Bun, și-atunci ce avea să facă? Să rămână și să riște să ajungă în închisoare? Sau să ia banii pe care-i avea și să înceapă o viață nouă în altă parte?

Optă pentru a doua variantă. Repede, înainte ca băiatul de la bancă să vină cu un alt mesaj sau cel mai probabil cu federalii, își înghesui tot ce putu din lucruri în geanta cu monogramă.

Așteptă până ce se îndepărtă de hotel pentru a chema un taxi. Nu era prima oară când lăsa neplătită o factură de hotel. Zâmbi afectat când își aminti de cardul de credit fals de care îi făcuse rost Micky. Îi părea rău acum că nu comandase homar și șampanie în cameră.

- Aici! Rag făcu cu mâna taxiului.

Un taxi galben păraginit care arăta de parcă ar fi trebuit să iasă de mult din circulație se opri chiar în mijlocul străzii.

- Trebuie să ajung la aeroport. Urgență de familie.

- Imediat, domnule.

Șoferul nu pierdu timpul și merse în viteză spre aeroport. Rag se întrebă dacă va supraviețui călătoriei. „La naiba, oare oamenii ăștia știu să conducă?”

La aeroport, sări din mașină, îi aruncă șoferului o bancnotă de douăzeci de dolari, apoi se grăbi înăuntru, în speranța că se poate imbarca pe un zbor spre Miami. De acolo intenționa să găsească o cale de a ajunge în Republica Dominicană. Își amintea vag că traiul era ieftin acolo.

Rag îi zâmbi fetei de la ghișeu.

- Am o urgență în familie. Trebuie să ajung la Miami cât mai repede posibil.

- Cred că mai avem trei locuri disponibile pentru următorul zbor. Este programat să decoleze în patruzeci și cinci de minute.

- Voi lua un bilet pentru acesta.

Rag plăti cu bucurie cei opt sute de dolari pentru un bilet dus spre Miami. Să mai zici ceva de majorarea prețurilor.

Doamna Fortuna îl curta din nou. Auzi în difuzor că toate locurile fuseseră vândute pentru următoarele două zboruri, apoi anunțul că zborul lui urma să aibă loc mai devreme. Pasagerii începură deja să se adune pentru a se imbarca în avionul cu două motoare. Rag văzu că putea duce doar douăsprezece persoane. Da. Doamna Fortuna era din nou de partea lui. Zborul dură doar treizeci de minute. Nu li se oferiră băuturi, nici covrigei sau alune, dar cui îi mai păsa?

Când ajunse la Miami International, își rezervă imediat un zbor spre Republica Dominicană. Nouă ore mai târziu, Richard Allen Goodwin se afla într-un bar, bând shoturi de tequila și sărbătorindu-și libertatea.

capitolul 40

Toots, Sophie, Mavis și Ida îi așteptară pe Abby și Chris la Polo Lounge. Toots voia să împărtășească celor mai iubite persoane din viața ei niște vești extraordinare.

- Abby este întotdeauna punctuală. Mă întreb ce o reține acum, zise Mavis. De-abia aștept să-i spun că am dat jos încă două kilograme. Știu că nu este mult, dar e un început. Prezența noastră aici împreună a fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla.

- Suntem toate foarte mândre de tine, răspunse Toots, conștientă că, în cazul lui Mavis, laudele contau foarte mult și o mențineau motivată. Toots nu avea nici o îndoială că vechea ei prietenă va reuși, dar știa că va trece ceva timp.

- Cred că eu m-am îngrășat cu un kilogram sau două de când mă răsfăț cu toate cerealele acelea Froot Loops și cafelele îndulcite din abundență. Nu am de gând să renunț la țigări, ca să nu-ți bați gura degeaba, Mavis. Intenționez să mă bucur de cât mai multe.

Sophie scoase o țigară din pachet pentru a sublinia ideea, dar își aminti că fumatul era interzis în restaurantele din California.

- Eu chiar am mers la manichiură astăzi. Sunt convinsă că medicamentele acelea mă ajută. Am făcut doar două dușuri azi. Mâinile îmi sunt atât de OK. Știu că mai am mult de lucru, dar nu mai sunt atât de obsedată de microbi ca înainte. Doctorul Sameer spune că îmi revin mai repede decât majoritatea pacienților lui. De fapt, cred că s-a îndrăgostit puțin de mine. Este chiar drăguț, nu credeți? întrebă Ida, cu un licăr în ochi.

Toots o privi pe Sophie. Sophie o privi pe Toots.

- Ei drace! Nu ți-am spus eu? Eram sigură! Puteam să bag mâna în foc! Este vorba de un bărbat! Vezi? Ți-am spus eu. Ida, tu nu poți trăi fără un bărbat. Asta este problema ta. Îți este frică de singurătate și tu spui că este vina microbilor și dai vina pe bietul Thomas. Pe cine credeai că păcălești?

- De ajuns, Sophie. Însă, Ida, să știi că sunt de acord cu Sophie, zise Toots, uitându-se din nou la ceas. Pun pariu că Abby e blocată în trafic. Acesta este singurul lucru care nu-mi place la orașul ăsta. Înainte ca Abby să sosească, vreau să vă spun tuturor că *The Informer* va fi pe picioare și funcțional în șase săptămâni, poate chiar și mai devreme, dacă e gata renovarea. În acest moment toată lumea lucrează în garajul lui Abby. Din zvonuri neoficiale, Abby a aflat că noii proprietari intenționează să rămână în umbră și să-și păstreze anonimatul. Se pare că asta n-o deranjează prea mult. Este doar entuziasmată că se întoarce la muncă. O, iat-o că vine! Acum, nu uitați, nici un cuvânt.

Abby le văzu pe mama și pe nașele ei și le făcu semn cu mâna, în timp ce-și făcu drum spre masa cunoscută acum ca masa „lor“, de când Toots îi lăsase chelnerului bacșișul acela atât de generos. Acesta îi șoptise lui Toots la ureche că acea masă era cel mai bine poziționată pentru a observa toate starurile care intrau

și ieșeau din restaurant, și de aici motivul pentru acel bacșiș scandalos.

- Mamă, pur și simplu strălucești! Ești așa doar când apare un bărbat nou în viața ta. Ai întâlnit pe cineva? Spune-mi că nu te gândești să te măriți iar!

- O, pentru numele lui Dumnezeu, ai puțină încredere în mama ta, Abby! Sunt doar fericită să mă aflu aici cu prietenele și cu fiica mea. Nu mă voi mărita din nou! Bine, nu înseamnă că voi renunța să mă mai întâlnesc cu vreun bărbat, doar că nici nu se pune problema să mă mărit iar.

- Bun așa. Era timpul să începi să te bucuri și tu de anii tăi de glorie. Voi toate, de fapt.

- Abby, ne faci să credem că suntem numai bune de azilul de bătrâni, sări Sophie. Eu, cel puțin, am de gând să-mi trăiesc viața din plin din acest moment. Cred că-mi voi lua o vacanță.

- Păi și acum ce facem? Nu suntem în vacanță? întrebă Mavis.

- Ba da. Am făcut programare la spa începând de mâine. Tot tacâmul. Tratamente faciale, masaje, manichiură, pedichiură. Vă aduceți aminte că v-am promis o transformare totală când am ajuns aici? M-am ocupat și de asta. Lam angajat pe specialistul în machiaj al lui Cher. Știați că Cher are șaiszeci și trei de ani? Așa că, dacă cineva vrea să se retragă acum, ghinion. Ida, te simți în stare? întrebă Toots. Faptul că ea și celelalte erau șocate de recuperarea bruscă și prea rapidă a prietenei lor era puțin spus.

- Da, bineînțeles că sunt.

- Ce ziceți de epilatul ăla de care am vorbi? întrebă Mavis.

Abby se uită la mama ei și scutură din cap.

- Nu-mi spune că veți face și asta!

- Nu, nu-ți voi spune asta, deși Ida s-a epilat și pe unde-știi-tu. Și de mai multe ori, aș adăuga.

- Și tu cum ai aflat asta? o întrebă Abby pe mama ei.

- Ida, spune-i adevărul, te rog, insistă Toots.

- Așa este, Abby. Am fost dintotdeauna deschisă la noi experiențe. Încă mai sunt, doar că... ceea ce am avut a fost... un mic hop.

Sophie prinse ocazia să o sâcâie pe Ida.

- Atâta timp cât e la mijloc și un bărbat. Nu-i așa? Pun pariu pe cinci dolari că nu va trebui să te târâm în camera de epilare sau cum naiba s-o fi numind.

- Pupă-mă în fund, Sophie, replică Ida imediat, cu un zâmbet răutăcios pe chip.

Începură să râdă toate, păstrându-și atenția spre intrarea în restaurant. Abby le privi pe aceste femei dragi ei, bănuind totuși că acest prânz avea să dezvăluie mai multe decât crezuse inițial.

Chelnerul lor, Manolo, se apropie de masă cu o sticlă de șampanie.

- Doamnă?

Toots ura să înceapă sărbătorirea mai devreme, dar decise că nu mai conta acum. O sărbătorire era ce era.

- Da, Manolo, scoate dopul, te rog.

- Mamă, de ce bem șampanie la prânz? Oamenii muncitori, ca mine, nu beau șampanie la prânz. Doar turiștii, care apoi trag un pui de somn.

- Abby, trebuie musai să bem șampanie cu un motiv? De ce oare oamenii cred că trebuie să ai un motiv pentru orice ai de gând să faci? Este mai mult decât prostesc. Este ca și cum ai păstra vesela de bună calitate și tacâmurile de argint pentru vizita puțin probabilă a Reginei. Relaxează-te, draga mea.

- Bine, mamă, mă relaxez. Abby era mai mult decât sigură că mama ei plănuia ceva, și că cele trei nașe ale sale știau despre ce este vorba.

Manolo umplu paharele înalte de cristal cu șampania rozalie și acidulată.

- Până și șampania e roz, exclamă Mavis. Eu pot lua doar o gură. Alcoolul nu face parte din dieta mea.

- Nu-ți face griji, Mavis. Beau eu și paharul tău, îi zise Sophie.

- O, uite-l, a ajuns și el!

Abby se uită în direcția indicată de mama ei. Chris Clay în carne și oase. Abby îi cercetă chipul, apoi îi măsura de sus până jos corpul musculos, sexy.

Chris se aplecă și o sărută pe Toots pe obraz. Apoi, una câte una, și nașele primiră câte un sărut. Când ajunsese la Abby, el ezită o secundă, înainte de a o săruta pe buze. Dură mai mult de trei secunde. În fața mamei ei. În fața nașelor ei.

- Mi-a fost dor de tine, Abby.

- Dor? Nu cred. Suntem la Hollywood. Am auzit că te întâlnești cu următorul mare star al Hollywoodului.

- Cine ți-a spus asta? întrebă Chris.

- Eu, răspunse Toots. Voi doi aveți de gând să încetați cu ciondăneala? V-am invitat pe amândoi aici pentru o celebrare specială. Chris, tu nu ai un pahar de șampanie. Toots aruncă o privire în jur după Manolo. Chelnerul o văzu și se aproprie repede de masă, unde îi turnă lui Chris un pahar din băutura acidulată.

- Aș vrea să propun un toast, zise Toots, cu o strălucire în ochi.

- Pentru noi începuturi!

Ridică paharele de cristal, spunând într-un glas:

- Pentru noi începuturi!

- Mamă, sunt sigură că este mai mult de atât. Expresia de pe chipul tău o cunosc prea bine.

- Abby, dacă n-ai avea douăzeci și șase de ani, ți-aș spune să te duci imediat în camera ta.

Manolo își făcu din nou apariția la masa lor, de această dată cu meniurile pentru prânz. În următoarele zece minute, toată lumea studie oferta. Când chelnerul se întoarse să le ia comanda, în jurul mesei plutea un aer de emoție reținută.

Fiecare atinsese un punct de hotar important pe plan personal și nu putea fi decât mai bine de acum încolo.

- Eu nu vreau încă un hamburger. Nu sunt sigură ce vreau, zise Abby cercetând meniul.

- Lasă-mă să comand eu pentru tine, se oferă Chris.

- Cred că este o idee minunată. Uneori, îi ia o veșnicie să se hotărăască, observă Toots.

Manolo se întoarse spre masă pentru a le lua comanda.

Chris vorbi înainte ca altcineva să apuce să spună un cuvânt.

- Această doamnă minunată va lua o friptură, un file de mușchi, gătit în sânge. Un cartof copt umplut cu de toate. Și o garnitură din legumele pe care le aveți disponibile astăzi. Aveți grijă să nu fie prea făcute, ci doar puțin crocante, doar cât să pocnească în gură.

Toots și cele trei nașe se holbară la Chris de parcă abia picase din cer și aterizase la masa lor.

- De unde știi tu ce-i place lui Abby să comande? îl întrebă Toots pe Chris. Abby niciodată... cu excepția doar... nu mai contează. Cred că voi doi aveți un secret. Am dreptate? Toots se uită la fiica ei, o văzu roșind, apoi la Chris și îi observă zâmbetul larg. Ei bine, văd că ceva se întâmplă. Și cred că este minunat. Am văzut eu cum vă uitați unul la altul.

- Mamă! Te rog, nu acum. Amintește-ți că suntem aici ca să sărbătorim ceva sau ai uitat?

- Nu, Abby, nu am uitat. Poate sunt bătrână, dar nu senilă.

- Încetează să ne mai ții în suspans!

- Toots, draga mea, sunt complet de acord cu fina mea. Îți face mare plăcere să ne ții încordate, zise Mavis.

- Dă-i drumul, Toots, sau îți trag una chiar aici în mijlocul restaurantului Polo Lounge. Sophie râdea, și ochii ei căprui și calzi străluceau ca ambra.

- Ida, ai vrea și tu să adaugi ceva? întrebă Toots. „Oare de ce se grăbește toată lumea?”

- Nu, îmi doresc doar să ne spui odată până nu ajunge mâncarea.

- O, bine, bine, nu vă mai țin în suspans. În această dimineață am primit un telefon prin care mi s-a spus că oferta mea a fost acceptată. Toots făcu o pauză, savurând momentul, cercetând atent chipurile persoanelor pe care le iubea cel mai mult din lume. Vâzându-le privirile inexpresive, ea continuă: Cum vă spuneam, am primit

un telefon spunându-mi că oferta pe care am făcut-o pentru o casă minunată a fost acceptată.

Dacă n-ar fi fost frânturile de conversație de la celelalte mese, clinchetul tacâmurilor de argint pe vesa de porțelan și șuierul fin al adierii calde ce străbătea grădina, Toots ar fi zis cu siguranță că putu auzi un oftat.

– Sunt acum proprietarul oficial al casei răposatului Aaron Spelling.

Mavis, Ida și Sophie izbucniră în hohote de râs.

Chris și Abby dădură roată mesei pentru a o îmbrățișa pe Toots.

– Mamă, ești nebună, știi asta, nu? Dar ești și cea mai bună mamă din lumea întreagă. Sunt atât de bucuroasă că ești mama mea! Sophie, Mavis și Ida, n-aș fi putut avea un trio mai perfect de nașe. Acum de-abia aștept să dorm o noapte în noua ta casă. Doar gândiți-vă, vom fi toate împreună. Și, mamă, de îndată ce proprietarul misterios al *The Informer* îl pune pe picioare și îi dă drumul, mă voi asigura că primești primul număr cald încă de la tipar!

Toots zâmbi până ce văzu strălucirea șireată din ochii fiicei ei. Știa acea privire.

– Ce este?

Abby rânji.

– Știi cât de mult vânez eu un pont adevărat, nu? Ei bine, doamnelor și domnule, lucrez acum la cel mai mare pont care a lovit vreodată orașul acesta! Și va fi la loc de cinste în primul număr! Nici să nu vă gândiți să mă-ntrebați despre ce e vorba, pentru că așa nu va mai fi Știrea anului. Va trebui să așteptați ca toți ceilalți.

Abby se întoarse spre Chris Clay, cu ochii tăioși, și spuse:

– Să nu mai îndrăznești vreodată să comanzi pentru mine. Sunt mai mult decât capabilă să o fac și singură. Se întoarse apoi spre femei și se strădui să zâmbească. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am o grămadă de treabă de făcut. Vorbim mai târziu. Le făcu cu mâna vesel

și părăsi grădina. Toți ochii fură ațintiți asupra ei, însă Abby nu privi înapoi.

- Ce-a fost asta? întrebă Toots temătoare.

- Cred că știe, zise Sophie, și te va da de gol, Toots.

- Am văzut lacrimi în ochii ei. Cel puțin așa cred, că erau lacrimi, comentă și Mavis.

- Nu! sări Ida cu vocea ei de atotștiutoare. Lacrimile acelea erau toate pentru tine, tinere, zise ea, arătând spre Chris. Tu ești cel pe care-l vizează cu știrea ei.

Chris aruncă o privire în jurul mesei la femeile care îl priveau acum ca pe un extraterestru de pe altă planetă. Până și Toots, care de obicei se uita la el doar cu dragoste și afecțiune. Nu știa dacă să plângă sau să se ridice și să o ia la fugă spre mașină. Alese mașina, scuzându-se în timp ce se ridică de la masă.

- Am nevoie de o țigară, zise Sophie. Haide, Toots, să mergem în parcare.

Un moment mai târziu, pufăind furioase, cele două femei se holbau una la alta.

- Crezi că ea știe, Sophie? Oare are Ida dreptate? Chris... nuuu, trebuie să fie vina noastră. O, Dumnezeu, ce vom face?

Sophie scoase un inel gros de fum și îl privi cum se așază cuminte deasupra capului lui Toots.

- Ne suspectează, Toots. Și Ida ar putea avea dreptate. Cred că se mai întâmplă ceva și între Abby și Chris. Apropo, știai că în această dimineață a fost livrat un preșuleț de rugăciune în bungalow-ul Idei? Menajera mea mi-a spus. Eu zic să ne continuăm planurile. Hai să ne întoarcem și să ne terminăm șampania. Avem tot restul după-amiezii să plănuim următoarea mișcare. Am niște idei grozave.

- Știi ceva, Sophie, și eu am câteva idei. Cred că, între noi două fie vorba, pot garanta fiicei mele niște ponturi pentru câteva luni bune. S-ar putea să ne iasă și un interviu în exclusivitate.

Sophie ridică palma și Toots o lovi ușor.

- Hei, Toots, îți dai seama că toate patru la un loc facem două sute șaiszeci de ani de experiență de viață?

- Și asta ce înseamnă?

- Ne folosim de toți anii aceștia de experiență. Ai spus că vrei să o faci pe Abby o forță în industria tabloidelor. Ce? Vrei să-ți desenez o hartă?

Toots râse, vocea cristalină răsunând în întreaga parcare.

- Îmi place cum gândești, Sophie. Cred că ești aproape la fel de machiavelică și tu ca și mine.

- Voi lua asta ca un compliment, Toots.

- Încă un lucru. Nu sunt deloc pregătită să mă las de fumat.

- Nici eu.

- Cred că e timpul să terminăm șampania aia.